

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

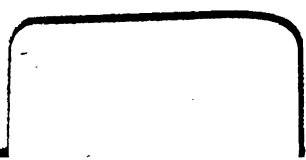
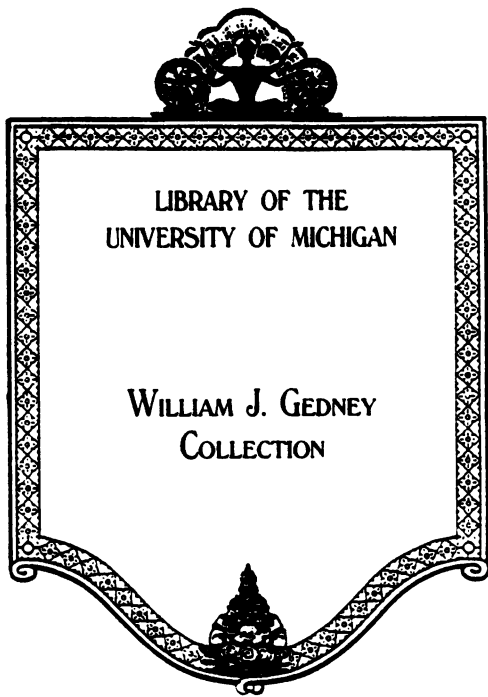
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

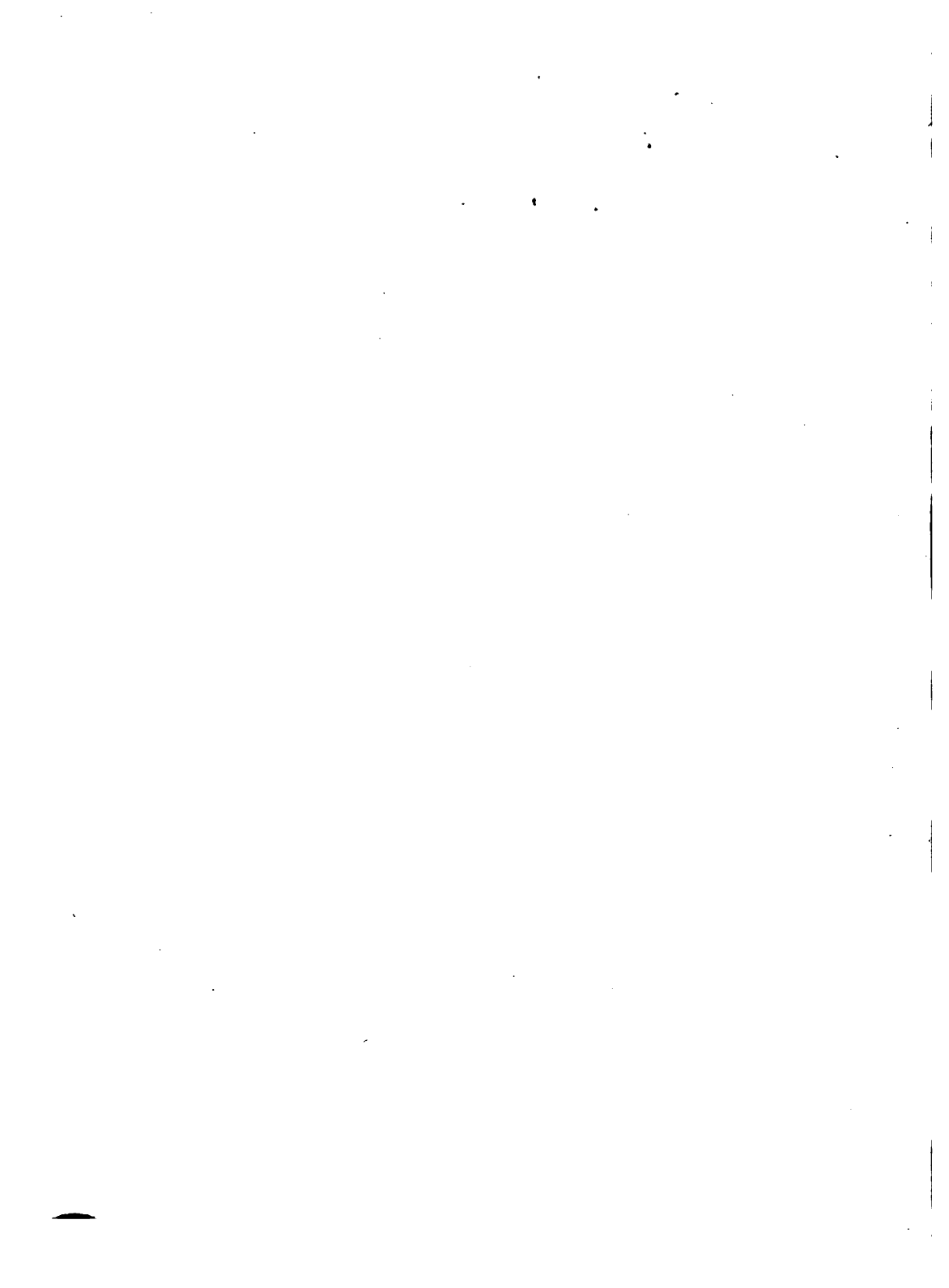
\$ 51

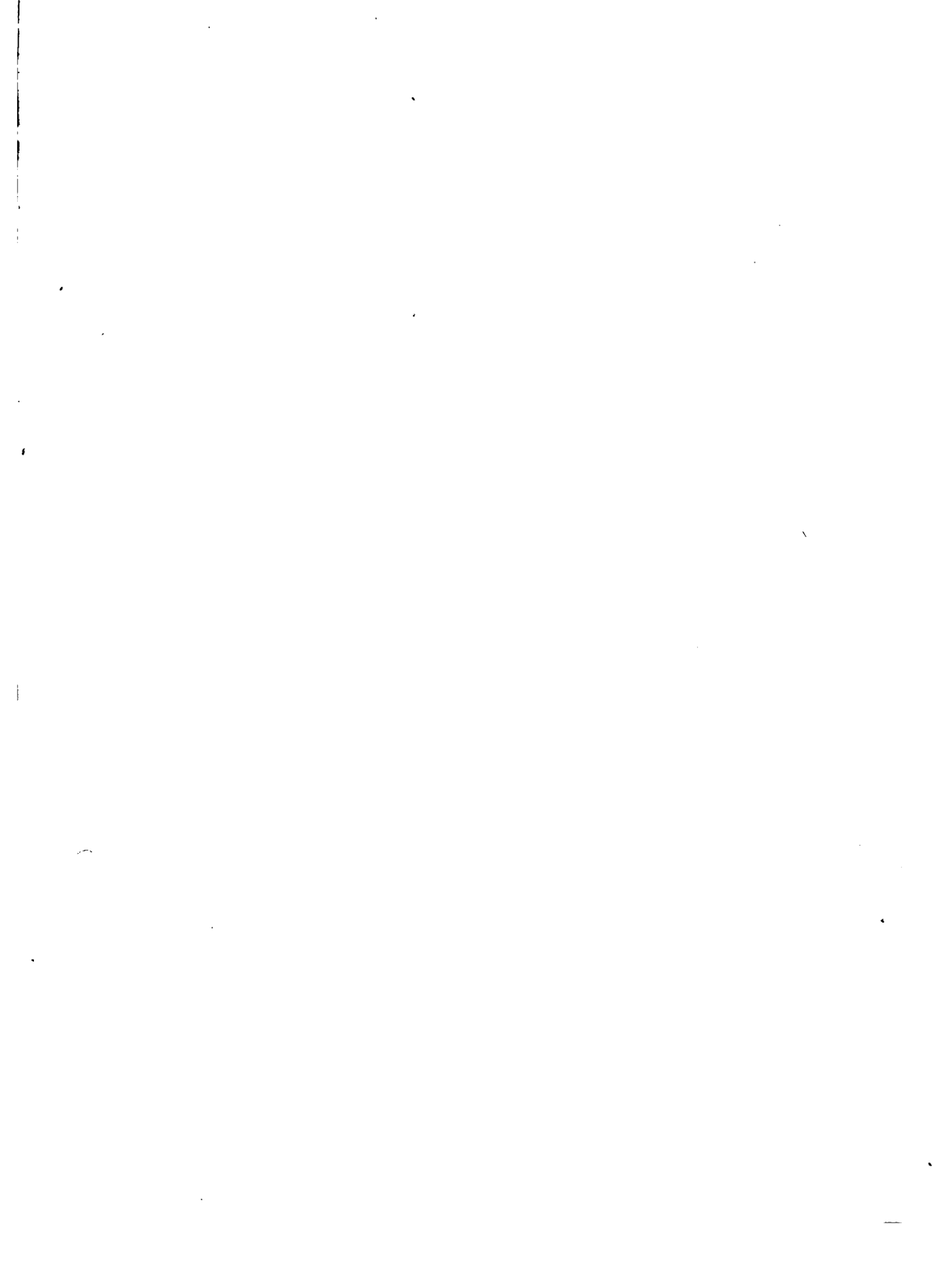

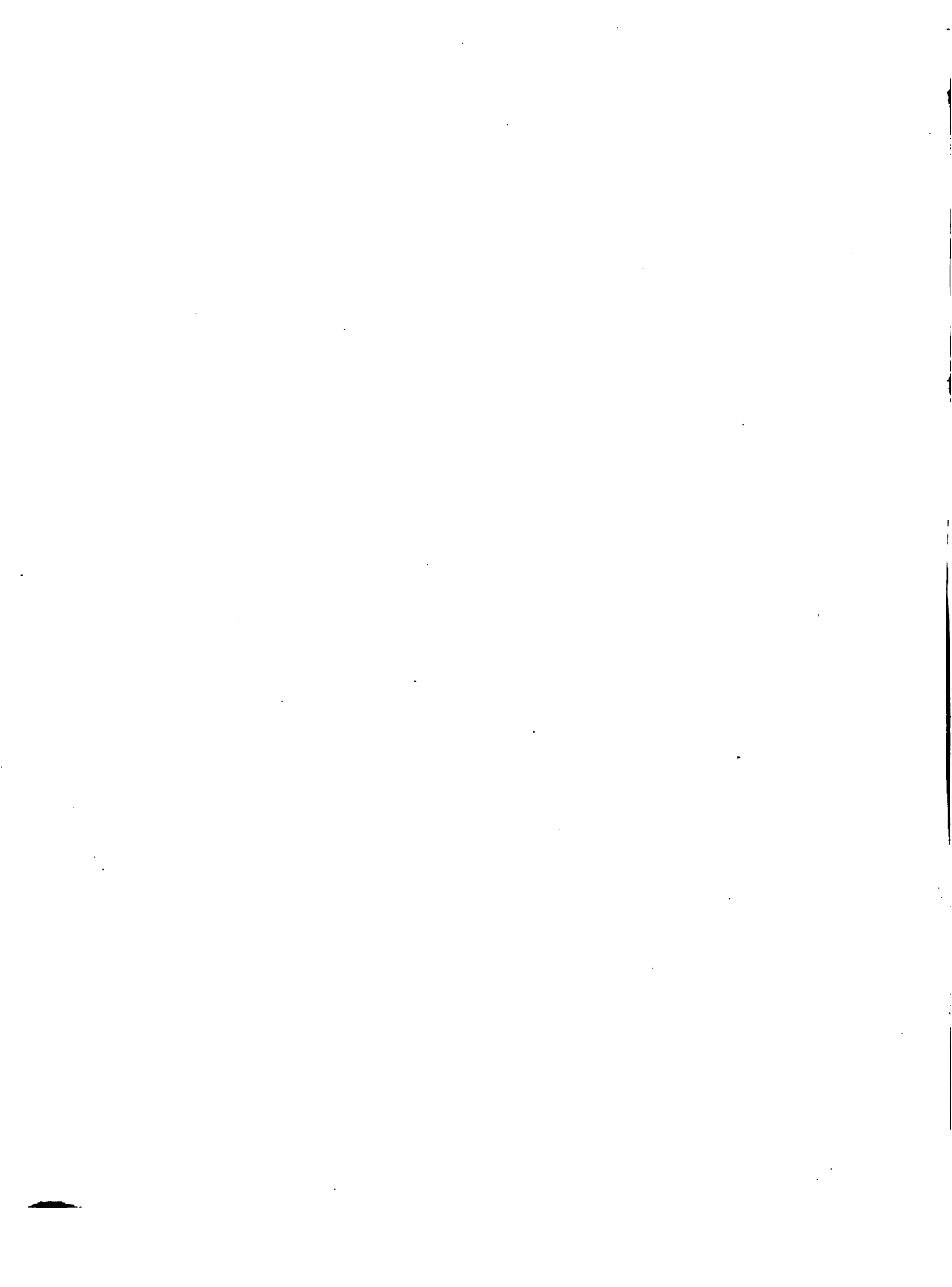
William J. Gedney
New York City
March 1, 1944

A179

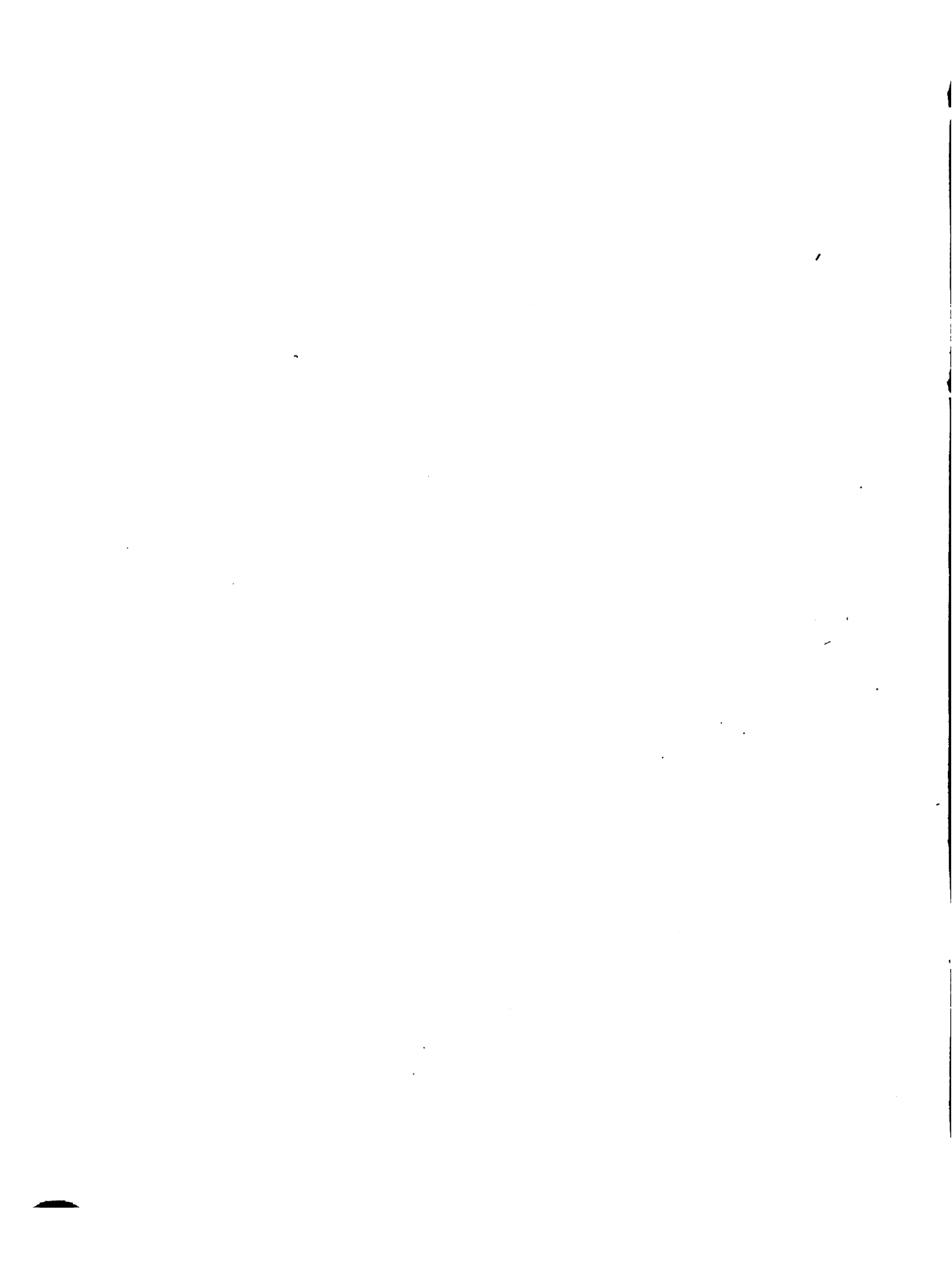
FR

ELEMENTS
OF
SIAMESE GRAMMAR
WITH
APPENDICES

BY
O. FRANKFURTER, PH. D.

Bangkok :
PRINTED AT THE "AMERICAN PRESBYTERIAN MISSION PRESS."

LEIPZIG :
KARL W. HIERSEMANN.

1900.

STOR

PL

4163

• F82

Hydromy

(ALL RIGHTS RESERVED.)

1007. 10. 179
GL. STDR
Sla via
03-11-86

PREFACE.

NO excuse is, I hope, needed for the publication of these "ELEMENTS OF SIAMESE GRAMMAR." I claim it, to be a first attempt made to explain the character of the language and I trust it will be criticized in this way.

I do not wish it to be considered as a book, from which the foreigner, who comes to Siam, will be enabled to glean the vocabulary and phrases, which he has to use in every day life in his household. With this aim in view other books have been published, which fulfil their purpose, and there is no necessity to increase their number.

I have confined myself in explaining the character of the language to Siamese only, and I have refrained from entering into a discussion of the fascinating subject of its relations to other languages in the Far East; for in spite of numerous papers published on the subject, we have scarcely got beyond generalities. There is no doubt, that the language may be traced in some form up to the confines of Thibet; that numerous affinities exist with it and some of the Chinese dialects; but

these affinities have not influenced the culture of the Siamese. This is based on Brahmanism, Buddhism and Hinduism. I have endeavoured as far as was possible, without entering into minute disquisitions, to trace this influence in the language ; but we shall never arrive at a true estimate of Siamese culture and history, or more generally and correctly speaking, of the Far Eastern peoples, unless the influence, the civilization and culture, India had on their laws, customs, religions, folklore, and superstitions are clearly pointed out. Unhappily however this seems a wish, which is likely to remain unfulfilled ; for even where we can clearly trace such influence in a certain specified area, to draw from it historical conclusions will be impossible for want of chronological data. This much is however quite clear, that the reproach made to the Indian people, that they were a lethargic race can, in view of the vast influence they yielded in Indo-China, not be maintained.

In explaining the character of the language, I was guided by the word ascribed to the Buddha "*Attho akkhara saññáto,*" which I am inclined to translate by "the sense is made clear by the sentence," and for the correctness of this translation, I may refer to the

meaning the word 'aksara' has in Siamese in the title
 of the keeper of the archives ^{'akà'rà' sòmbàt} อักษรสம்பัต in the phrase
^{thà'waj phrá' 'àksá'n} ทนาย พระ อักษรสอน ^{soj phrá' 'àksá'n} พระ อักษรสอน
 to instruct the Royal children, พระ อักษรสอน
 to read, speaking of the King.

The examples chosen to explain the usage of the language are taken from works, which are considered classical, and a list of which I give in the bibliography.

I, of course, always consulted the magnum opus of Bishop Pallegoix : Grammatica Linguae Thai, Bangkok 1850, and I have to thank for the ready information given to me about some obscure points many friends. I must mention more particularly in this respect my colleague Phra Borirak Chaturong (Phũm), of the General Adviser's Office, Khun Hluang Phya Kraisi (Plěng) Chief Judge of the Criminal Court, Phya Prajakitkorachak (Xem) of the Court of Appeal, Hluang Viset Virajthan (Són) and Hluang Udom Sombatti (Lom) of the Foreign Office.

Mr. H. W. Rolfe Tutor to His Majesty's children undertook the arduous and somewhat tedious task of reading with me over the proof-sheets, and it is to his knowledge, unflinching zeal and patience, that my readers and I are indebted for the form the book has finally acquired. I have also to express my thanks in

this connection to Mr. E. J. Wills, who before his return to Europe on leave largely assisted me. Finally I have to express my thanks to the Rev. Mr. Dunlap the Superintendent of the "American Presbyterian Mission Press," for his care in supervising the printing. Although I cannot hope, that the book is free from misprints, inconsistencies, and inaccuracies in spelling and transliteration, I hope that no misprints which pervert the sense have remained uncorrected.

I have written the book in English, the *Lingua Franca*, East of Suez, and for this course, I hope, I need no apology, nor need I point out that in translating examples into English, the aim was to give as literal a translation as possible, although the English might sound queer. No apology is also, I hope, wanted for the appendices. They treat of matters such as the "Palace Language," the "Nobles of Siam" and the "Chronology of Siam," regarding which some curious notions exist, which it was my aim to correct.

BANGKOK, March 1900.

BIBLIOGRAPHY.

Cpr. SATOW, E. M.: Essay towards a Bibliography of Siam. Singapore, Printed at the Government Printing Office, 1886,

Most of the descriptions of Siam contain more or less accurate accounts of the language.

The chapter by Laloubère : Du Royaume de Siam, vol. ii. Paris 1686 was used by:—

LEYDEN J., M.D.: On the language and literature of the Indo-Chinese Nations (Asiatic Researches, vol. x., 1808), reprinted in Miscellaneous Papers relating to Indo-China, vol. i.

SCHOTT, W: Über die sogenannten indochinesischen Sprachen, insonderheit das Siamesische, (Abhandlungen der kgl. Akademie der Wissenschaften. Berlin, 1856.)

BASTIAN, A: Sprachvergleichende Studien mit besonderer Berücksichtigung der Indo-Chinesischen Sprachen. Leipzig, 1870, (on Siamese pp. 191-245.)

Other accounts regarding the language generally are scattered in Magazines and Periodicals and were published in connection with reviews of books published, or as parts of general works on Linguistics.

GRAMMARS :

LOW CAPT. JAMES of the H. E. I. C. Military Service : A Grammar of the T'hai or Siamese Language. Calcutta 1828.

- JONES J. TAYLOR : Brief Grammatical Notices of the Siamese Language ; with an appendix, Bangkok (printed at the Mission Press.) 88 pages, 1842.
- PALLEGUOX : Grammatica Linguae Thai Auctore D. J. Bap. Palleguox, Bangkok. Ex Typographia Collegii Assumptionis, B. M. V. Bangkok, 1850.
- EWALD L : Grammatik der T'ai-oder Siamesischen Sprache, Leipzig, 1881.
- WERSHOVEN F. J : Lehr und Lesebuch der Siamesischen Sprache und deutsch siamesisches Wörterbuch Wien, Pest, Leipzig.
- SMITH SAMUEL J : The Principles of Siamese Grammar comprising the substance of previous Grammars of the language. Bangkok, 1889.

~~~~~

DICTIONARIES—VOCABULARIES :

- COMPARATIVE VOCABULARY of the Barma, Maláyu and Tháí Languages. Serampore, Printed at the Mission Press, 1810.
- PALLEGUOX ; (พระพจนานะ พจนานไทย.) Dictionarium Linguae Thai sive Siamensis Interpretatione Latina, Gallica et Anglica Illustratum. Parisiis Jussu Imperatoris impressum. In Typographeo Imperatorio 1854.

~~~~~

SECOND EDITION UNDER THE TITLE OF

ศัพท์พจนานไทย

Dictionnaire Siamois Français Anglais par D. J. B. Palleguox Évêque de Mallos Vicaire Apostolique de Siam. Revu par J. L. VEY. Évêque de Géraza Vicaire Apostolique de Siam. Imprimerie de la Mission Catholique, Bangkok 1896. (Title also in English).

MICHELL, E. B.; A Siamese-English Dictionary for the use of students in both languages. Bangkok 1892.

~~~~~

DICTIONARIUM LATINUM THAI. Ad usum Missionis Siamensis. Ex Typographia Collegii Assumptionis, B. M. V. Bangkok Anno Domini, 1850.

Amongst the numerous Vocabularies and Phrase books, for which the original authors do not seem to have acquired and required any copyright, may be mentioned as at present in use:—

AN ENGLISH SIAMESE PRONOUNCING HAND-BOOK.

(Prepared from a Manuscript of the late

W. H. McFARLAND), Bangkok.

McFARLAND, S. G. An English Siamese Dictionary Bangkok.

~~~~~

SIAMESE LITERATURE.

(Cpr. PALLEGOIX: Grammatica Linguae Thai, page 172: Catalogus praecipuorum librorum Linguae Thai.)

หนังสือ ประถม กกา แจก ลูก อักษร แด จินตามณี กับ ประถมมาลา
แล ปทานุกรม

Title in English: Elementary Tables and Lessons in the Siamese Language by the Rev. D. B. Bradley. Bangkok, frequently reprinted.

It is a collection of the traditional grammatical works of which also separate issues exist.

ว่า สอน หนังสือนไทย (On teaching the Siamese Language) by พระยา ศรี สุนทร โทษ (น้อย) Bangkok, 1871.

แบบ ฝึมน ตรี 3 volumes, frequently reprinted. A Siamese grammar modernized. The work has been issued by the Educational Department, as well as the two following :—

สยามไวยากรณ์ higher Siamese Grammar 2 vols.

พจนานุกรม ลำดับ แล แปล ศัพท์ ที่ ใช้ ใน หนังสือนไทย. Collection of words used in the Siamese language and an explanation of the same. 1891.

อักษรนิทาน ศรีบท. (English Title : A Dictionary of the Siamese Language by D. B. Bradley. Bangkok, 1873.

ภษาษาแล นาม ต่าง ๆ ตำแหน่ง ใน กรม มหาด เล็ก edited by หม่อม ภาโชทัย. Bangkok 1250, (1888). A collection from different printed works, the official gazette, edicts regarding the Palace Language, Titles, etc.

ภษาษาจจา นุยกษา ใน รัชกาล ที่ ๔. (Reprints by order of the King of the two volumes of the Official Gazette issued during the Reign of King Mongkut.) Bangkok, 1890.

พระราช บัญญัติ แล ประกาศ ต่าง ๆ ใน รัชกาล ที่ ๔ (Reprint of the edicts and notifications issued during the Reign of King Mongkut.) 4 vols Bangkok, since 1890.

ราชกิจจานุเบกษา Official Gazette. Laws, Edicts, Orders, Court News issued regularly weekly since about 1874.

The Laws have been reprinted by Khun Hluang Phya Kraisi (เปล่ง) under the title :—

กฎหมายไทย คือ พระราชบัญญัติ แล ประกาศ ซึ่ง ตั้ง ขึ้น ไว้ ใน รัชกาล
ของ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงพระคุณธรรม อัน
ประเสริฐ

Having furnished most of the examples and as of service to the learner, we mention further :—

พระราชพงษาวดารเหนือ Annals of the North printed by order of His Majesty, Bangkok 1231 (1869).

พระราชพงษาวดารกรุงเก่า Annals of Ayuthia, 2 vols. frequently reprinted.

In the appendix the reign of Chao Tak Sin to the time of Phra Buddha Yot Fa Chulalok is treated.

Also a school edition in two volumes.

หนังสือเทศนา พระราชประวัติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าแผ่นดิน ๔ รัชกาล

Biography of the four first Kings of the Present Dynasty. Bangkok 1881.

พงศาวดาร A History of Pegu. A translation made in the Reign of Phra Buddha Yot Fa Chulalok. Bangkok D. B. Bradley.

x.

BIBLIOGRAPHY

หนังสือ เมือง กฎหมาย เมือง ไทย. Laws of Siam, 2 vols., frequently reprinted since 1235, (1873.)

Illustrating the Níti literature mention must be made of :—

สุภาษิต พระ ร่ม. Proverbs of Phra Ruang ; many editions, frequently reissued.

ราช นิติ on the conduct of Kings. A Siamese commentary on the Páli work of that name, Bangkok Government Printing Office, 1233, (1871).

(Cpr. Leclère : Les Codes Cambodgiens tome i., page 79.)

ELEMENTS

OF

SIAMESE GRAMMAR.

PART I.

Letters and Phonetic Rules.

Alphabet.

The Siamese alphabet is, like other alphabets derived from Indian sources, syllabic; i. e. in every single consonant the vowel 'ō' is inherent: at the end of a word this vowel becomes silent. All other vowels and diphthongs are marked by signs written above, before, under, or before and after the consonant, after which they are to be pronounced. The letter ṅ 'o' is considered by Siamese grammarians as a consonant, because it serves as a support to the other vowels, in writing them, as will be seen in the table:-

TABLE OF ALPHABET. *

Consonants.

Gutturals: ក ko ក^h k^ho ក^{ch} k^{ch}o ក^{chá} k^{chá}o ក^{sá} k^{sá}o ក^{chá} k^{chá}o ក^{já} k^{já}o ្រ ngo.
 Palatals: ច^c cho ច^{ch} ch^o ច^{chá} chá^o ច^{sá} sá^o ច^{chá} chá^o ច^{já} já^o
 Linguals ឡ do ឡ to ឡ^h th^o ឡ^{ch} th^o ឡ^{chá} th^o ឡ^{no}
 Dentals: ត do ត to ត^h th^o ត^{ch} th^o ត^{chá} th^o ត^{no}
 Labials: ប bo ប po ប^h ph^o ប^f f^o ប^{ph} ph^o ប^{fo} fo^o ប^{pho} pho^o ម mo
 Semivowels: យ jó រ ró ឡ ló វ vó
 Sibilants: ឥ só ឥ s^o ឥ s^o
 Aspirates: អ hó អ^h h^o អ^h h^o.

Vowels in Combination.

1 ខ្ល a: ក្រ ka:	2 ខា ka
3 ឱ i កិ ki	4 ឱ i កិ ki
5 ឱ ឺ កិ k ^u	6 ឱ ឺ កិ k ^u
7 ចុ ុ កុ k ^u	8 ចុ ុ កុ k ^u
9 ខេ e កេ ke:	10 ខេ e កេ ke
11 ខេ é កេ ké:	12 ខេ é កេ ké
13 ខៃ ៃ កៃ k ^o :	14 ខៃ ៃ កៃ k ^o
15 ខៃ ៉ ៃ ៃ k ^o :	16 ខៃ ៉ ៃ ៃ k ^o
17 ខ្ល ្ល ៃ ៃ k ^u :	18 ខ្ល ្ល ៃ ៃ k ^u

* For further explanations about the diacritical marks in the transcription, see chapter on Tones.

19	ເື້ຍ: ia: ເກີຍ: kia:	20	ເື້ຍ ia ເກີຍ kia
21	ເື້ຍ: ua: ເກີຍ: kua:	22	ເື້ຍ ua ເກີຍ kua
23	ເອຂ: ó: ເກຂ: kó:	24	ເອຂ ó ເກຂ kó
25	ໄຂ äi ໄກ käi	26	ໄຂ äi ໄກ kai
27	ເຂ äo ເກ käo	28	ເຂ äm ເກ käm
29	ຖ rǔ	30	ຖຖ rǔ
31	ຖ lǔ	32	ຖຖ lǔ

I have in transcribing the Siamese alphabet adopted the system first introduced by Bishop Pallegoix in his different works, such as the *Grammatica Linguae Thai*, Bangkok 1850, the *Dictionarium Latinum Thai*, Bangkok 1850, the *Dictionarium Linguae Thai*, Paris 1854, new edition revised by J. L. Vey, Bangkok 1896, which is employed also in the different works for the use of the Roman Catholic converts.

In this transcription only the short vowels are marked, as it appears that contrary to the Aryan languages most of the words have long vowels.

No notice is taken in this transcription of the origin of the alphabet. The sounds, reproduced in transliterating are those which the characters have at present. I am fully aware of the unscientific character of this transcription. Practical considerations decided me to adopt it, of which not the the least was, that it is logical and consistent.

The transcription adopted in the different handbooks published to assist the learner of Siamese deserves no consideration, whilst the system of Ewald in his grammar is cumbrous and arbitrary and that of Wershoven in his grammar, which is only to serve practical purposes, does not aspire to scientific exactitude.

ORIGIN OF THE ALPHABET.

According to an inscription now preserved in the Wat Phra Keo, Bangkok, and published amongst others by P. Schmitt (Saigon 1885) the Siamese written characters were instituted under the reign of Rama Somdet, Mahasakaraj 1203 (1125 A. D.)

Autrefois l'écriture Siamoise n'existait pas encore. En l'an saka 1203 année de la chèvre le Seigneur Rama Sômdêt fit venir un maître qui sût créer l'écriture Siamoise; depuis lors l'écriture Siamoise a demeuré. Ce maître bienfaiteur a lui même fait cette inscription.

A reconstruction of the alphabet with either the Skr. or Páli equivalent is shown in the following table:

Vowels.

ဝ a ဝာ á ဝိ i ဝိ í ဝု u ဝု ú ဝု ri ဝု rí ဝု li ဝု lí
 ဝေ e ဝို ai ဝို o ဝော au ဝံ am ဝး a:

Consonants.

Gutturals: ဂ k ဂ kh ဂ g ဂ gh ဂ ṅ
 Palatals: ခ c ခ ch ခ j ခ jh ခ ṅ
 Linguals: ဂ္ဂ t ဂ္ဂ th ဂ္ဂ d ဂ္ဂ dh ဂ္ဂ n
 Dentals: ဂ t ဂ th ဂ d ဂ dh ဂ n
 Labials: ဝ p ဝ ph ဝ b ဝ bh ဝ m
 Semivowels: palatal ဝ y Sibilants: palatal ဂ ṣ
 Semivowels: lingual ဂ r Sibilants: lingual ဂ sh
 Semivowels: dental ဂ l Sibilants: dental ဂ s
 Semivowels: labial ဂ v Aspiration ဂ h ဂ ḥ

I have not considered it necessary to distinguish between Sanskrit and Páli equivalents, as it is well known that Páli has lost the diphthongs ai and au, and the r and l vowels, further the palatal and lingual sibilants; but that all other differences are only sporadic.

It will be noticed that in drawing up the alphabet the letters now pronounced respectively d and bare given as equivalents of the original lingual, dental and labial t, t and p. A permutation of sounds has taken place, and where we now find ဂ္ဂ t, ဂ t, and ဝ p, as equivalents of Indian t, t, and p, it

may be taken as indication that the word has been adapted to Siamese at a later period.

As in the course of these investigations we shall frequently have occasion to recur to the foregoing, we shall now give only a few instances of words of Indian origin in Siamese, showing how they were treated to adapt them to the monosyllabic nature of Siamese and to the dislike of compound consonants: e. g. กบฏ *kápōt* Skr. *kapata* rebel, อกร *khraṅ* Skr. *garbha* womb, บุพผา *būphhá* Páli *puppha* flower, ยักษ์ *yak* Skr. *yaksha*, ปรอท *bārōt* Skr. *pārada* quicksilver, ราษฎร *ràtsádon* Skr. *ráshṭra* people, พราหมณ์ *phram* Skr. *bráhm̄ana*, สดุดี *sādudi* Skr. *stuti* praise, ขาดอก *játaka*, บรม *bōrōm* Skr. *parama* highest, สำลี *sámli* Skr. *çalmali* cotton, สุภาพ *súphàb* *subhava* modest, เขม *khäsem* Skr. *khsema* quietness, ดิบุค *dibũk* Páli *tipu tin*, เสนาบดี *sénabōdi* Skr. *senápati* General, now Minister.

Of the consonants the whole series of linguals, the sonant aspirates ฐ ฌ ฅ ฆ ฑ, the nasals ญ ณ, the sibilants ฌ and ฆ do not occur in words of pure Siamese origin, although they are often carelessly written; whilst on the other hand ฌ *kho* ฐ *so* ฌ *fó* ฌ *fo* ฆ *ho* do not occur in words of Indian origin. The ฌ *kho* occurs only, according to Siamese grammarians, in the Annamese word ฌ *kho* "throat" and it would appear that this letter has only

been introduced into the alphabet to have in the scheme an equivalent to क. त.

PRONUNCIATION.

Consonants.

क. च. प. त. क्ष. [k. c. p. t.] are the surd mutes of Sanskrit grammar, and च. ञ. क. ञ. ञ. kh. न. त. ञ. x. [ch] ञ. ञ. ञ. ph. न. न. ञ. ञ. त. th. the corresponding surd aspirates. Having permuted the original sonants and sonant aspirates into surds, new letters were created for the sounds b and d viz. प. त. न. now equivalent to p t t. ञ is the guttural nasal, heard e. g. in Selangore or in "sing."

ञ. ञ have the sounds of y and w respectively and in connection with other consonants have at the end of a word the vowel sounds i and u.

All remaining consonants viz. the nasals, sibilants, aspirates have the same sounds as in European languages.

ञ is originally the palatal nasal ñ and is pronounced y. in e. g. ञञ्ज ञा ञा.

Vowels.

The position of the vowels in writing has been shown in the preceding table, and it is to be noted that vowels are pronounced in the continental way.

The short vowel 'ö' corresponding to the syllabic 'a' of Sanskrit and Páli grammar is inherent in every letter, not

otherwise marked; but becomes mute at the end of the word.

The vowel **๑** following a consonant has the sound of long o, whilst standing by itself; it is the equivalent of á of Indian languages; **๑** is always long.

๑. ๑๑. ๑. ๑๑. **rũ ru** and **lũ** and **lu** are the sanskrit r and l vowels and should, theoretically speaking, not be used in words of Siamese origin. The proper orthography for these words being **ร ร ล ล**.

We have to notice the pronunciation **๑๑** as **รอก** from Sanskrit riksha omen, through Cambodian sources.

The **ː** called **วิสันขานี** *visānxa:ní* is the visarga of Skr. grammar and is used in Siamese as an indication of a very short vowel, as will be seen from the table.

ˆ called **ไม้พัด** *măi phăt* has the sound of ä; if standing over two consonants e. g. **อัน** *ăn* **กัน** *kăn*. The pronunciation may be learnt from the transcription of words such as Calcutta **กัลกัตตะ**. In transcribing Sanskrit and Páli it is used as equivalent to short 'ä' e. g. **ตันหา** *tănhá* Páli *tanhá* lust. If placed over the semivowel **๑** it acquires the vowel sound e. g. **หัว** *húă* head.

To express the sounds indicated by **ˆ** we find in old writings the consonants repeated **กน** *kăng* for **กั**, **ตว** for **ตั** *tua*

body, and we may also notice **บ้านพุด** *bảnphốt*, for **บรรพต** *Skr. parvata* mountain.

า is long a, its technical name being **ลากข้าม** *lāk khàng*. The symbol if used in connection with ◌, is called **นิคคหิต** *nikha:hit*, the anusvara of Sanskrit grammar, and indicates a nasal vowel. In most instances **ม** *m* may be substituted for *nikha:hit*.

ิ is short i, its technical name being **พินทุ์** *phĩn hũa*.

ี long i. The stroke added to ◌ is called **ฝนทอง** *fĩn thong*.

ึ ึ้ **หยาดน้ำค้าง** *jảt nảm khạng*.

ุ ุ้ **ฝนหูก** *fỏn nú*.

These two letters have a sound similar to, but, not identical with German *ü* short and long. In words of Sanskrit origin it sometimes takes the place of *i* thus **ศึกษา** *sũksả* *Skr. siskhati* study.

If not followed by a consonant as e. g. in **คิน** *khũn*, the character **๓** must be added e. g. **ซื้อ** *xũ* name **ซื้อ** *sũ* to buy for **ซื้อ** *ซื้อ*.

๓ ึ้ called **ตินเหยียด** *tin jiết*.

๓ ุ้ called **ตินอุ** *tin khุ*.

เอ *ไ้* is e, as in they.

เอ is *ě* as in mayor.

โธ called ไ้โธ ô corresponds to the Skr. and Páli ava au, o e.g. โค ตม Khodöm Gautama Gotama, โธ กาศ ôkât, occasion Skr. avakāça Páli okāsa, โธสธ ôsōt Skr. aushadha medicine.

ไ้ไม่มลาย mǎi ma: lai ไ้ไม่มัน mǎi muen now both indicate the sound ai; originally ไ้ was the short diphthong, ไ้ the corresponding long one.

We find in inscriptions the sound expressed by ไ้ thus ปัย for ไ้ไป pai ทั้ย for ไ้หม่ mǎi.

According to Siamese grammarians ไ้ has to be employed in the following 20 words :—

<u>ไ้</u>	ไ้	<u>ไ้</u>	ไ้	ไ้
<u>ไ้</u>	<u>ไ้ล</u>	<u>ไ้</u>	ไ้	<u>ไ้</u>
<u>ไ้</u>	<u>ไ้ญ</u>	ไ้หม่	<u>ไ้</u>	ไ้
<u>ไ้</u>	<u>ไ้</u>	<u>ไ้</u>	ไ้	<u>ไ้</u>

All other words have ไ้ไม่มลาย, which, it is evident from the preceding list, is likewise the only one employed in words of Indian origin e.g.

ไ้ไตรปิฎก Trăi pidök the three Pitákas, ไ้ไ้สวรรย์ řisaván Sanskrit aiçvarya, royalty.

Corresponding to the sound indicated by กั๊ we have further เกีย kia เกือ kua and เกอ kó.

To express the sound ó in words, ending in ย j the ย is left out :—thus เกย kói, เลย lói, instead of เกอย, เลอย.

In words ending with other consonants the sound is expressed by *เอื*, e. g. *อ๋ เดิม dóm* formerly, *เกิด kót* born, *เงิน ngón* money.

The sound expressed by *เอื ủa* is written in inscriptions as *เมืออก* for *เมืออก* *mũa* when, *เมืออก* for *เมืออก* *rũa* boat, whilst the corresponding *เอืย* is expressed by simply *รณ* for its present form *รณ* *rien* to inform.

Instead of writing the short vowels *อะ* *แอะ* *เอียะ* *เออะ* if followed by a consonant the sign *๔* called *ไม้ไตคู่* *mãi tãi khụ* or *เลาแปด* *lèk pèt* is used, e. g. *เห็น* *hến* to see. In modern writing the *๔* is omitted in words of frequent occurrence, e. g. *เห็น* *hến* *แปน* *pến*.

Compound Consonants, Initials, Finals and changes of Consonants.

We find as initials at the commencement of a word only vowels, diphthongs and simple consonants, and of compound consonants combinations of the surd and aspirates, gutturals and labials with the semi-vowels *ล* and *ร* e.g. *พลบ* *phlöp* twilight *ปรับ* *prăp* to fine, *แกร่ง* *krěng* hard, *เกลียด* *klĭet* to hate, *ครุย* *khruï* fringe, *โขลง* *khlong* large crowd, used only in connection with elephants.

In combination with the palatals, *ร* *ล* become mute

thus จิง ching truly; or a very short vowel, technically called อักษร กล้า äksón klām, similar to the svarabhakti of Sanskrit grammar, is inserted in pronunciation, e. g. สลึง pronounced sālūng $\frac{1}{4}$ part of a tical, แสง sālēng injurious to-health, ตลาด tǎlāt, market.

This same svarabhakti takes place in connection with nasals thus แขนว khǎnēng branch of a tree ขุน khānun jack-fruit, ไฉน xǎnai, what, how? ไฉมย sǎmai time, เสมียน sāmien clerk, เสน่หา sǎnēhá love. In old writings we find the first syllable of such words sometimes marked with ' .

The combination ท as for instance in ทาย sàb, ทม söng, กระทรวง kra:sueng department, อินทวิชัย Insi eagle, ทวิชัย sǎph riches, is pronounced ฑ. These words as well as most of the preceding ones are of foreign, mostly Cambodian, origin; ทาย sàb is probably Portuguese saber to know, a word which is used throughout the far East.

Finals.

At the end of a word only vowels, nasal vowels, diphthongs, and the sounds expressed by the nasals ๓. น. ๓. and the-surds ก. ต. and ๓. are allowed.

All other consonants acquire therefore at the end of the word these sounds, and if compound consonants such as occur in words of Indian origin, the last letter becomes mute, whilst the first follows the general rule. To indicate a mute consonant the sign ✓ ทัณฑะฆฏ thántha:khàt the killing mark is used e. g. โสกันต์ sôkan hair cutting ceremony of Princes.

ว. ย. acquire the vowel sounds u and i, ประเด็ยว prădieuw presently, ควย khuai buffalo; ฆ occurring in words of Indian origin becomes mute, e. g. พิเครษฐ์ phikhrö: to observe, สมุท sâmu crowd Skr. samuha สมุทหนก former title of the Prime Minister, head of the civilians.

According to the rule given above ฆ. ล. ฬ. the nasals ณ. ญ the combination ฆ. sometimes written in words of foreign origin acquire the sound u.

The gutturals acquire the sound ก, the labials that of the sound ฝ, and all remaining letters viz. palatals, dentals, linguals and sibilants, have the sound ๓ at the end of a word.

The final sound ฝ is in many instances softened to ุ.

The rules obtaining with regard to final consonants obtain also in the middle of words, thus we account for the pronunciation ราชรัฐ rātsādon for Skr. rāshtra people,

จุลสารัท chūla:sākkārāt name of the Siamese era, commencing 638 A. D.

The final letters used in Siamese words give a good indication of the origin of the word, and it is therefore essential that great care be taken in writing what in Siamese Grammar are called the ตัว ลกต. tuǎ sākōt (final letters)

Siamese grammarians have made a collection of such words, one of the best of which was published in 1886 [Chula sākarāt 1248] under the title of หนังสือ สวัสดิ์โยคพิทาน คำกลอน ตัว กานันต์

In giving a few examples, we refer the reader to the above book and to our paragraph regarding Indian equivalents of Siamese letters:—

บาท bāt Skr.pāda foot, บาตร bāt Skr. pátra bowl, บาศ bāt Skr. páça a noose, บาด bāt a wound, นาค nàk Skr. nága serpent, นาก nàk an alloy of gold and copper, สมุทร sāmūt Skr. samudra sea, สมุด sāmūt Páli samudo book [cpr. Childers : Páli Dictionary 441] รศ rōt Páli rasa taste, รถ rōt Páli ratha carriage.

In pronouncing Siamese the following changes take place.

ร and ล are often sounded alike by persons of Chinese descent.

The surd and sonant labials are interchangeable with the corresponding nasal e. g. เพียบ phièb and เมียบ mièb full loaded, ไผ่ mǎi and ไร่ pǎi not; the form ไร่ is Laosian and occurs constantly in the proverbs of Phra Ruang.

น is interchangeable with ล thus ลคร for นคร lakhon Skr. nagara town and hence theatricals [town plays] not as has been suggested to be derived from the name of Ligor นคร ศรี ธรรมราช ; ล้ง คล lǎngkhôn for นัง คัล plough Skr. nangala, ลพบุรี Lōphaburi and นพบุรี name of the town Lophburi.*

* In two of the edicts of the King Phra Chom Klao, His Majesty protests against the spelling นพบุรี saying เมือง ลพบุรี บุราณ มีชก ว่า ละโว้ แล คน ชาว วัด บาม พวก อุดริ มีชก เมือง นพบุรี

The old city Lopburi was called Lavo and people living in temples pretending to have superior knowledge called it Nopburi [i. e. Navapuri] [Lavo is the Louvo of Laloubère and the Jesuit fathers; the summer residence of King Naray] and further :—

อนึ่ง ชื่อ เมือง นั้น ว่า ลพบุรี เปน แน่ เพราะ แปรลก จาก คำว่า เมือง ละโว้ แต่ ทุก วัน นี้ คน ชาว วัด อวด ู้ อวด ลั่น ๆ ไร่ อุดริ เขียน ว่า เมือง นพบุรี แปร ว่า เมือง ใหม่ ๆ นพ เคราะห์ นพคุณ นพรัตน์ อไฮ ๆ คิด เหลิง เจิง เหลิง แมว ไร่ ใคร ๆ อย่า เชื่อ อย่า เขียน อย่า มีชก ตาม ให้ คง ใช้ ว่า เมือง ลพบุรี ทั้ง มีชก ทั้ง เขียน เทอญ.

The name of the town is certainly Lopburi as it is derived from the word Lāvô; but at the present time people living in temples boasting of their knowledge and

A change of ʀ and ʁ we have in ភ្នំ វង្សា and ភ្នំ វង្សា Burmese nwa bullock, of ក and ʀ in words of Cambodian origin as in ផ្នែក វង្សា pha-năkngan for ផ្នែក វង្សា office, further ផ្នែក វង្សា phrŭngnĭ and ផ្នែក វង្សា tomorrow. All these changes are however sporadic.

What appears to be a change in initial consonants in words of Indian origin must be explained by the fact, that the word has been adopted to Siamese at different times thus ศพ sŏp ศพ xŏp corpse Skr. çava Pāli chava, ถนน sǎnŏn ถนน, สทล, Skr. sthala Pāli thala, land dry ground and hence road; or in words of Cambodian origin, thus ផ្លែ វង្សា sǎliēng and ផ្លែ វង្សា xǎliēng litter, ផ្លែ វង្សា xǎlēng, ផ្លែ វង្សា thǎlēng declare. We further notice a frequent change of វ Pāli b and វ Pāli v as in វេលា, វេលា vela time.

We have finally to mention in this connection a contraction of the pronunciation of some names of towns such as ភិប វង្សា for ភិប វង្សា, ភិប វង្សា for ភិប វង្សា, កន្ទុក for កន្ទុក វង្សា, the name of Korat as given in old descriptions of Siam, as Corazemà

superiority write overlearnedly Muang Nophaburi. Whatever it is New Town or New Fortune Town or the Town of the nine Excellent qualities or the Town of the nine gems or whatever nine or new else, *what are they thinking about, careless and thoughtless like kittens*; let nobody believe it, let nobody either call or write anything else but Lopburi.

i. e. นครราชสีมา Portselouc for พิศณุโลก Phitsānūlók Skr. Vishnuloka ; Juthia, Odiaa for อัญชยา Ājūtthāja name of the old Capital of Siam; Bercalong for พระคลัง phra:-khlāng Royal Treasurer used for the name of the Foreign Minister.

Great uncertainty prevails in words taken from Indian languages with regard to the letter ङ, which is added somewhat at random. We have thus กระบี่ตม kra: sāt for Skr. kshatriya warrior King ปะพุก for Skr. paduka Royal slippers กระเชม kra: sém Skr. kshema.

Accents and Intonation.

All words in the Siamese language may, theoretically speaking, be pronounced in five different ways of intonation. The *nomenclature* for these tones as introduced by Pallegoix in his *Grammatica linguae Thai* is that of tonus rectus, circumflexus, demissus, gravis, altus. We have kept these terms as well as the transcription used by Pallegoix; for the Siamese grammarians have only a name for the signs of the accent, which, as we shall see, have a different effect on the letters, over which they are placed.

In giving a description of these tones we must remind the reader, that every such description is necessarily incomplete, and that to acquire the right pronunciation the help of an educated Siamese is essential. We moreover refer the reader to the special treatises published e. g. by

Bastian: "über die Siamesischen Laut and Tonaccente" in Monatsberichte der Akademie der Wissenschaften Berlin 1876 and Caswell: "Treatise on the Tones of the Siamese language" reprinted in Smith: Siam Repository vol: II Bangkok 1870.

The tones in Siamese are no indication of the sense of the sentence, as we find it in European languages, where to indicate, explain, or to mark question and answer, we may raise and lower the voice.

Thus to mark the direct question in European languages we raise the voice as e. g. yes? and we have in Siamese the tonus altus marked *ká*.

In the answer to a direct question we use the falling inflection yes, which corresponds to the intonation of the tonus demissus *kà*.

The tonus rectus is the natural tone as heard for instance in pronouncing the alphabet. It remains unmarked *ka*.

Syllables with the tonus circumflexus marked *kā* are pronounced in a somewhat deeper intonation than the natural tone [tonus rectus] whilst finally the tonus gravis is pronounced in a high voice, abruptly lowered marked *ạ*.

To mark these intonations the following four signs are used placed above the letter viz :—

๑ called ฟินเอก phin êk or ไผ่เอก mǎi êk.

๒ ,, ฟินโท phin thô ,, ไผ่โท mǎi thô.

๓ ,, ฟินตรี phin tri ,, เลขเจ็ด lèk chét so called from its form.

+ called ฟินจัตวา phin chǎttava or กากบาท kaká bǎt crow foot.

To mark the intonations, Siamese grammarians have divided the letters of the alphabet into three classes, which are called respectively, อักษรกลาง ãksón klang middle letters pronounced by themselves in the tonus rectus, อักษรสูง ãksón sǔng high letters pronounced by themselves in the tonus altus and finally the อักษรต่ำ ãksón tǎm the low letters pronounced by themselves with the tonus rectus.

The อักษรกลาง consist of all originally surd consonants and vowels viz ;—

ก จ ต ฎ ต ฏ บ ป อ and consequently all vowels, to which as was stated before อ, according to Siamese grammarians, serves as a support.

The อักษรสูง consist of the series of all originally surd aspirates, sibilants, and the aspirate.

ฯ ฅ ฐ ถ ผ ฝ ศ ษ ส ห

The อักษรต่ำ consist of all originally sonant letters, nasals and semivowels.

The first accent ' on the letters of the first-class (middle) and second (high) class marks the tonus circumflexus.

ก้า kǎ ท้า hǎ ; whilst this accent marks in the third series the tonus demissus ซ้า xà.

The second accent in letters of the first and second-class is an indication of the tonus demissus, e. g. ก้า kà, ท้า hà, whilst it marks in the third-class the tonus gravis, e. g. ซ้า xà.

The third and fourth accent occur only in words commencing with middle letters. The third accent is in this case the sign of the tonus gravis, e. g. ก้า kǎ, whilst the fourth accent marks the tonus altus, e. g. ก้า ká.

It will be seen from the preceding that certain of the high and low letters form a complementary series, viz :—

ก	ค	จ	ฉ	ช	ต
ค	ช	ต	ท	ท	ช
จ	ฉ	ท	ท		

which may take five intonations in the same way as the อักษรกลาง ãksón klang, and that we may express the tonus

demissus in two different ways, as in the following scheme :—

Rectus. Circumflexus. Demissus. Gravis. Altus.

อักษร	สูง	—	ต่ำ	ต่ำ	—	สูง
”	ต่ำ	คา	—	ต่ำ	ต่ำ	—
”	กลล	กา	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ

In the series of อักษรต่ำ *ăksón tām*, there are still remaining the nasals and semivowels. In order to make them capable of showing the five intonations the character ๓ called ๓นำ *hó nām* the ๓ *h* leading, is introduced, which indicates without accent, e. g. ๓มา *má* the tonus altus, and with the first accent the tonus circumflexus ๓มา̣ *mǎ* an intonation which would otherwise be missing.

๓ไม้ *mǎi* why, ๓ใหม่ *mǎi* new, ๓ไม่ *mǎi* not, ๓ไม้ *mǎi* wood, ๓ไหม *mǎi* silk.

The character ๓, called in this connection, ๓นำ *ố nām* has in preceding the semivowel ๓ *j* the same effect as the ๓นำ *hó nām*, e. g. ๓ยพ *yang* to jump, ๓ยพ *yāng* custom.

Although the rule regarding ๓นำ and ๓นำ are given as stated, there are many exceptions and ๓ and ๓ are used before ๓ promiscuously.

Whilst as we have seen, theoretically speaking, every syllable may be pronounced in five different intonations, in

practice only monosyllabic words, the finals of which are long vowels, nasal vowels and diphthongs, the nasals ๓, ๔, (and consequently all letters which become nasals) the semivowels ๕ and ๖ (i. e. i and u) have the five intonations.

Monosyllabic words, the finals of which are short vowels, are sounded with the tonus rectus, if the initial letter is one of the low letters, and with the tonus circumflexus, if the initial letter belongs to the class of high letters.

Monosyllabic words ending with one of the letters which acquire the sounds ก ต ๗ are pronounced with the tonus circumflexus, if the initial letter belongs to the high or middle class letters. Words commencing with one of the low letters have the tonus rectus if the syllable is short ; and the tonus demissus if the syllable is long.

The technical term for syllables which do not have the five intonations is คำตาย khām tai dead words.

Dissyllabic words :

If in dissyllabic words the first syllable is a long one both syllables follow the rules as laid down for monosyllables.

If in dissyllabic words the first syllable ends with the ๘, the second syllable is not affected and the rule as given regarding monosyllables holds good.

Words commencing with อักษรกล้ำ āksón klām follow the rules of the monosyllabic words.

It has finally to be noticed that words taken from foreign languages follow the pronunciation they have in the languages from which they are borrowed.

Reading Exercise regarding tones.

We add in original, transcription and translation two reading exercises regarding the tones. They are in the style of "Peter Piper" and Fischer's Fritz; and the foreigner who has mastered the different intonations as here represented, has at the same time mastered the intricacies :—of Siamese intonations.

เขาบอก ชาวว่า ไกล่ กุญ เก่า มีเขา เป็น รูป เขา มีเข้า ขาว เหมือนคน
กลืนไม่เข้า

Kháo bōk khǎo và klài krŭng kǎo mi khǎo pen rùb
khǎo mi khào kháo kháo mén khao klun mài khǎo.

It is said, that near the old capital there is a mountain, having the form of a horn, where there is white rice which smells so badly, that one cannot eat it.

นาง สร้อย สอย ชุ่ม ห่ม เลื้อย นุ่ง กระสอบ หอบ เลื้อย หนี เลื้อย
ขึ้น ต้น คม พย ค่ำ ทัก กิ่ง คม ข้าง ค่ำ ถูก ลีข้าง ค่ำ ค้าง
กิ่ง คม ตาย

Nang sòi sói sǒm hǒm sŭa nŭng kra: sǒb hōb sŭa ní sŭa
khŭn tǒn kang phǒb khàng hǎk kŭng kang khuàng
khàng thŭk sí khàng khàng khàng kŭng kang tai.

Nang Soi picked oranges, wearing a jacket covered with a sack ; rolling up the mat, she ran away from a tiger and climbed up a Khang-tree ; she found a macacus who broke the branch and was hurt at the side. The macacus died on the branch of the Khang-tree.

Diacritical Marks.

In writing Siamese a space is left between the different parts of a sentence corresponding to our commas, colons, and semicolons. In modern writing signs of interrogation and exclamation are introduced; also, corresponding to italics, an underlining of a sentence or part of a sentence takes place.

We still find in writing • ฟองมัน fong mǎn denoting the beginning of an article and โคมุด khômùt denoting the end of an article.

๗ called โท thô denotes repetition of the word or sentence next preceding.

๗ this sign ละ บัญญาน la: bǎnjan is used implying that the sentence has to be completed in the usual way as prescribed by custom, e. g. ทูลเกล้าฯ ๗ read as ทูลเกล้าฯ ทูลกระหม่อม thun klǎo thun kra: mǔm addressed to the King.

Other contractions occur only in Manuscripts and their meaning is obvious.

Numerals ๑ หนึ่ง one ๒ สอง two ๓ สาม three ๔ สี่
four ๕ ห้า five ๖ หก six ๗ เจ็ด seven ๘ แปด eight ๙ ไก่
nine ๐ ศูนย์ nought ๑๐ สิบ ten.

II.—Etymology.

INTRODUCTORY REMARKS, CHARACTER OF THE SIAMESE LANGUAGE.

Siamese belongs like some other languages spoken in Indo-China to the class of synthetical languages, i. e. the different notions to be expressed by language follow each other in the state in which they follow each other in the mind. Briefly stated the defined member precedes the defining one in accordance with gesture language, where to express a certain notion, we proceed from the known and unalterable to the yet unknown. Another illustration may be found in the Chinese written language with its radical and secondary signs. We know for instance the species 'dog.' We see an animal similar to it in shape, but with some distinctive feature, say the wolf. We therefore in order to express the new animal start from the known notion of dog and add to it by way of epithet its distinctive feature, and thus we have in Siamese หม่า dog, หม่าป่า the dog of the forest, the wolf, just as in

the Chinese written language where wolf is likewise a compound of dog and the character designating its special nature.

It follows further that a distribution in the so-called parts of speech is not possible, as necessarily starting from concrete notions the different words gain their distinctive features only in the sentence, and we should thus speak in Siamese only of *words doing functions* as nouns, verbs, adverbs, etc. We must not lose sight of the fact that the unit of human speech, is not the *single word*, but the *sentence*. “ Nicht wörter sondern worte.”

Another distinctive feature is the absence of abstract words, as we can necessarily only have words for concrete notions. It follows thus, that to express abstract notions we have to change them into concrete ones ; just as we have for ‘will’ in Chinese, a character, compound of sprout and heart, we have in Siamese for will the expression น้ำใจ water of the heart. Another way to remedy this defect is the adoption from foreign languages, such as Sanskrit and Pali, of abstract terms.

A further distinctive feature of Siamese as a synthetic language are the iterative words ; we find in Siamese to express a single notion, single according to our gram-

matical notions, two or more words which modify or amplify the meaning. We have to refer the reader to the chapter on iteratives.

We have next to mention the descriptive words which are added in Siamese to words doing functions as nouns which describe them as belonging to a certain category. We find as is well known a survival of this tendency when we speak of *head* of cattle, or *brace* of wild birds.

The use of words, which are translated, or do functions, as pronouns is another distinctive feature of Siamese as a synthetical language. The person speaking of himself, speaks of himself as a being in relation to another.

Closely connected with the absence of abstract nouns we have finally to notice the absence of an universal passive voice.

Nouns.

Siamese nouns of pure Siamese origin are monosyllabic words such as ไฟ fire, หัว head, คน man, หมา dog, บ้าน village, เรือ boat.

Other words are taken from Indian sources such as สวรรค์ heaven, Skr. svarga, ราษฎร people, Skr. ráshttra, ทะเล sea, Skr. jala, showing, as can be proved by history, the early homestead of the Siamese, which was most likely

in the region of Thibet, to have been distant from the sea, to which they gradually approached, in establishing their capital first at Sovankalok (Svargaloka), then in Ayuddhya, and lastly in Bangkok. The names of these capitals and of other towns in Siam showing Indian *brahmanical* influence.

In the category of Indian words, we can only count indirectly the words of Sanskrit and Páli origin, which are used in the higher and court language to express familiar objects such as, e. g. สุนัข for หม่า dog, Páli sunaka, สุก for หมู Skr. súkara; for parts of the body in speaking of the King พระเกศ for ผม hair, Skr. keça, พระเนตร for ตา eye, Skr. netra; the พระ phra in this connection being an honorary epithet derived from Skr. vara excellent. We shall recur thereto in the appendix in our chapter on the so-called Rájacobda, the Palace language.

Frequently two words are combined to express one notion when the second member may be taken as standing in an adjectival position to the first, e. g. น้ำนม milk (water of the breast) น้ำตาล sugar, water of the palm, (Skr. tála), น้ำผึ้ง honey, water of the bee. In these examples น้ำ must be taken to signify essence. ไฟฟ้า (fire of heaven) flash of lighting ฟ้าร้อง thunder; หนังสือ paper (skin for communication) showing the material used before the introduction of paper by the Portuguese กระดาษ, i. e. cartas. แผ่นดิน (flat earth) universe indicating the notion prevailing also in Siam of the

earth being flat. The word แผ่น ดิน is now used as equivalent to reign ใน แผ่น ดิน พระบาท สมเด็จพระบรมชนก บรมบพิตร พระพุทธเลิศหล้านภาไลย. In the reign of His Majesty the High Lord the Supremely Pure Phra Buddha Lót La Nabhalay ใน แผ่น ดิน ปัจจุบัน นี้ during the present reign. เจ้า แผ่น ดิน Master of the Reign, Master of the Land, is in modern practice the general term used for all reigning crowned heads as equivalent for King.

It is impossible to account for a tendency which makes lightning and thunder compound, and considers ฝน rain simple, or to always account for the connection of the first and second member, e. g. ทพ เลี้ยว tiger tail for helm of the ship, whilst on the other hand we get in words like ผี เลี้ยว butterfly, the evil spirit garment, a glance at early mythology.

The tendency of synthesis, which we noted before, is further shown in the fact that to the general name designating a species, an order, a class, etc., the special name is added ; thus we have for fruit ลูก ไม้ (offspring of the tree) the general term มะ standing for an original มัก as shown in the inscription of Wat Phra Kéo มัก มะม่วง for มะม่วง mango, มะนาว lime, มะเขือ mad-apple, มะเฟือง carambole fruit, มะพร้าว cocoanut. It appears that where we do not find the term มะ prefixed to the specific name, it may be taken as an in-

dication that the fruit is not of indigenous growth. Thus we have สั้พระศ * pine-apple, ทับ ทิม pomegranate ทูเรียน durien.

As general term for pumpkins we find ฟัก as in ฟัก ทอว gourd ; for cucumbers แตง as in แตงโม water-melon ; for batatas มัน as มันเสา yam, and for the European potato มันเทศ the foreign potato, a description which is of course botanically wrong.

The general name for flowers is ดอกไม้ blossom of the tree and the term ดอก is used as first member of the compound in the description of many flower e.g. ดอกบัว lotus, ดอกมลิ jasmine, ดอกกุหลาบ rose. [Persian gul =rose ab = water, the rose was probably introduced about 200 years ago from Buschire]. In this connection we notice the word คู่ for certain flowers which appear to belong to the same family such as คู่หุบ คู่สั้น คู่โต คู่เข่ง

The word ต้น tree enters largely in composition in description of trees ; whilst the species tree is called ต้นไม้, i.e. the origin of wood; and ไม้ itself enters largely in description of wood e. g. ไม้สัก teakwood, ไม้ประดู่ pterocarpuz.

* Compare the riddle: มาแต่เมืองเทศ มีจุก มีเกษ มีตา รอบตัว It comes from a foreign country ; it has a top-knot and hair and has eyes all round the body.

In this connection we notice the figurative expressions ตัน เงิน and ดอกเบี้ย meaning capital and interest the trunk of silver and the flowers of the cowries. เบี้ย, cowries, were used up to the late reign as small coins the legal value of which was fixed at 800 to one fuang, whilst the market value fluctuated. Cpr. พระราชบัญญัติ แล ประกาศ ต่าง ๆ ในรัชกาลที่ ๔ เล่ม ๓ on page 451 on the issue of the coinage during the fourth reign.

In turning to living beings we find, e.g. for insects of all descriptions the general term แมง e. g., แมงวัน fly แมงมุม spider; for fish ปลา e. g. ปลาช่อน trout ปลาทอง gold fish ปลากะพง a sort of salmon; for snakes งู งูเห่า cobra, งูพิษ *acrochordus javanicus*, งูเขียว green adder, งูปลา water snake

To this same tendency of classification we may also ascribe such words as หมาใน wolf, หมาจิ้งจอก fox, a composition with หมา dog; with เสือ tiger เสือดาว leopard เสือปลา tiger-cat; with ม้า horse, ม้าน้ำ hippopotamus; whilst the newspapers during the recent Behring sea dispute invented with แมว cat, แมวน้ำ for seal.

Substantives designating an office or function are formed in connection with the words ผู้ a person เจ้า master นาย master. The second member can be a word doing function as a verb or a combination of a verb and a substantive, when the whole designates the functions of the person or his character e. g. ตรวจ inspecting ผู้ ตรวจ

inspector, *คุม* holding in custody *ผู้คุม* jailor, *รักษา* keeping in order *ผู้รั้ง* เมือง กรมการ the administrator of a Province and the Provincial authorities. Sometimes *ผู้* and *นาย* are interchangeable, but in nearly all instances the word *นาย* designates the higher office.

In connection with words doing functions as substantives and adjectives the words have a distinctive meaning, which is not inherent in the second member, thus *นายเงิน*, *เจ้าเงิน* the person holding the papers on which money has been advanced on personal security e. g., *ทาสเกิดในเรือนนายเงิน* the slaves born in the house of the "money master."

นายอากร duty farmer *นายอากรค่าน้ำ* the farmer collecting duties on fisheries.

เจ้าชีวิต the master (over) life (and death), i.e. the King. *เจ้าแผ่นดิน* the occupant of the reign (land.) *สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว* (Skr. *samtejas* through Cambodian sources) the excellent master being at the head. *เจ้าฟ้า* Princes of the blood (ฟ้า heaven) in distinction to *ไพร่ฟ้า* common people, *เจ้านาย* Princes, *เจ้าคุณ* (Skr. *guna*) address of officials of high rank *เจ้าบ่าว* bridegroom, *เจ้าสาว* the bride, *เจ้าที่* the landlord (ที่ the place.)

Whilst *เจ้า* designates authority *ลูก* offspring has the meaning of dependency, e. g. *เจ้าหนี้* creditor, *ลูกหนี้* debtor;

เจ้ามือ master workman, ลูกมือ workmen, and in plays of chance เจ้ามือ is called the person holding the stakes and ลูกมือ the gamblers.

นัก a word of Cambodian origin and meaning "person" also largely enters in composition ; thus we find นักโทษ criminal, นักเลง gambler, noted character ; the word is not necessarily used in a bad sense, and may simply mean a collector in an amateurish way e.g. นักเลงต้นไม้ collector of trees, นักเลงหนังสือ collector of books ; นักปราชญ์ professor (Skr. *prájná*, knowledge); นักเรียน pupil, student.

หัว head and แม่ originally mother, designate as first part of the compound the foremost highest authority.

หัว หน้า chief.

หัว พัน chiliarchos.

แม่ กอง leader.

แม่ ทิศ commander in chief.

The word แม่ is often transferred to inanimate things, when it acquires the meaning of origin and complexity. Sometimes it is used in connection with ลูก offspring.—Perhaps we have to count in this category แม่น้ำ river (the assemblage, the origin of water) but ลูกน้ำ animalculae.

แม่ กุญแจ, ลูกกุญแจ lock and key.

แม่ บัน ใด ลูก บัน ใด stair case and step, แม่ แร lever.
 ฑู and ลูก ฑู bow and arrow.

หัวแม่ มือ thumb หัวแม่ ตีน great toe (the foremost
 of the complex hand and foot.)

หัวเมือง province capital, (the head of the country.)

We have further to notice some expressions in connection with ใน in, into, innermost, designating highest authority e. g. ใน หลม the King, หลม everything in connection with Royalty. The term is frequently used in the less formal edicts of the King Mongkut in speaking of himself e.g. ใน หลมไม่ ทม พระชาติวิหิต์ ตี เตียน อัน ใด ดอก the King will by no means blame him; ใน หลม ทม แสงไว้ว่า ให้ คีตะ คน นั้น ล้าง the King wishes to see the head of such a man become bald. (Baldness of a person is considered a serious bodily defect.)

ในกรม the Prince at the head of a department, corresponding to Royal Duke.

ในกระทรวง Department of state.

To the same category belongs the word ในตา pupil of the eye.

The word ჭი dregs when used with regard to inanimate things designates remains of material.

ჭი เลื่อย the remains from sawing (saw-dust.)

จี้ ผึ้ง wax (ผึ้ง bee).

Applied to human beings it is used to designate a low quality thus :—

จี้ ปด liar.

จี้เมา drunkard, addicted to intoxicants.

จี้ ค่ำ low-born slave.

จี้ ฝีฉอน leper.

Abstract Nouns.

The growth of abstract notions in Siamese has taken place at a relatively late period of its development. Siamese, not having at its disposal prefixes and affixes to form abstract words from concrete, had necessarily recourse to composition. One of the earliest of these words, and perhaps the only one so formed is น้ำใจ water of the heart, for will. In other cases we have compounds such as with คำ word, คำสั่ง in command, คำตอบ answer.

A number of abstract nouns are formed in connection with the word ความ.

ความจริง truth (จริง true).

ความเห็น opinion (เห็น seeing).

ความเดือด ire (the image taken from boiling water)

ความยินดี joy, ยิน hearing ดี good [evangelium].

ความเสียใจ regret (loosing heart).

As second part of the compound we find *กรรม* in *ใจ กรรม เนื้อ กรรม* meaning the gist of the matter i. e. the heart, the flesh, the innermost; whilst *ใจ* itself enters largely into composition designating a quality of the mind. These words, when connected in this way, may stand as adjectives nouns or verbs.

Words designating an action are formed in connection with *การ* making Skr. *kāra*.

การยืม borrowing, loan.

การเลี้ยง the act of feeding, banquet.

การรบ the act of fighting, war.

Many abstract nouns too are taken directly from Indian languages, and as practically and theoretically every word of Indian origin may be adopted into Siamese, we have of necessity to refer to the dictionary. We have for instance *มตต* (Pāli *metta*) indulgence. *กตัญญู* Pāli *katannú* gratitude. These words may, without altering their meaning, be used in connection with *กรรม* as substantives, whilst with *ใจ* they acquire an adjectival meaning *กรรม กตัญญู* gratitude *ใจ กตัญญู* grateful.

Gender.

Distinct words for gender we find only in some words with regard to human relationships e. g.

พ่อ father, แม่ mother, ปู่ paternal grandfather, ย่า paternal grandmother, ตา maternal grandfather, ยาย maternal grandmother; whilst ปู่ย่าตายาย are collectively used to designate ancestry, and ทวด designates great grand father and great grand mother.

In the chapter on pronouns and modes of address, we shall see that expressions originally used to designate blood relationship are used as terms of respect to persons older than the speaker, be he of equal, or inferior rank.

Thus พี่ designates elder brother or sister, whilst น้อง is the younger brother or sister; ลุง designates uncle being elder brother on the father's or mother's side; ยี่ย่า aunt elder sister of father or mother; ญาติ uncle or aunt being the younger brother or sister of the father; น้า uncle or aunt being the younger brother or sister of father and mother. The direct descendancy of father and mother is ลูก children; whilst หลาน designates both grandchild and nephew; หลาน great grandchild and grandnephew; finally ลื้อ great grandchild etc.

We find further in words taken from Indian Languages gender expressed in the affix thus :

กษัตริย์ กษัตริย์ King and Queen Skr. khshatriya, khshatriyá.

ราชา ราชินี King and Queen Skr. rájá rájni.

กุมาร กุมารี child, boy, girl, Skr. kumara kumari.

บุตร บุตรี son daughter Skr. putra putri.

It has to be noticed, that in poetry according to the exigencies of the metre no attention is paid to the endings with regard to gender, and that even the oblique cases of Indian grammar are used.

In order however to express gender, where necessary, Siamese adds certain distinct words. There are for the masculine gender in speaking of human beings ชาย e. g. พี่ชาย elder brother; and for the feminine สาว and หญิง women ลูกหญิง daughter น้องสาว younger sister.

We have to notice the expression ญาติ which now occurs only as a designation of a brother of the King พระเจ้า น้องญาติ the Prince, the younger brother of "Him"; the word ญาติ being in this connection used as a designation of the King; whilst นพ is used to designate "sister" พระเจ้า พี่นพ the Princess, the elder sister of Him.

We have further to notice the expressions ชาย and หญิง for the masculine and feminine gender.

These words preceding the substantive give to it now

the connotation of a thing, such as we find in Roman Law, the slave considered as the property of his master, the criminal, the property of the state. It was however originally a good term for males and females ; but cpr. อ้าย ลี้ คนนี้ ก็ เปน ผู้ มี ความ ผิด ชุ่ย เต็ม these four crimin- are old offenders, อ้าย นักโทษ the criminal.

The word อี้ is likewise used in connection with other than human beings without reference to the gender.

Thus อี้ เหน weasel.

อี้กา the crow.

อี้แม่ vulture.

In conversation especially the word อี้ is heard with regard to inanimate things. We have อี้ in connection with plants such as ผัก อี้กิน; but the rule enforced in the Palace language is, that in all cases where อี้ is used in other connection than to designate a slave or convicted criminal, the word นพ is to be substituted.

For animals we find in general use the terms ตัวผู้ and ตัวเมีย the male and female body. These follow the word which they describe, whilst นพ for the feminine precedes the word and gives to it a more familiar appearance ม้า ตัวผู้ horse ม้า ตัว เมีย. นพ ม้า mare ; นพ งู snake.

We have further to notice the special word existing for elephant ช้าง พลาย male elephant ช้าง พัว female elephant.

In a few instances we have the relation of gender transferred to inanimate things e. g.

กระเบื้อง ตัว ผู้ กระเบื้อง ตัว เมีย the upper and lower tile.

เกล็ด ตัว ผู้ เกล็ด ตัว เมีย salt in crystals and salt in powder.

กระลา ตัว ผู้ กระลา ตัว เมีย the upper and lower part of a cocoanut shell, used as a measure.

Number.

Where it appears necessary to express the notion of singularity or plurality, Siamese has recourse to certain words, which are added in adjectival or attributal position to the words to which they refer. Such words are for the singular e.g. ละ, หนึ่ง one, เดียว single, ผู้ใด, คนใด some one, and for the plural ทั้ง together, ทั้งปวง ทั้ง หลาย all, ทุก every one, บัน ดา all, บ้าง some.

The following examples will illustrate the usage :—

คน สูบ ฝิ่น ไว้ เขี่ย เปน จีน opium smokers sporting a queue like Chinamen.

ให้ เสีย เงิน คน ละ ตำลึง ทุก คน let every one pay one tamlung.
(let pay money man each tamlung all men.)

เสนาบดี ผู้ใหญ่ พร้อม กัน all the ministers of state.

ราษฎร ไทย จีน ทั้ง ปว all Siamese and Chinese.

ราษฎร บ้านดง อยู่ใน พระราชอาณาจักร all people who live within
the Royal domain.

คน ผิวขาว ที่ เรียกว่า ฝรั่ง หลาย พวก หลาย คน white skinned
people of all classes and of every nationality who are called
Farangs.

จีน คน ไต any Chinamen.

พระเจ้าหงษาวดี ยก ช้าง ม้า วัลผล มา the King of Hongsavadi
raised an army of elephants, horses and men.

บาง คน หนีเพลิงไม่พ้น some people do not succeed es-
caping from the fire.

Cases (Prepositions.)

Siamese indicates the cases either by the position of
the words in the sentence, or by certain words, doing
functions as prepositions,

The relation of the nominative (subject) precedes
the other parts of speech, the object (accusative)
follows in most cases the word doing function as a
verb. For the adjectival relation (genitive), we find

e.g. แห่ง place ; ของ matter ; for the relation of the indirect object (dative) we have แก่, แต่, แต่ ; for the relation expressive of removal (ablative) แต่, จาก ; for the instrumental, the "with" case ด้วย, กับ, กับ ; for the locative ที่, ใน, ณ.

Some examples will illustrate the use of these words. ไป ป่า ย่ำ ลืม พร้า going (into the) forest, do not (be) forgetting (your) axe.

ขึ้นบก ประเลื่อลงมือประจักษ์ going by land (you are) meeting (a) tiger, going down (by) boat (you are) meeting (a) crocodile.

บุตรภรรยาทาสชายหญิงของ ย้าย กลับ the children, wives and slaves of Ai Klab.

ไม่เป็นวิสัยแก่เจ้านายขุนนาง it has nothing to do with princes and nobles.

เอาเงินเฉลี่ยแจกให้ให้แก่ราษฎร (taking money distributing in parts paying out giving to people.) Let the money be distributed *pro rata* to the people.

นายพรานตายด้วยยาพิษ the huntsman died of poison.

ช้างถูกธนู the elephant wounded by the arrow.

ถวายแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว offered to the King.

พระยาราชวัตร ทอดกำปั่นอยู่ที่เกาะง Phya Rajwangson anchored his boat at Ko Rong.

พวก คน มือ เป่น จีน the persons in the boat were Chinamen
 พวก ย้าย จีน ตัวเหยย สลัด ๑๓ คน กับ จีน จีน เซลย คน ๑ รวม กัน
 ๑๔ คน ซึ่ง จับได้ เอาตัวไว้ใน กำปั่นจะคุม เข้ามา ส่งณกรมเทพ ฯ Thirteen
 of the Chief Chinese pirates with Chin a Chinese war-prison-
 er, who were caught, were kept in the boat to be escorted to
 Bangkok (People criminal Chinamen Twa Hia pirates 13
 persons with Chin Chin war-prisoner man one in all 14
 persons who capturing able taking bodies in boat for
 escorting sending to Bangkok.)

ให้ ข้า หลม ของจีนไป ศก เลข เมือง ลาว ฝ่าย ตวัน ออก let the Com-
 missioners of the Registrars Department proceed to mark
 the serving men in the Eastern Laosian Provinces.

ตัวเราก็ได้ รับ มิสเตอร์ กาลโดสมันโน เวล แล ยัด มิ รัล ณ พระ ที่ นั้
 ที่ ประทับ ริม ฝั่ง น้ำ นำ พรวาชาวั นี้ ด้วย ยศ. Our ownself (King Chula
 Chom Klao) received Mr. Carlos Manuelo and the
 Admiral in the Palace (our) residence near the water
 in front of this Palace according to our rank.

คน อังกฤษ ทั้ง ๒ นาย ถวาย คำนับ กลับออก จาก ที่ เฝ้า The
 two Englishmen after paying reverence retired from
 the audience (Men English two masters offering rever-
 ence returning coming out from audience.)

จึง มี ความ รั้งเกี่ยวแก่ คน ต่าง ประเทศ there was thus a disin-
 clination towards persons from foreign countries.

Most of the preceding examples are taken as an illustration of the uses of the different cases. Besides these we have a certain number of other words, which from the standpoint of European Grammar, we are accustomed to look upon as prepositions.

Direction towards a place we find expressed by the words ถึง, สู่, ยัง to ช้าง towards.

Position :— ใน inside, นอก outside, เหนือ above (north) ใต้ under (south), ล่าง below. ใกล้ near ไกล far ห่าง close. เคียง near บน above, หลัง behind, กลาง middle, ริม near, พ้น outside, beyond, ชิด close, รอบ around, หน้า in front, ชั่ว, ตลอด, ล้วน throughout, จน to.

Time :— ก่อน before, หลัง ล่าม after.

Hostility :— ต่อ สู่

Instrumentality :— กับ, โดย, ด้วย

Consequence :— เพราะ เหตุ on account of, ตาม according to, สำหรับ for.

The words as enumerated may be further combined with other prepositions, without materially altering the sense : e. g. ต่อ in the sense of hostility is

equal to ต่อ หน้า or ต่อ หน้า in front, ห่างกัน กับ separate ต่อ กัน opposite, เคียง กัน near, ใน ระหว่าง between, ตั้งแต่ from จน ถึง to.

In giving now a few examples in which these words occur, we have again to state, that in selecting them, we were guided by the possibility of translating them into European languages by *prepositions*.

ใน แผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดิน แต่ก่อน ทุกพระองค์ in the reigns of all previous kings, (in the Dynasties of the masters of the Realm from previous every Prince.)

เมื่อ ผู้ใด จะขายไม้ ขาย อิฐ ขาย ปูน แล ของ อื่น ๆ แก่ กงสุล ฤ ผู้ใด ๆ จะรับจ้าง รับ เหม่า ทำ กาย ของ กงสุล ก็ ให้ ทหา กงสุล ว่า กล่าว ราคา ค่า จ้าง ให้ ตก ลง กัน แล้ว จึง ขาย แล รับ จ้าง ทำ กาย ตาม ชอบใจ เกิด. If any one wishes to sell wood, sell bricks sell mortar and other things to the consul or any other person, or if any one wishes to hire himself out or contract to do the work for the consul, let him call on the consnl, speak about the price, come to an understanding, then let him sell and enter the service to do the work according to his will.

ให้ ประกาศ ออก แผ่น กษ พระราช กุศล ต่อ พระ บรมมณเฑาะพ ข้าราชการ ผู้ใหญ่ ผู้ น้อย let the edict regarding the meritorious acts of the King be known to the Royal family and officials of all ranks.

ให้ เก็บ ภาษี ตาม ลำน้ำ เจ้า พระยา let the taxes be collected following the course of the river Chao Phya.

ให้ แต่ง ข้าราชการ กำกับ กัน ออก ไป ศัก เลข ณ หัว เมือง เอก เมือง โท เมือง ศรี เมือง จัตวา ปาก ไต้ ฝ่าย เหนือ let Commissioners be appointed to proceed to mark the serving population in the provinces of the first second third and fourth order to the south and north.

เจ้า พระยา ยมราช เปน แทน ที่ เจ้า พระยาเกษตกรายติ Chao Phya Yomaraj instead of Chao Phya Krasetrathibodi (the Minister of Agriculture is replaced by the Minister of Justice.)

คน ที่ อยู่ ใน พระ บรมหาราชวังนั้น ไม่มี ที่ พึ่ง อื่น นอก จาก ใน หลวง เลข persons who are in the Royal Palace have no other protector beside the king.

พระบริรักษ์ (กลับ) คน นี้ แต่ ก่อน ก็ ไป ประจบ ประจบ อยู่ กับ หม่อม ไกรสร แล สมคบ กับ เจ้า ฟ้า อภอรณ. this Phra Borirak (by name) Klab in former times was making up to and flattering Mom Kraison, and was in company with Chao Fa Aphorn.

ให้ ประทศ ชีวิต เลียบ ตาม คำ ทาน เสนาบดี let his life be taken according to the decision of their Excellencies the Ministers.

อย่าให้ อยู่ ที่ นำ บ้าน ได้ let them not be in front of any house.

ฝรั่ง นอก เข้า มา สัญญา ว่า จะ ขอ เข้า มา ซื้อ ที่ อยู่ ตั้ง ทำมา หา กิน ใน พระชาอาณาจักร นี้ ใกล้ กัน กับ จีน แล ชาวประเทศ อื่น ๆ. The foreigners from outside came to make a treaty requesting that they might buy property and establish themselves in the same way (as near) as the Chinese and the inhabitants of other countries.

ที่ ห่าง กำแพง พระนคร สอง ร้อย เส้น ออกไป ใน ภายใน ไม่ไกล นัก เพียง ฝีพาย ฝีเรือ แล ไปได้ ใน ๒๔ ชั่วโมง at a distance of 200 sen from inside the City wall not at a great distance such as sailing boats or rowing boats may reach within 24 hours.

ถ้า ผู้ใด จับ ตัว ผู้ ร้าย มา ส่ง ยัง กรม พระนครบาล ใน สาม เดือน. If any one can arrest the criminals let them be sent to the Criminal Department, within three months.

ถ้า คน เหล่า นี้ จะ ออก ไป เกิน กำหนด ๒๔ ชั่วโมง. If these persons go beyond the limit of 24 hours.

ไกล พระเนตร พระกรรณ far from the Royal Eye and Royal Ear.

ตำแหน่ง เจ้า พนักงาน ตั้งแต่ เสนาบดี จนถึง ปลัด กรม the rank of the officials from the Ministers to the Subdirectors.

เวร บัญชี สำหรับ รักษา บัญชี พระชาทรัพย์ the official accountants for the keeping of the accounts belonging to the state.

หมา ขบ อย่า ขบ ต่อ หมา. (If) the dog bites, do not bite the dog.

เมื่อ มิคเตอ์ การโลก มันโน เวล อยู่ ใน กุงร เทพ ๆ ก็ ได้ คู่ัน เคย ไป หา สู้
 เขา อยู่ เนิอง ๆ. When Mr. Carlos Manuel was in Bangkok, he
 was acquainted with us and came to see us frequently.

เมื่อ คีระ ญวน ยาว ประมาณ ๗ วา a boat with Annamese rig
 about 7 wahs long.

คลอง มหานาก ตลอด ถึง กัน กับ คลอง ผดุง the Mahanak through-
 out its length meets with the Phādung creek.

ตั้ง ป้อม ใกล้ กัน กับ ลำ คลอง the fort erected near to the
 bed of the creek.

คน เกิด เวลา ประจวบ กัน กับ วัน เพ็ญ this man was born about
 the time of full moon.

ข้าพเจ้า ขอ กระทำ สัตยานุ สัตยสาบาล ตัว ในท่ามกลาง ที่ประชุม เจ้าพนักงาน
 กระทรวง พระคลัง มหาสมปัติ เฉพาะ พระภักตร พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆเจ้า
 I beg to make a true oath before the assembled
 officials of the Royal Treasury in face of the holy Buddha,
 His law and the community of Priests.

ถ้า ข้าพเจ้า ทำ ผิด โดย กาย วาจา ใจ. If I commit a fault in
 body speech or spirit.

กำหนด เวลา อายุ สม ถึง แก่ มรณ up to the end of (my)
 age to death.

ใน เมือง นอก เมือง inside the capital and outside the
 capital ขั้ว ฟ้า แล ดิน through heaven and earth (as long as
 heaven and earth last.)

Descriptive Words.

By the term “descriptive words,” we designate words which are, in conjunction with the numerals, added to words, and do functions as nouns and describe them with the characteristics of a class. Such words, as is well known, exist more or less in every language, and we have survivals for instance in such words as “head” as designation of cattle, or “brace” for wild birds.—It is to be noted, that the numerals with exception of หนึ่ง “one” precede the descriptive word.

For human beings we find according to the rank they occupy, องค์ (skr. *anga*) member, used for Kings, princes, for the person of the Buddha, the gods of Indian mythology ; and by a transition, easily to be explained, the same term is used for things, which are exalted through their use by kings, or which are used for religious purposes.

พระที่นั่งพิมาน มกุฏ องค์ ตวัน ออก the palace Phiman Makut on the east.

เมื่อครั้ง แผ่นดิน พระบาท สมเด็จพระพุทธยอดฟ้า จุฬาลงคราช พระบาท สมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย พระบาท สมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ทั้ง ๓ พระองค์. In the reigns of their Majesties Phra Buddha Yot Fa Chulalok, Pha Buddha Lótla Nabhalai, and Phra Nang Klao (the three Kings).

The term รูป (Skr. rūpa) image is used in connection with persons belonging to a religious community :
พระสงฆ์ ๕ รูป. five Buddhist priests.

ท่าน is used in connection with persons of high rank, such as Ministers etc. and is considered an honorary mode of address.

ถ้าแก่ ซึ่งสมมติว่า เป็น นพ เทพี ๔ ท่าน four ladies representing Goddesses.

นาย is used in designating a person of a certain rank e.g.
พระราชทาน สัญญาบัตร ข้า ราชการ กรมมหาดเล็ก ๔ นาย (His Majesty) was pleased to bestow official installations on 4 gentlemen officials of the Royal Page Department. (i. e. giving them a title, making them noblemen.)

คน man is the general term for human beings e. g.
ลูก มี ๓ คน

For animals of all descriptions, we have the term ตัว body, and we have only to notice the exceptional term เชือก for the domestic elephant ช้าง.

The term ตัว is used for articles of furniture, nails pictures etc. and serves like the term อัน thing, for many objects. In common parlance the use of these two words seems scarcely restricted e. g. ขนม cakes ตะปู nails.

ลูก is further used with words, where it forms the first member of a compound e. g. ลูก ปัดตัน ๓ ลูก three cartridges.

ลูก offspring is used as descriptive word for fruit. High language requires the word ผล Skr. phala. The word หมวย is now obsolete, as it is liable in connection with certain other words to have an ambiguous meaning.

วง circle is used as a designation of things of a round shape such as rings bells etc. Siamese football ตะกร้อ being played in a ring, the persons playing it are likewise designated as วง, and in the same way the orchestra มโหรี is called วง as the musicians are sitting in a circle.—The arena for cock fights is however, called สังกะยิณ.

หลัง back describes everything covered over such as houses, floating houses, and applies also where the term ผนัง is not used in connection with implements for Royal use e. g. แพ หลัง. ๑ a floating house, บุสบก ๒ หลัง two thrones.

Things flat in shape are designated by the expressions แผ่น, ฉืบ, ขาน. The difference between the three expressions seems to be that ฉืบ is used, where in the word described the size and use has to be taken into

consideration e. g, ฝา ๒ ชั้น two langoutis ; whilst แผ่น even, flat, is used in conjunction with things not in a frame such as กระดาษ แผ่น ๑ one sheet of paper, กดาน ๒ แผ่น two boards, เงิน ๓ แผ่น three pieces of silver. ขาน lastly is used in connection with things flat in shape, but in a frame กระฉาก ๓ ขาน three mirrors, ประตู ๒ ขาน two doors.

The term กอง mass is used in reference to things heaped up such as อิฐ bricks, ทราย sand, and is applied to persons in phrases like ไพร่พล ๕ กอง five detachments of serving men.

Applied to things occurring in heaps, where reference has to be had to their longish shape, we have แท่ง small sticks, thus ดิน สอ pencils, เงิน silver, ทอง gold (in bars); ก้อน is used where there is no reference as to shape.

คัน handle, applies to all things carried in the hand such as ร่ม umbrella, ช้อน spoon, ช้อนม fork. We find it further used with รถ carriage.

ไม้ wood, describes trees, rafts etc.

กลุ่ม packet applies to all things carried in packets. ฝ้าย กลุ่ม ๑ one bale of cotton. The term may be applied to men assembled in irregular groups คน เป็น กลุ่ม

กระบอก tube is the specific term for things of a hollow and longish shape e. g. ปืน guns, ไม้ไผ่ bamboos.

ท่อน bit, piece, is applied to wooden planks, cut cloth. The word ชิ้น is used if these are small and of a hard substance, whilst ชิ้น morsel is used, if reference has to be made to soft material เนื้อชิ้น ๑ a slice of meat.

ม้วน a roll, applies to things rolled up such as e. g.

แพร silk, กระดาษ paper, เสื่อ mat, บุหรี่ cigar.

สำรับ collection, applies to different parts constituting a whole e. g.

เครื่องยศ สำรับ ๑ the articles bestowed by the King as marks of honour to show the dignity of the recipient, such as, the teapot, the tray, the betel box, the water bottle etc.

ลูกกระดุม สำรับ ๑ one set of buttons.

เรือน "house," is used as a term indicating encasement as นาฬิกา watches.

ลำ describes boats.

เรือ ๒ ลำ two boats. We also find it in connection with ไม้ไผ่ bamboo, อ้อย sugarcane.

เล่ม is one of the most common numeral words. Originally it was used in connection with ฝัก, kives and then

was used as a descriptive word of all stabbing weapons e. g.

ดาบ swords. Further with เกวียน a cart, perhaps from the traces it leaves on the ground; then เทียน candle, from its shape; สมุด book, made up of single leaves.

The tusks of an elephant, ทิ้งา are likewise described as เล่ม.

ใบ leaf, occurs as a descriptive word for plates according to their shape ถ้วย, จาน.

กลม round shape, we find applied to stars ดาว, the sun อาทิตย์, the moon จันทร์. Fire in the shape of a flame; precious stones, jewellery set in round shape; in modern language กลม likewise occurs in connection with ตก decoration, order, seal.

เส้น veins applies to objects of a longish but small shape, occurring singly e. g. ผม hair, ขน feather; whilst สาย is used where these objects occur in quantities.

บาท, บาท Skr. páda "foot" is found in connection with description of metrical compositions such as:—

โคลง; กลอน; ฉันท์;

นัด shot is said of the firing of guns.

ยิงปืน ๒๑ นัด, firing 21 shots [the Royal Salute.]

แห่ง place occurs together with ตำบล place.

ที่ ตำบล แห่ง ๑ ใน แม่น้ำ เจ้าพระยา at a place on the Chao Phya river. ตำบล ประตู สาม เกิด แห่ง หนึ่ง, the gate Sam Kot.

In giving in the preceding lists some examples, we have not aspired to completeness. Modern usage allows and rather favours the repetition of a word or the substitution of a word of a similar meaning instead of the descriptive word, and this tendency prevails in official languages. We account thus for :—หนังสือ ๓ ฉบับ three letters.

พยาน ๓ ปาก three witnesses, literally witnesses three mouths.

We have ม้า ๓ ม้า three horses instead of ม้า ๓ ตัว.

หมอนอิง ๖ หมอน six arm cushions.

พระองค์ได้ ช้าง เเผือก พลาย ช้าง ๑ the King got one male white elephant.

Words doing functions as Adjectives.

Adjectives follow the words which they modify, and are either single or compound.

56 WORDS DOING FUNCTIONS AS ADJECTIVES

Of single words doing functions as adjectives we have e. g.

ดี good.

งาม beautiful.

ร้อน hot.

ชั่ว bad.

คน fit.

Compound adjectives are formed in conjunction with ใจ heart, indicating a mental disposition and words doing functions as adjectives e. g.

ใจ ร้าย cruel. ใจ ดี good. ใจ เร็ว rash.

With หน้า face, front, indicating a concrete outward appearance in conjunction with words doing functions as verbs, we notice;

หน้า งาม pretty (a face to be loved) e. g.

เด็ก หน้า งาม a pretty child.

หน้า กลัว frightful, terrible.

Nearly identical in meaning are words formed with ที่ corresponding in many instances, to a past participle e. g.

ที่ รั๑ก lovable.

ที่ กั๑ว fearful.

ที่ เช๑อ trustworthy.

ประกาศ ที่ ค๑ว จะ เช๑อ แล๑ไม่ เช๑อ edict (regarding things) fit to be believed or not to be believed.

The words อัน, ซึ่ง used with words doing functions as nouns, and sometimes in conjunction with words doing functions as verbs, give an adjectival meaning to them. (Compare the chapter on pronouns).

ฟอง froth อัน ฟอง frothy ; สุภาพ modesty อัน สุภาพ modest.

สวด พระพุท๑ท ป๑วิต มหา๑มรค๑ลสุ๑ตร อัน ป๑ระเส๑วิ๑รु intoned famous Mahamangalasutta of the Buddha Paritta.

พระที่นั่ง ๑บัล๑ลัง๑กั๑อา๑สน อัน วิ๑จิ๑ตร The ornamented Royal Seat.

พระ จัน๑ทร อัน รั๑คมี สว๑น the bright and shining moon.

In many instances อัน, ซึ่ง are omitted and we find :—
เส๑ดี๑ ๑ท๑ร มห๑ชา๑ชน๑ทร๑ยาน ก๑ญ๑จน อ๑ล๑งก๑ฎ๑ร๑จน the Prince mounted the golden jewelled shining vehicle.

เป๑น ๑หม๑ดา๑คน๑โม๑หา๑จิ๑ตร it is the custom of stupid people.

In adjectival functions we find expressions formed of words doing functions as verbs and nouns (the tatpuruṣa of Sanskrit grammar):—

รู้ธรรม Skr. dharmavid. ชอบธรรม lawful (pleasing to the law.)

ขอทาน begging (asking alms).

รู้เดียงษา puber.

รู้สิ้น รู้สุด finite and terminable, or more frequently in the negative expression ; ไม่รู้สิ้น รู้สุด infinite.

บ้ายศ ambitious. บ้าสงคราม warlike.

ชอบกล suitable (pleasing to art).

เลียมกล unsuitable. ฎุพรรณ ก็ เห็น ชอบกล อยู่ (her) behaviour appears suitable.

Comparison (the comparative) is expressed by the words กว่า more and ยิ่ง better; the former following, the latter preceding the word so modified e. g.

รัก ช้าง ยิ่ง กว่า เสวตรฉัตร they love the elephant better than the throne (Royal Umbrellas). In many instances the adjective is implied. Thus in the proverbs of Phra Ruang.

อย่า รัก ลม กว่า น้ำ อย่า รัก ถ้ำ กว่า เตือน อย่า รัก เตือน กว่า ตวัน do not love the wind better than water, do not love the

cave better than the house, do not love the moon better than the sun.

ยิ่ง พิจารณา เลือดยดไป ก็ ยิ่ง เห็น แต่ จำ จะ เป็น ขาป the closer the matter is enquired into, the clearer is the sin.

Intensity [Superlative] may be expressed by a repetition of the word thus :

ดีดี very good.

หมอ ความ คต ๆ โกง ๆ very deceitful and cunning lawyers.

We find further ที่ สุด the utmost, ที่ เดียว the one, นัก thoroughly, แท้ truly, เต็ม ที่ fully, นักหนา extremely, ยิ่ง นักมาก greatly. All these expressions may be considered as modifying the word, after which they are placed in a superlative sense e. g.

เลือ รักษ นัก a most ferocious tiger.

มี พระไทย โสมนัส ปกโมทย์ ยิ่ง นัก The King had a most friendly disposition.

เครื่อง มือ นี้ ดี มาก these most excellent instruments.

ไกล นักหนาแต่ ความ รู้ เลือดยด extremely far from having an exact knowledge.

Numerals.

Cardinals.

The numerals with their digits, are as follows :—

๑	หนึ่ง	one	๑๐๐	ร้อย	hundred
๒	สอง	two	๑๐๑	ร้อย	เอ็ด hundred & one
๓	สาม	three	๒๐๐	สอง	ร้อย two hundred
๔	สี่	four	๑๐๐๐	พัน	thousand
๕	ห้า	five	๑๐๐๐๐	หมื่น	ten thousand
๖	หก	six	๑๐๐๐๐๐	แสน	hundred th'sand
๗	เจ็ด	seven	๑๐๐๐๐๐๐	ล้าน	million
๘	แปด	eight	๑๐๐๐๐๐๐๐	โกฏิ	ten million
๙	เก้า	nine	๐	ศูนย์	zero.
๑๐	สิบ	ten			
๑๑	สิบ	เอ็ด			eleven
๑๒	สิบ	สอง			twelve
๑๓	สิบ	สาม			thirteen
๒๐	ยี่	สิบ			twenty
๓๐	สาม	สิบ			thirty

The system of counting is at present decimal. It may be, that this decimal system was preceded by a quinary one, and that the former was adopted from

Chinese sources ; for a casual glance will show that the words now used for 3, 4, 7, 8, 9, 10 are identical with the Chinese viz :—

sám 3	ssi 4	ts'ít 7
pat 8	kieù 9	sib 10

We have further in the term ^{เอ็ด} in ^{สิบเอ็ด} a word corresponding to Chinese yit one, and in ^{ยี่} two e. g. in the name of the second month ^{เดือนยี่}. and in ^{ยี่สิบ} twenty Chinese yi.—

The numerals for one ^{หนึ่ง}, five ^{ห้า}, six ^{หก}, seem to have no equivalent in Chinese. And perhaps, they represent one finger, the whole hand and one added to the hand.

We find, however, in the ^{มุลาคติวิท} (the Law regarding the distribution of children,) that those born of persons in the Civil and Military Departments seem to have been named after the first ten Chinese numerals.

อ้าย 1	ห้า 5	เจา 9
อู่ 2	หก 6 and further	จิง 10
สาม 3	เจ็ด 7	หนึ่ง 11
สี่ 4	แปด 8	สอง 12

It may also in this connection be mentioned, that in Cambodian, where we find originally a quinary system, a decimal system has been adopted through Siamese sources, viz :

mũy 1, pĩr 2, bĕy 3, buon 4, prãm 5 prãmũy 6, prãm pĩl 7, prãm bĕy 8, prãm buon 9, dǎp 10, motǎndǎp 11, pĩtǎndǎp 12, mophĕy 20, mophĕy mũy 21, but samsĕp 30 สามสิบ, sĕ sĕp 40 สี่สิบ, roi 100 ร้อย, pahn 1000 พัน, mcĕun หมื่น, 10,000, mo sĕn แสน, 100,000, mo lien 1,000,000 ล้าน, mo kǎt 10,000,000 โกฏิ.

The numbers from ten-millions upwards are derived from Páli. There are two lists existing both of which agree in making the highest number อสงไขย equal to one followed by 140 cyphers i. e. 10,000,000²⁰ and both these lists are orthodox.

โกฏิ i. e.	1	followed	by	seven	cyphers.
ปโกฏิ	1	„	„	14	„
โกฏิ ปโกฏิ	1	„	„	21	„
นหุต	1	„	„	28	„
ฉนนะหุต	1	„	„	35	„
อภักโข ภินิ	1	„	„	42	„
พินน	1	„	„	49	„

อพัพท	1 followed by	56	cyphers.
นิพัพท	1 „ „	63	„
อพพะ	1 „ „	70	„
อฏฏ	1 „ „	77	„
อหหะ	1 „ „	84	„
กมุท	1 „ „	91	„
โส คันทิกะ	1 „ „	98	„
อุปปะละ	1 „ „	105	„
บุณนาทริก	1 „ „	112	„
ปทุม	1 „ „	119	„
กถานะ	1 „ „	126	„
มหากถานะ	1 „ „	133	„
อสงไชย	1 „ „	140	„

From นิพัพท onward the series varies, and we have :—

อหหะ ; อพพะ ; อฏฏะ ; โส คันทิกะ ; กมุท ;
 บุณนาทริก ; ปทุม ; กถานะ ; มหากถานะ ; อสงไชย

For comparison sake, we give here the Páli equivalents :—*koti*, *pakoti*, *kotipakoti*, *nahutam*, *ninnahutam*, *ak-khohiní*, *bindu*, *abbudam*, *nirabbudam*, *ahaham*, *ababam*, *atatam*, *sogandhikam*, *uppalam*, *kumudam*, *pundarikam*, *padumam*, *kathánam*, *mahákathánam*, *asankheyam*.

Another list given in the Traibhum makes อสงไขย equivalent to 1 followed by 168 cyphers and gives the other numerals as follows :—

ปะโกฏิ. ปะโกฏิโกฏิ. นะหุต, นินะหุต, นะหุตตะนะหุต. พันธุ. นิจจะ
 สัชชะ. อักโข ภินิ อะพุทะ. นีฬัพพุทะ. อะนะอะนะ. อะปะจะ. อะตะตะ.
 โส คันทิกะ. อุปะละ. กะมุทะ. บุณาทริกะ. ปะทุมะ. กะถานะ. มะหากะถานะ
 อสงไขย.

These cyphers have of course for practical use no significance, and they find their place mainly in religious writings.

In official writings we find the Páli cardinals employed i. e. เอก 1, โท 2, ตริ 3, จัตวา 4, ปัญจะ 5, ฉอ 6, สัตตะ 7, อัฐ 8, นนะ 9, ทละ 10, เอกาทส 11, ทวาทส 12. etc.

The cardinals always precede the word to which they refer, with exception of หนึ่ง one.

ช้าง พลาย ตัว หนึ่ง a male elephant, but,

ช้าง พลาย สอง ตัว two male elephants.

Ordinals.

The ordinals are formed by adding ที่ to the cardinals, or ordinals are implied by placing them after the word to which they refer :—

ที่ หนึ่ง first ที่ ยี่สิบ the twentieth.

เดือน สาม the third month, เมือง เอก, โท, ตริ, จัตวา towns of the first, second, third and fourth order.

The Páli ordinals are also in use viz:

ปดมะ first ทุตติยः second ตะตติยः third จตุตตะ fourth ปัญจมะ fifth etc. e. g.

ปดมะ ผิด เมียม the first fault of woman (i. e. adultery.)

Multiplicatives.

For the Multiplicatives the Páli expressions are used:—

โหม จตุรคูล the fourfold amount of the fine.

Fractionals.

Of fractionals we notice ครึ่ง half. We have further:—

โสก 1/16 part of a fuang, Páli solasa 16, ๕๓ $\frac{1}{8}$ of a fuang, Páli *attha* 8, ๕๒ $\frac{1}{4}$ of a fuang, ๕๑ $\frac{1}{2}$ of a fuang.

There is a tendency to use the above words as fractionals, and thus we have come across the somewhat obscure expression:—๕๒ สัตวรรษกาล, which was to be understood as a quarter of a time of 100 years i.e. 25 years.

Otherwise Siamese has recourse to composition, and an expression like $\frac{1}{3}$ would have to be analyzed, as one part of the whole made up of three parts, สาม ส่วน เอา ส่วน หนึ่ง. ๓ แปร ส่วน เอา สาม ส่วน.

Pronouns.

WORDS DOING FUNCTIONS AS PERSONAL PRONOUNS ;
MODES OF ADDRESS.

I. Person.

We find in inscriptions ဝု, ဘေ. employed as pronouns of the first person :—

. g. ဝု ခံ ခံ. I was riding on an elephant; ဘေ ခံ
ကဲ ဘေ ဝု I followed Vessabhu.

Of these words ဝု has at the present time acquired the connotation of contempt, and is not heard in polite conversation.

ဘေ is 'We' for 'I' somewhat proudly, and if conversationally used to an inferior, includes the person addressed.

เมื่อ ผ่าน ดิน ทุ รัชศ ฉนี้ ภา จะ คิด เบน ปรภาช ใด. If the state is in such bad position, what do we think should be done. (What do you think should be done.)

Besides these words, we find in Siamese a number of words which can only be indirectly styled pronouns; for as a general rule the words used as pronouns describe the person addressing (1st person) and addressed (2nd person) simply in relation to one another. Whilst in the Aryan languages the personal pronoun of the first and sec-

and person always remains the same e. g. aham, ego, tvam, tu, a trait of Byzantinism has entered into modern languages which exalts the person addressed according to his rank, and this trait of Byzantinism, we find fully developed in Siamese, where not only the person addressed is exalted in rank, but the person addressing him, describes himself in relation to him as of a lower or higher rank.—It would of course be absurd to translate these terms literally into European languages. They must simply be treated as explanatory expression. We have simply to remember the usage prevailing in modern languages, according to which the person addressing another person gives him the higher title, whilst he keeps his rank.

We have thus :—

ข้า้ servant (I), and in combination ข้า้เจ้าข้า้ พระเจ้าข้า้ ข้า้พเจ้าข้า้ พระพุทธเจ้า where เจ้า is the pronoun of the second person, and the words placed before are epitheta ornantia, viz. the servant of the master, of the excellent master, of the excellent enlightenment. Whilst ข้า้พเจ้า is the term mostly employed in official correspondence, ข้า้พระพุทธเจ้า can be properly only used in speaking to the King, but, just as nearer home, the higher title is given to persons not entitled to it.

We notice further ข้า้ พระองค์ ข้า้ แต่ พระองค์. ข้า้ พระบาท ข้า้ แต่ พระบาท. Both these expressions are used in

speaking to Royalty, องค์ is Skr. *anga*, quality; บาท is Skr. *páda* foot the servant under you excellent feet.

ข้า้ แต่ ท่าน ผู้ จำฉิถย the servant of your your Reverence, is used in addressing a priest of high standing.

We likewise find ข้า้ น้อย where น้อย, small, is an attribute of ข้า้ humble servant. It is used in the North.

ข้า้ "I" is now used only in poetry, whilst in conjunction with ข้า้ it might have been used by the unsophisticated inhabitants of the outlying provinces to address the King. We read in the history of Siam that messengers from Xonabod thus addressed the King :—

นายท่าน ข้า้ อยาก กิน สุรา Master, we want to drink spirits. At this mode of address the courtiers were greatly incensed and tried to forbid them to use such language, but the King wiser than they said :—คน เหล่า นั้นนั้น เป็น ชาว บ้าน นอก เคย ชำนาญ พูด จา มา แต่ ก่อน อย่ง นั้น เา มิ ได้ ถือ อย่า ห้าม มัน เลย.

These persons are provincials, and this is the language to which they are accustomed from of old. We do not attach importance thereto. Do not forbid them.

ฉัน is the word most frequently heard in conversation. It enters largely in composition, and a woman addressing her superior would call herself อี ฉัน or ตัฉัน.

We notice further *ทูลหม่อมฉัน*, *กระหม่อมฉัน* used by Princes in conversation with each other, and more especially where a younger Prince addresses an elder.

ผม is a more deferential term than *ฉัน*, and is often heard, where the speaker wishes to appear polite to a person of equal rank with himself.

กระหม่อม is a term of respect addressed to a noble.

เกล้า *กระหม่อม*, *เกล้า* *กระหม่อม* is used in speaking to Princes and to nobles of high rank.

A priest speaking of himself to the King, Princes or high nobility would use the term *ชาติมภาพ* the property of self, and addressing laymen *รูป* (*rúpa*) the body.

We have finally to mention that the King in letters addressed to other Sovereigns styles himself *กษัตริย์สยาม* as embodying in his person the Kingdom, the "We by the Grace of God" of European Sovereigns, and styles other Sovereigns consequently as e. g. *กษัตริย์เยอรมัน* the Emperor of Germany. In Royal autograph letters as printed in the Phongsavadan we find the Kings of Burma and Siam according to their age addressing each other as *สมเด็จพระเจ้าพี่นาง* *สมเด็จพระเจ้าพี่นาง* *พระอนุชา* *น้อง* *ท่าน* older and younger brother.

II. Person.

In many cases a difference cannot be made with words used to designate the second and third person.

We find in inscriptions for the second person ឆេវ and ឆើវ ឆេវ is of Cambodian origin where in connection with អ្នក man, it is used to designate the second and third person. ឆេវ is at present used in Siamese by a superior addressing an inferior and would have the connotation of German "Er" or "Sie", if used for the second person.

ឆើវ is a substantive meaning Master and has the connotation of Master as distinguished from Mister, which would be ឆេវ. and អ្នក Sir; ឆើវ itself is even among equals not considered polite.

ឆើវ may be considered just as ខ្ញុំ for the first person, the original personal pronoun of the second person. The use appears now restricted to poetry.

Corresponding to ឆើវ we have ឆើវ which, whenever or wherever used, has the connotation of contempt.

ឆើវ has likewise the connotation of contempt, especially if used as a substitute for the third persons.

แก is frequently heard, if a person of high rank wishes to show some sort of familiar condescension to an inferior, something like "old boy" or "old girl."

The expression ตัว body if used pronominally shows a certain lack of consideration for the person so addressed.

คุณ Skr. *guna* honour, quality, is an honorific attribute frequently heard in connection with other words of address, thus with titles we have คุณ หลวง, คุณ พระ ; officials having received installations from the King หลวง of the 4th rank, พระ of the third rank ; whilst again เจ้าคุณ is the mode of address towards officials of the 1st and 2nd rank, and may likewise be used in addressing priests and ladies of high rank.

It is usual also for children to address their parents with the honorific attribute as คุณพ่อ, father, คุณแม่, mother ; further elder brothers and sisters as คุณพี่ ; but this use of พี่ is not necessarily restricted to ones own brothers and sisters ; just as ป้า aunt, ลุง uncle, ยาย grand mother, ตา grand father, may be used for addressing persons older than the speaker with or without the epithet คุณ, คุณ พ่อ คุณ แม่ are likewise used in addressing children of rank, perhaps as a good omen, just as by their origin the words 'son' and 'daughter'

mean the person who will propagate and the person who will bear. Children are further addressed as **หนู** or as **เจ้าหนู** mouse, much as in German 'Mauschen.'

The term **พระยศ พระคุณ**, Skr. *Varatejas, Varaguna*, excellent splendour, excellent mercy must be translated by Royal Highness. Frequently it is however used to persons from whom a favour is solicited.

The terms **ใต้เท้า**, **ใต้เท้า** **กรุณาเจ้า**, **ฝ่าพระบาท**, **ใต้** **ลอบนุจิ** **พระบาท** can only be indirectly considered as terms for the second person, as understood in Aryan languages, since they simply describe the position of an inferior addressing a superior : I under your feet: your Honour's feet (addressing highest officials of state); I standing under the sole of your august feet (addressing a Prince) under the dust of the sole of your august feet (addressing the King.)

These terms in their literal meaning can at the present time only be considered as survivals; but it is well to remind readers, that their origin is due to the belief that the marks of a great man are under his feet. Thus we have the foot-print of the Buddha.

We further find that a priest addressing the King uses the term **บรมบพิตร พระราชสมภพเจ้า**, the Highest, pure excellent in whom the constituents of Royalty are, the Master ; whilst **อุपाสกา** for Páli upásaka, and **โยม** corresponding to the term brethren are used by Priests towards Laymen ; whilst the Priests themselves are addressed officially :—

พระเถกา บุณระ แล พระสงฆ์ or as **พระผู้ เป็น เจ้า**

The term **เษ**, which we have previously shown as designating the person of the King is used as a mode of address, as a near equivalent to **ท่าน sir**. The King himself addresses, by courtesy, his high officials and Princes in this way, showing them to be connected with his person.

The wife addressing her husband may also make use of this term, whilst she may be addressed in the same way or **หล่อน**. Both words are of Cambodian origin and are interchangeable.

Special words for addressing a female are, as already indicated, **เษ** for a slave or a criminal. Its use is to be deprecated. **นาง**, dame, maid was a word formerly much affected by missionaries in addressing their converts. Outside this circle it is now scarcely heard, but its general use still continues in the north. **แม่** “mother” with the name of the person addressed is the most common word of address.

The word นาย Master ท่าน Sir may with or without the addition of the word ผู้ ทนาย, or as คุณ นาย or คุณ นาย ทนาย be used to persons in authority. The addition of ทนาย shows that the person addressed is married.

หม่อม is the title given to the wives of Princes and highest officials of state, and คุณแม่ หม่อม is used by children of persons of rank to their mother.

We have already previously shown the use of the term เจ้าคุณ, which is a title bestowed by the King upon ladies.

It may be finally mentioned that the Chinese pronouns 我 for I, 你 you, may be used and are used in addressing a Chinaman. In the same way a Malay and other Mahomedans may be addressed as ตวน "tuan" sir or พี่ elder brother, or with his title โยคี ษะยี as persons who have made the pilgrimage to Mecca.

The notion of "he" and "she" and "it" are expressed by the word เขา; besides the words previously enumerated as doing functions as pronouns of the second person.

Possessive Pronouns.

Any of the words and phrases shown in the preceding may be used as words indicating possession,

(possessive pronouns) by being placed after the words to which they refer either singly or by adding words denoting possession such as ของ. แห่ง e.g. พ่อ ภู ชัย ศิริ อินทรกิต my fathers name was Sri Indradit.

Demonstrative Pronouns.

Doing functions as demonstrative pronouns, we have นี้, นั้น, โน่น of which นี้ นั้น designate a near object, (this that) and โน่น a remote object. These words if used with the second accent นี้, นั้น, โน่น have, an adjectival connotation e. g. นี่อะไร what (is) this, but ของนี้อะไร what is this particular thing.

ฟากโน้น the other side of a place, but more particularly applied to a river. เวลานั้น at that particular time. นี้, นั้น are sometimes used at the end of a phrase recapitulating the same, and finishing the sentence adverbially, somewhat in the manner of Sanskrit iti.

Intensity is given to these words by the addition of the words ยิ่ง and เดียว and these words are also used with the personal pronouns, where ยิ่ง is the absolute reflective pronoun.

Relative Pronouns.

Doing functions as relative pronouns, we have the words ที่, ซึ่ง, อัน, ผู้.

ลูกขุน อัน อยู่ รักษา เมือง พระ พิศณุโลก The officials who were in charge of Phitsanulok.

ข้า พะพุทธเจ้า ทั้ง หลาย ซึ่งทำ ได้ ตั้งใจ ตลอด พระเดช พระคุณ We all who have endeavoured to serve Your Majesty.

ข้อ บังคับ ที่ เกษตรชิบติจะ ได้ ตั้ง ขึ้นไว้ The regulations which will be issued by the Minister of Agriculture.

พรหมณ์ ผู้ แต่ง กาย เป็น พระอิศวร พระนารายณ์ The Brahmans who dress as Isvara and Narayana.

พระราชบุตร แล เสขรฯ ชื่อ ว่า เขี้ยว ภา แห่ง เมือง นักปราช ราชครู ปรโรหิต อัน รู้ ซึ่ง ปฎัก แล ไตรย เพท ชื่อ ว่า จักขุ แห่ง เมือง หมู่ อามาศย์ ราชเสนี อัน ยั้ง ยืน ชื่อ ว่า ศิคะ แห่ง เมือง เสฐิคุฤหบดี ชื่อ ว่า มณฑล ท้อง แห่ง เมือง ฤ ษี มุณี ผู้ มี ปัญญา ชื่อ ว่า ไซย แห่ง เมือง ลูก ชาย เญิง แห่ง คน ทั้ง หลาย ตุจ วน่น ล่อง แห่ง ปิตา แล มารดา ปิตา มารดา ตุจมณฑล ตม หน้า แล ทำลาย ย่า ยี ซึ่ง บุตรธิดา ผู้ อื่น ถือ เขา ด้วย พระลเกาธ ชื่อ ว่า ทำลาย เลีย ซึ่ง หน้า เมือง พลทพร แกลัว กลัว ชื่อ ว่า เท้า แล มือ แห่ง เมือง เหตุ ตั้ง นั้น ออย่า พึง ทำลาย ซึ่ง เขี้ยว ภา เมือง ออย่า พึง ครัก ซึ่ง ตม ตา เมือง ออย่า พึง หัก ซึ่ง ไซย เมือง ออย่า พึง ย่า ยี ซึ่ง ศิคะ เมือง ออย่า พึง ครัก ซึ่ง ท้อง เมือง ออย่า พึง ทำลาย ซึ่ง หน้า เมือง ออย่า พึง ตัด ซึ่ง เท้า มือ เมือง

Royal children and brothers, have the name of, (are like), the defences (of the elephant) of the Empire ; the learned men, the teachers, the preachers, who know the Pitakas aud the three Vedas are like the eyes of

the Empire ; the King's Ministers and high officials, who are permanent, are like the brains of the Empire ; the merchants and householders are like the stomach of the Empire ; the hermits and ascetics, who have wisdom are like the emblem of the Empire ; sons and daughters of all men are like the reflex of their parents ; the parents are like the traits of the face ; if you destroy and oppress the children, you do it of your own accord, in as much as you destroy, what is the face of the Empire ; the soldiers and warriors are like the hands and feet of the Empire ; thus then do not destroy, what are the defences of the Empire ; do not tear out, what are the eyeballs of the Empire ; do not destroy, what is the emblem of the Empire ; do not oppress, what is the brains of the Empire ; do not tear out the stomach of the Empire ; do not disfigure, what is the face of the Empire ; do not cut off the hands and feet of the Empire.

Interrogative Pronouns.

As interrogative pronouns we have the words ใคร who, อะไร what, ไต what. Of these words ใคร and อะไร may commence the sentence ใคร มา who is coming, อะไร ตก what is falling, whilst ไต as an interrogative pronoun always, finishes the sentence e. g. หมอ แพทย์ คน ไต which Physician ?

As indefinite pronouns we have **โต**, which however can only be employed in conjunction with **ผู้** for animate beings, with **สิ่ง** for inanimate things, or in being repeated e. g. **โต โต ในโลก ล้วน อนิจจัง** everything in this world, is perishable.

ถ้า ผู้ หนึ่ง ผู้ โต ไม่ ฟัง if any one should not obey.

The Verb.

Words doing functions as verbs have in themselves a gerundial neutral meaning. The special meaning is given to them by their position in the sentence or by certain auxiliary words, which in adopting the technical terms of grammar may be described as adverbs or auxiliary verbs. We have e. g. **กิน** eating, **นอน** sleeping, **ไป** going, **มา** coming, **ตาย** dying, **เป็น** being, (living) **อยู่** being (remaining,) **มี** having.

ช้าง เป็น ศิว พะนศร the elephant is the good fortune of the Realm, (is of good omen.)

นาย บุญเกิด คล้องนงช้างเผือก Nay Bun kót caught a female white elephant ;

ใช้ ทาษ แต่ พอ ตั๊ employ slaves only according to their strength.

ขี่ ช้าง ได้ ตั๊ เนื้อ ตั๊ ปลา He rode (on an) elephant (and) got deer and fish.

มีบุตร ถ้าไม่ ดี ก็ เป็น สัตว์ แม่ บิดา มารดา having children if (they are) not good (they) become (like) enemies to (their) father and mother.

The tendency of analysis, which we have previously noticed in Siamese, we find also in the formation of verbs. Certain auxiliary words are used preceded by other words which modify their meaning.

We have thus :—

ไว้ in the sense of preserving, เสีย in the sense of perishing, ขึ้น ascending, ลง descending, ให้ handing over e. g. :— ขังไว้ imprisoning, เอาไว้ keeping, ตาย เสีย dying, ทำเสีย destroying, จำ เจริญ ขึ้น flourishing, ทุลง deteriorating, ตก ลง falling ; but ตก ลง กัน agreeing, is constructed in the same way as ‘tomber d'accord,’ ปรอง ลง pacifying, ดี ขึ้น improving.

We find further a tendency of amplification in as much as to words in themselves complete, the descriptive words ไป notifying movement from a place and มา notifying movement to a place are added e. g.

หนีไป escaping, เข้าไป entering, ออกไป going out, เข้ามา entering, กลับมา returning.

These when used in conjunction with other verbs are separated from the verbs to which they refer e. g.

ยก มา จับ เขาบุตร ภรรยา มา จำไว้ arrest the children and wives (family) for imprisonment เอา ตัว มา bring the person.

ให้ ข้า หลบไป รับ มา ถึง พระนคร let the Commissioner go to receive him in the capital, ยก ทหาร ออกไป ต่อ รบ พม่า raised an army of reserves to fight the Burmese. บัด นี้ ละ โย ภณ ราช ประเพณี เลี้ยว now the old Royal custom has been abandoned.

The concrete nature of Siamese is shown in the formation of verbs of an abstract connotation, with ใจ 'mental disposition, heart; thus fearing, is falling of the heart ตกใจ; trusting, keeping of the heart ไว้ใจ; regretting, losing of the heart เสียใจ; changing กลับใจ; disgusting เบื่อใจ; understanding เข้าใจ (entering the heart); thanking ขอบใจ where ใจ refers to the mind of the person addressed, consequently in addressing the King, the phrase would be ขอบ พระราชกรุณาไทย and addressed to persons of ranks ขอบ พระยศ พระคุณ. We may use these words by themselves or in connection with the words มี having, and ความ matter. (see the paragraphs on abstracts nouns.) Thus มี ความ เสียใจ I regret.

Other notions are expressed by analyzing the action of the words with ทำ making, ทำโทษ punishing,

ทำบาป sinning; ทำบุญ offering, and thus we have also ทำนา making fields for planting. Further ดู looking, ดูหมิ่น despising (looking disgust), ดูเยื้อง imitating.

In other instances the action is analyzed e. g. ทำมาหากิน earning i. e. making, coming, looking, eating เทียวเล่น walking i. e. going playing, พูดเล่น joking, talking playing; คิดอ่าน devising, thinking reading; คิดดู considering, thinking looking; มองดู speculating, staring looking; ล้มละลาย becoming bankrupt, falling, dropping, melting. The last part of these verbs may be considered as adverbs.

Passive Voice.

The words doing functions as verbs, which we have up to now considered, have in themselves a neutral medial meaning, i. e. they are in themselves neither active nor passive. From the synthetical nature of the language it is quite clear, that the active meaning prevailed in most instances, that the desire of the language would be to express the sentence as much as possible in the active sense. If we take the sentence 'I am loved,' it is quite clear, that we must be loved by some one, 'that I am the object of love for some one' and Siamese would express, the phrase "loved by the father" by เป็นที่รักของบิดา. Again the notions of to be vanquished etc. imply

that the acts must be done by someone or something, and thus we find the words ด้วย, โดย and แต่ used.

พม่า มอญ แตก แต่ไทยใหญ่ the Burmese and Peguans were defeated by the Thai Yai.

The notion of passivity may further be indicated by ไป preceded by words doing functions as verbs ด้วยไป to be extinguished, ทลายไป to be destroyed, to be scattered. We find the expression ไป in locutions of this description interchangeable with เสีย perishing แตก เสีย to be broken.

ถูก 'touched' is used as equivalent to the passive voice in connection with words denoting a painful corporal, or mental affliction e. g. ถูก เขียน being beaten, ถูก วิบ being condemned to confiscation of property ถูก ถอด to be cashiered.

พระอินทบริบาล ถูกถอด จาก ตำแหน่ง เพราะ ไม่ได้ ฟัง บัณฑิต บัญชา ผู้ใหญ่.
Phra Indrabibal was cashiered from his office for disobeying the orders of his superiors.

The word ต้อง indicating necessity may in a few instances be used interchangeable with. ถูก.

ต้อง วิบ has the same meaning as ถูก, but in most cases ถูก is the consequence of ต้อง i. e. ต้อง ราชทัณฑ์

to be punished by the King's orders, but ถูก ราชทัณฑ์ to undergo this punishment;—ต้อง เขียน condemned to be beaten.

ต้อง กับ พระราช ฎาญา จำ ญู่ที่ ถูก He is to be punished by imprisonment. In this connection the expression เป็นโทษ being punished may be noted.

In the endeavour to foster a passive voice on the Siamese language, we have heard such expressions as ถูก เชิญ for 'to be invited' on the analogy we suppose of ถูก เกณฑ์ to be pressed into the Government Service.

ให้ preceding words doing functions as verbs gives to them sometimes an imperative impersonal passive or rather medial meaning :—

ให้ คิด หา ที่ ไร่ ที่ สวน ใน เมือง ลพบุรี fields and gardens may be looked for in Lophburi.

ให้ ฅึง ว่า เมือง พรหมบุรี เมือง อินทร บุรี ตาม เดิม let them be called Phromburi and Inburi as formerly (Brahma Indra.)

Tenses :

If the present tense is to be expressed, we find the word ญู่ being (concrete) used thus ัก ญู่ residing กิน ญู่ in the act of eating; ทหาร ึ่ง ญู่ ักษา ประตู the soldiers in the act of guarding the door.

The historical present we have e. g. ยี่ ทม ผนวช เป็น ภิกษุ
อยู่ whilst he was still a Priest (speaking of a Prince).

The word กำลัง strength (of Cambodian origin) indicates the very act, if followed by อยู่ at the end of the sentence :— แผ่น ดิน กุญ สยาม กำลัง มี คีต สงคราม กับ พม่า อยู่ Siam was in the very act of fighting with Burma.

ทหาร พะวดี ยี่ กำลังรบ มี อยู่ The Peguan soldiers were still
brave and eager to fight.

The past is indicated by the words ได้, and แล้ว. The former precedes the modified word and has the meaning of the imperfect; whilst แล้ว at the end of a sentence indicates the perfect, i.e. the completed action;—
ข้าพเจ้า มิ ได้ เห็น ทัพ ค่าย หลม. I did not see the King's camp.
ทัพ พระเจ้า พะวดี เลิก ขึ้น มา ทม เหนือ ลัน แล้ว. The army of the King of Pegu has been dissolved and has gone to the North.
กอง ททัพ พระเจ้า แปร ยก มา ถึง เหน ค่าย เปล่า ก็ ตั้ง อยู่ ณ เมือง ไชย นาท แล้ว ก็ ได้ บอก ลง มา ยี่ ททัพ หลม. As soon as the detachment of the Prince of Prë arrived there and saw the encampment empty, and that they had already established themselves at Xainat, notice was given to the the King's army.

In combination we have ได้ and แล้ว when a pluperfect meaning is to be given e. g.

พญา ละเวก ครั้นได้ ครอง ศิริราชสมบัติ แล้ว ก็ พยายาม ปราบ สมณ
พวหมณเฑาะฏ์ โดย ยุติธรรม ราช ประเพณี After Phya Lavëk had as-
cended the throne, he endeavoured to protect the Sama-
nas, the Brahmanas the teachers, in justice in accord-
ance with the Royal prerogative.

กษัตริย์ กูมาประเทศ แล รมัญประเทศ ได้ ใช้ ศักราช เดิม หลาย ชั่ว
กระษัตริย์ มา แล้ว

Burma and Pegu had for several generations of Kings used the old chronology.

Future

The future may be indicated by the word จะ, which has in many cases only the meaning of consequence, or of a conjunctive.

ทัพ สมเด็จพระมหาธรรมราชา ยก มา เห็น จะ ไม่ อยู่ ชั่ว ดี ภัย จะ เลิก ไป.

The army of His Majesty Phra Mahadharmaraja will come, and before long good or evil will come to an end.

พระเจ้า เจียง ไห่ มัง ยก ทัพ แสน หนึ่ง ลง มา ตั้ง อยู่ ณ ะ ละ เกษ
ถึง ลี้ เตือน ห้า เตือน แล้ว จึง ได้ เหน ฝ่ มีอ กำลั ทหาร ัน นี้ ดี ภัย จะ เป็น
ป่า สงคราม ใน สอง ัน สาม ัน นี้ จะ ยก มา อีก The Prince of Xieng-
mai raised an army of 100,000 men and had establish-

ed himself already for 4 or 5 months in Saraket ; he saw however the handicraft and strength of the soldiers only to day ; whether it will be good or evil, as he is intent on war, in a few days he will raise another army.

Command.

The imperative is expressed by the words :—จ. ต้อง
e. g. จ. ช่วย ภิบาล help and assist ท่าน ทั้งปวง จ. เหน จ.ริง ด้วย เภา เกิด

You must all agree with me. ต้อง เขียน เอง write it yourself.

In many cases the phrase finishes with จิ and เกิด
ให้ พระยา ละแวก องค์ใหม่ นี้ ครอบ ครอบ โพร ฟ้า ประชาษฎร โดย ยุติธรรม ราช
ประเพณี พระ มหา ธรรมัตริราช เจ้า แต่ ก่อน นั้น เกิด.

Let Phya Lavek the new Prince govern the clients and people according to justice and the Royal custom of the Kings of old.

Necessity

is expressed by จำ and in combination จำปน จำ จะ แก่ แค้น ให้
ถึงขนาด. We must take revenge with all strength.

An Optative

meaning is given to the phrase by adding to the word doing function as a verb, the word เหน.

จะหนี ก็ เหน จะไม่ พ้น จะ แต่ง ทักษิ ออก รัย ก็ เหน เหลือ กำลัง.

To escape might not be feasible, to raise an army and fight, might be beyond our power.

Adverbial Locutions.

In the following paragraphs, we have to consider words and phrases used in an adverbial sense. We follow in this list the usual grammatical terminology, dividing the adverbial locutions into those referring to place, time, manner, cause, affirmative and negative, and it is necessary at once to point out, that many of these words may be considered as conjunctions.

Place.

To indicate place, we have in connection with **ที่**, **ที่นี้**, **ที่นั่น**, **ที่โน้น** designating position as here, there yonder.

Direction.

Direction to a place is indicated by **ไป** **ที่** **ไหน** where, **จาก** **ไหน** wherefrom.

Distance

Distance is indicated by **ใกล้** near, close by, **ไกล** far e.g. **ไกล พระเนตร พระกรรณ** far from the Kings eyes and ears. Further by **ห่าง** separate, **ชิด** near, **ซ้าย** left, **ขวา** right.

Time.

To designate time, we find in connection with

เมื่อ time, เมื่อ นั้น at that time, and we have to notice that in theatrical poetry a new personage is generally introduced by the words เมื่อ นั้น and บัด นั้น.

Future time is indicated by เมื่อ ภาย, เมื่อ เบื้อง ภาย, เมื่อ ภายหลัง or by the ใน อนาคตกาล (anágata kála.)

ตั้ง แต่ นี้ ลืบ ไป เมื่อ ภาย from henceforth in future.

พระบาท สมเด็จพระเจ้า อยู่ หัว รัชชา แผ่น ดิน ลืบ มา His Majesty Phra Nang Klao reigned ever afterwards. ภาย หลัง ได้ ทราบ ว่า ใน เมือง ลิซบอนเกิด การ รุน ฆย Later on it became known that disturbances had taken place in Lisbon.

Time preceding is indicated by เมื่อ ก่อน. or แต่ ก่อน. แต่ เดิม. กาล ส่ว e. g. กาล ส่ว มา ถึง ๓๙ ปี แล้ว After 39 years had elapsed.—

As introducing adverbial locutions, we have further the words ขณะ time, คราว opportunity, ครั้ง time interchangeable with เมื่อ. To the above locutions ใน acting as a preposition, is sometimes added. ใน ขณะ นั้น ทัพ พระเจ้าหงษาวดี ยก มา ถึง นั้น ชาว แฉ่ง ออกไป ถึง กรุง กัมพูชา ประเทศ at the time when the army of the King of Pegu arrived there, the report was spread to Cambodia.

The notion of 'now' is expressed by the words บัดนี้, เดียวนี้ at this time, at this very moment, and this is sometimes amplified to บัด เดียวนี้.

มี พระราชโองการ ดำรัส ใน กรมหมื่น เจษฎาบดินทร์ จัด แฉ่ง ที่ ชึ่ง บัด นี้ เป็น ที่ กงสุล โปรตุเกศ ตั้ง อยู่ นั้น Royal orders were issued to Krom Hmün Chesdabodin to prepare what is now the Portuguese Consulate.

Indefinite time, the "once upon a time" of fairy tales, we find expressed by the words อยู่ มา วัน หนึ่ง, it happened one day. The same meaning is given by the phrase ใน ๑ สมัย นี้ corresponding to páli ekam samayam.

The expressions for 'definite time' are วันนี้ to-day, วน นี้ or เมื่อ วน นี้ yesterday, พรุ่ง นี้ or พรึก นี้ to-morrow, เมื่อ คิน นี้ last night, วน ชิน นี้, the day before yesterday, มวัน นี้ the day after to-morrow, มื่อของ นี้ three days from to-day, where นี้ designates the point of starting.

The expressions สองสาม วัน or ลี ห้า วัน mean simply in a few days.

We notice further as expressions for (frequently) บ่อย, เนือง : these words to give them intensity are generally repeated e. g. เมื่อ มิศเตอร์ กษโลศ มั่นโนเวล อยู่ ในกรุงทพ มหานคร นี้ ก็ได้ คุ่น เคยไป มาหา สู่ เรา อยู่ เนือง ๆ when Mr. Carlos Manuel was at that time in the capital Bangkok, we knew him intimately and he visited us frequently.

For the expression, 'in the very act,' we find *จน* e. g. *เรือกลไฟจะออกไป*. The steamer is on the point of leaving.

We have already previously shown, that in the formation of verbs certain words are added which, to use the terminology of European grammar, stand to it in the relation of adverbs, and we must refer the reader further to the paragraphs on adjectives.

We have given a few examples and add to these now as indicating 'Manner' such words as *เหมือน* e. g. *ทำเหมือน* *หนี่*, *คนบ้า* acting like a mad man, *ต้น* principally, *ตั้ง* just as, and in combination *ดั่งตั้ง* just as, in the same way, *เป็นธรรมดา* *เป็นธรรมเนียม*

เป็นธรรมดา คนโง่ จิตร์ มิรู้จัก กำลัง *ตน กำลัง* *ท่าน*. Like stupid people, who do not know their own strength nor that of others.

สัตว์สอง จำพวก นี้ เหมือน กับ ผู้ ปรัชญาแลรับ ประกัน *พระนครไว้* these two animals are like the (wise) councillors and those (who are stupid enough) to stand security for the capital.

Further *มาก* much, *น้อย* little, *พอ* sufficient, *เกิน* beyond.

ก็ มาก น้อย, เท่าไร how much.

As Locutions signifying 'Cause' we have *เหตุ*, as in

the phrases เหตุว่า, เหตุตั้งนั้น เหตุตั้งๆ; further เพราะ เพราะนั้น.
เพราะว่า

Affirmation and Negative.

As adverbs properly signifying affirmation and negation, we notice จะ จำไว้. แะ ไซ้ for yes, ไม่ and in combination ไม่ไซ้ no, อย่า do not, and further in combination with ณ. หา มิได้, บ่อ มิได้.

พระยาลาว จะยกมาตีเมืองข้าพเจ้าๆ หาที่พึ่งมิได้. Phya Lao will raise an army to fight my country; I cannot find support anywhere.

เปล่า not, no, which has however conversationally acquired the meaning of 'no importance.'

Whilst these words correspond to what may be styled adverbs, they can only be used by a superior speaking to an inferior, or to children. According to their nature, they are interjections. We find in answers to direct questions the phrase ขอรับ as affirmative 'begging for commands' 'zu befehl' and in accordance with the position of the speaker, and the person addressed words are added, which as we have shown in the chapter on pronouns and modes of address, describe them respectively e. g. ขอรับผม answering a person higher in rank, เพคะขอรับ answering a Prince and in answering the King พระพุทธเจ้าข้า ขอรับ.

A female answering a person of rank would use the phrase เจ้าคะ, and in answering a Prince กิះ ล้น เกล้า ล้น กรมหม่อม.

Siamese courtesy prescribes, that no direct negative be given, and thus we have for the negation, such phrases as ไม่ เห็น ด้วย, it does not appear to me, and words are added to indicate the position of the speakers ไม่ เห็น ด้วย เกล้า ด้วย กรมหม่อม I am not of the opinion of your Royal Highness.

Conjunctions.

The words termed Conjunctions are, as we previously pointed out, not necessarily used as such. We find as, 'copulative conjunctions,' ก็ แล and ก็ ดี as well as, แล ก็; this last expression occurring especially in conversation 'and then', and must not be confounded with แล้ว ก็, where แล้ว is the sign of the completed action and ก็ introduces a new subject. แล mostly joins substantives.

ครั้น อยู่ มา วัน หนึ่ง นาย เต๋อ มหาด เล็ก ก็ไป ยังโรง ช้าง พลาย ส่อม แล จะ ขึ้น ชี่ พลายส่อม เขาไป ลง น้ำ ให้ จง ได้ หมอ ความ ทั้ง หลาย ห้าม ก็ มิ ฟัง แล เข้า แก้ว เขา จาก ตะลุง แล้ว ก็ ขึ้น ชี่ เขาไป ลง น้ำ ได้ โดย สดวก

Once Nai Dua, the Mahatlek, also went to the stable of the elephant Phlay Som, in order to mount it and take it down to the water. All the mahouts pro-

tested, but he would not listen, and he took the elephant from the stake (to which it was attached,) (and having done so) rode him, down to the water comfortably.

จึง then, อนึ่ง further, introduce a new subject, ฝ่าย as far as.

ฝ่าย พม่าว่า กูร ศิริ อยุททยา แต่ ก่อน เคย น้อม นำ บรรณาการไปออกแก่ กูร หงซาวดี แล ลีบ มา บัด นี้ ละโยภาน ราชประเพณี เลีย ตัง แขวง เมืองอยู่ จึงได้ ยก กอง ทัพ มารบ ครั้น พระยาระลาโหม กลับ เข้า มา กราบทูล พระเจ้าแผ่นดิน ๗ จึง ตำนัส ว่า อ้าย พม่าว่า เขา เปล่า ๗

The Burmese on the other hand maintained, that formerly Ayuthya had sent tribute to Pegu, and that later on, and at the present time the old royal custom had been abandoned from the time the city was fortified, and that it thus became necessary to fight. When Phya Kralahom returned to give this message to the King, the King then said: These vile Burmese talk at random.

Adversative conjunctions.

As 'adversative conjunctions' we have แต่ but, also in conjunction with ว่า and ไร้น, e. g. แต่ ว่า, ไร้น แต่; แม้น and in conjunction แม้น ว่า; แม้น ถึง ว่า and with the hypothetical conjunction ถ้า แม้น ว่า Further มาทแม้น, แม้น and แม้น ว่า

แม้ว่ามิได้รู้ในพระวินัยสิกขาบทนั้น ก็ไม่ควรเป็นสมณ. But if he does not know the prescription of the Vinaya, he is not fit to be a samana.

แต่พระยาตองกู ภิวน เข้าไป เฝ้า เยียน พระเจ้าหงสาวดี เนิ่องๆ. But Phya Tongu came in his turn frequently to the audience of the King of Pegu.

Causative conjunctions.

As 'causative conjunctions,' we find employed the words เหตุ reason, cause, and in conjunction เหตุ ฉะนั้น เหตุ ดังนี้ เพราะ เพราะ ว่า ด้วย ด้วย ว่า

โปรดเลี้ยงไว้ด้วยว่า เป็นข้าราชการเก่า รู้ขนบธรรมเนียม. His Majesty was pleased to take him into the service (to nourish him) because he was an old official, who knew the ways of Government.

สมเด็จพระนเรศวร เป็น เจ้า ยก พยุหบาตาทัพ ขึ้นไป เมืองหงสาวดี ครั้งนี้ เหตุฉนั้น จึงไม่กลับโดยทางเมืองกำแพงเพชร

His Majesty Phra Naresuen having this time sent the army to proceed to Pegu, we cannot for this reason return by way of Kampheng Phet.

ฝ่ายพระราชาณาจักรประชาชนราษฎร ก็ได้ ความเดือดร้อน ด้วย ทุกข์โงย เพราะ พระเจ้าแผ่นดิน มิได้ ตั้ง อยู่ใน ทศพิธราชธรรม สุจริต

The Realm and the People were suffering greatly

from sorrow and danger, as the King did not conform to the behests of good government.

Subordinate conjunctions.

As 'subordinates' we find employed เพื่อ and เพื่อว่า in order that, so that; พิ' and recapitulating the sense พิครั้งนั้น, พิฉะนั้น.

In many instances the word ให้ can only be taken as a subordinate conjunction just as อย่า corresponding to Latin "ne."

Sentences with a hypothetical meaning are introduced by the word ถ้า when, if.

ถ้า พระยาธรรมสารนิติ พิพิภักดี เห็นว่า คำปกครอง ลูกขุน ฝ่าย ข้าราชการ ผู้ใด ถูกต้อง ด้วย พระราชกำหนด กฎหมาย ก็ให้ พระยาธรรมสารนิติ พิพิภักดี เป็น ผู้ชี้ขาด ลงชื่อ ประทับตรา พร้อม ด้วย ลูกขุน ผู้ปรับ ฟัง บังคับ บัญชา พระยาธรรมสารนิติ พิพิภักดี อย่าให้ ถือเปรียบ แก่งแย่ง ให้ เลิยราชการไปได้ เป็น อันขาด.

If Phya Dharmasaranitibhakdi is of opinion, that the advice of any member of the Judicial council is in accordance with the Royal Law, let Phya Dharma Saranit sign such judgment together with the Judicial Council and affix his seal thereto, so that the Members of the Judicial Council who pronounce punishment may be guided by the orders of Phya Dhamnasaraniti; let them not think they will suffer in dignity, lest the government should suffer.

Interjections.

Whilst speaking of affirmative adverbs the reader will have noticed, that almost all the single locutions used are of the nature of interjections, thus **ຈໍ່ ຈໍ່, ໂພ, ເອ.** We find further **ຜີ ຜີ** designating mild contempt and ironically used **ຜາຜາ**. The expression for pain is **ໂອຍ**. In poetry to suit exigencies of the metre, we find at the end of the verse **ເອ້ຍ, ເຍຍ, ແຂ**.

The cry of workmen to encourage each other in their manual labour is :— **ເຂໂລ ເຂລາ ຫລະພາ ເຂໂລ**, and this cry is nearly always accompanied by some stanzas sung by the headman.

Calling attention in a solemn way, something like 'oyez' is **ອຸກ**.—

ພຸທໂ is something like 'by Jove' but it has not the connotation of profaneness. It is frequently heard, where the speaker wishes to show anger or mild surprise at an imputation. It is repeated as **ພຸທໂ ພຸທໂ** and **ອນິຈຈາ** and **ອນິຈຈັ** impermanent, although not so frequently heard, has the same meaning.

ແມ່ ເຈົ້າໂພ້ຍ is a very common expression of surprise, and it is worthy of remark that, for pain as in the expression **ໂອຍ ພໍ່ໂອຍ** the father is invoked, in all expressions of surprise and astonishment, the name of **ແມ່** mother enters.

To solicit favours, we find the expression เจ้า ประคุณ, and this same expression enters in the words used by a beggar to solicit alms :—ท่า บุญ เจ้า ประคุณ เจ้าข้า

Other interjections and phrases heard in the streets need not find a place here ; they are plain and descriptive, and are taken mostly, as in other languages, from the relation of the sexes to each other.

Iteratives.

In the introduction we have already shortly noticed as a distinctive feature of Siamese the so-called Iteratives. We have in the chapters treating on the different parts of speech shown the tendency of Siamese to analyse words which in Aryan Languages may be considered simple. We have further shown, that in order to give force to an expression it is repeated.

To this same tendency we trace the use of the iteratives, i.e., the amplification of words by differentiation. In not a few cases the word added really differentiates the sense of the word slightly, but in most cases these iteratives, heard only in spoken language or used in very familiar style, add no new meaning to the word. In such cases we can but compare the Language used by mothers and nurses to children in describing e. g. the cat, as a Pussy cat.

In almost all cases we have to trace the origin of these expressions to a fondness of alliteration, as we find then in such familiar expressions *ยื่นหมู ยื่นแมว* when speaking of gifts, which are not given unless returned at once, *handing the cat, handing the pig*, meaning a transaction, in which none of the parties loses anything.

To the first tendency we may trace expressions such as *อาบน้ำ อาบน้ำ* for bathing, bathing in water, bathing at the landing ; but if we hear the same expression again in *กินน้ำ กินน้ำ* for drinking water, we are out of our depth for an explanation.

Further *จริงแท้* for true. We may also explain such words as *รบกวน* for disturbing, *วิงวอน* praying, soliciting *แน่นอน* for certainty *ตริกลอง* considering, where a slight modification is added by the iteratives. *ผูกพัน* addicted, where both words have approximately the same meaning. *นิ่งนอน* keeping profound silence (keeping quiet sleeping.) *สุขภาพสบาย* well.

In many cases however two words of the same meaning are used together only differentiated by the vowels, such as *โง่เง่า* stupid, *ม่งงอน* bent crooked, *ค้ำค้ำ* squinting, *ทุบทุบ* lean, *ตบงาม* beautiful, *ถมถม* many, *ซุกซี้ ซุกซน* naughty. We find these iteratives especially in fami-

liar language used to express a certain amount of anger and contempt e. g. โบรมโบรมณ e. g. ชอบ เล่น ของ โบรม โบรมณ you like to collect these old things. คน อวด ตั๋ว ฐิติ บาลัม persons boasting they know Páli, เจ้าวัด เจ้าภ abbots of the Temple, used in contempt.

The late King Mongkut in some of his edicts already protested against the use of these iteratives, such as ทนกล้าว ททท for soldiers, but usage proved also in this instance too strong, and the expression ทนกล้าว ททท for soldiers is of frequent occurrence in books considered classical.

The general rule with regard to iteratives may be given, that when the meaning is not differentiated in any way by these iteratives, to use only the simple word, and this is done in official writings.

APPENDIX I.

Palace Language.*

We have in the course of our investigations had occasion to refer to the Palace language, as distinct from the language used conversationally. In the Palace language itself we have to distinguish firstly, between expressions for things adapted principally to the use of the King as distinct from those in common use, secondly the use of distinct words in addressing the King about matters of every day life, and here it is to be noticed that the same expressions are often used in preference to the more common ones in polite conversation. The tendency of the language is, if we may put it so, not to call "a spade, a spade", but an instrument used in gardening. There is the further tendency to avoid as much as possible expressions, which may lend themselves to an ambiguous meaning, or which by a simple transposition of sounds in consecutive words would convey an obscene meaning, or which may imply a bad omen, and that the language sometimes used by officials went very much too far in this respect is shown by the edicts of H. M. King Mongkut, who protested against the use of words taken from Sanskrit and Páli, because,

* Cpr. Frankfurter: Die Siamesische Palastsprache in Gurupájákaumudí Leipzig 1896 pag. 95-96.

forsooth, the familiar Siamese words might lend themselves in market languages to a word of abuse with relation to the two sexes. The King rightly called this tendency "uttari," and the elephant, the characteristic animal of Siam is still called ช้าง and not according to some of the numerous Indian expressions which were proposed. It can on the other hand not be denied that the *raison d'être* for employing Páli and Sanskrit expressions is not always clear; but it may be generally admitted according to the instructions issued to the mahatlek, the pages of the King:—

ของ สิ่ง ไต ผิดก ว่า เปน คำ ขยาย คำ ผวน ห้าม มิ ให้ กราบ ทูล เหมือน ผิดก ว่า ผัก ฝรั่ง แล หมาก แมว นกกา แล คี เปน ตัน อย่าง นี้ อย่า กราบ ทูล ถ้า จะ กราบ ทูล ให้ ทูล ไป อย่าง อื่น แต่ พอ เจ้า พระไทย

Things which are known by a vulgar name or by an ambiguous name must not be so called in addressing the King; thus, for instance, the creeping plant ผักฝรั่ง (where ฝรั่ง is the name of a caterpillar) dog, cat, crows, excretions, must not be so called. If you have to address the King on these matters, address Him in another way, so that it may just be understood.

There is this tendency, which we have noticed in our chapter on Pronouns and modes of address to make a distinction in expressions of every day occurrence, in as much as they affect persons of different rank.

We have finally to mention, that the expressions mostly in use in the Palace language are taken from Cambodian and Sanskrit. Many of the Indian expressions have come to Siam through Cambodian sources, although it is of course in every single case difficult to prove this; and consequently these words cannot with certainty be considered as a historical criterion.

It was not my intention to give complete lists of these expressions. I have been guided in the selection by consideration of usefulness to the learner, that he may understand the peculiar gist of the language, and he has to be referred to the manuals published for the use of Royal Pages for more particulars.

Whilst the common word for to be born is เกิด, the words used for a person of a certain rank are อุบัติ and กำเนิด

Of the Royal family it is said, that they ประสูติ e. g. ใน เจ้าฟ้า อิศราภรณ ประสูติ หม่อม เจ้าหญิง องค์ หนึ่ง a Princess was born to Prince Isaraphongse. The mother giving birth to a child is said to คลอดบุตร, whilst the familiar expression is ออก ลูก. The birth of a King is spoken of as พระราชสมภพ, and the birth of the Buddha is the มหา ประสูติ the great birth, a word which may also be used in connection with the King.

The birthday of the King is spoken of as เสด็จ
 พระชนม์ พรรษา and, curiously enough in speaking of the birth-
 days of the Princes and the highest officials, the Chinese
 expressions มาเกิด is used ; which shows the annual celebra-
 tion of these festivals to be of comparatively modern date.

The common word for death is ตาย, and this word
 is used in the first instance in speaking of all persons
 having no official rank. It is used for all wild ani-
 mals, except the elephant, and by an easy transition
 known in all languages, the same expression is applied to
 plants, leaves, grass, etc. For the elephant the proper
 term to be employed is สิ้น to succumb (German eingehen,) and this term may also be used with regard to domestic
 animals.—The term ถึง แก้ว กรรม (karma) reaching the goal,
 we find now in general use ; although its use had formerly
 been restricted to persons holding an official rank:—
 พระฤทธิ เตชะ ถึง แก้ว กรรม Phra Riddhiteja reached the goal
 ถึง อสัญกรรม (ásanna) reaching the unconscious state is
 used for officials of the rank of พรรษา ; whilst ถึง อนิจกรรม
 (anicca) reaching the transitory state is used for officials
 ranking with Ministers.

ถึง แก้ว มรณภาพ (maranabháva) reaching the state of
 death now only applies, to priests, whether of official,
 standing or not, but it is the general term used in law.—

ณวันที่ ๑๙ มิถุนายน เวลาบ่าย ๕ โมงเศษ พระเพิ่ม เปวัญ ถึงแก่มรณภาพ อายุได้ ๒๕ ปี พรรษาได้ ๓ พรรษา On the 19th of June at about 5 p.m. Phra Phóm the scholar attained the mortal stage at the age of 25 years, after having been in the priest-hood for three years. พรรษา Skr. varshá year is the technical term used for years in the Priest-hood, and can otherwise only be employed in speaking of the lives of King.

The term ถึงแก่พิราลัย (Skr. viraláya) being bereft of attachment, is said in speaking of the death of dependent Princes, and the highest official of state, such as the สมเด็จพระเจ้าพระยา a title given as reward of service performed for the state, and placing the bearer of the title at the head of Government. It would appear as, if the title, สมเด็จพระเจ้าพระยา, was during the present dynasty only bestowed on members related to it. Reference must be made to the title of เจ้าพระยา มหาคุปฎราช, whose title appears at the head of the civilians, although, the office does not as in Cambodia, seem to have been filled up regularly.

For the members of the Royal family again a distinction is made according to the rank they occupy, and practically only the grandsons of the King หม่อมเจ้า can be considered as belonging thereto ; as the great grand-

son หม่อม ราชชนนี and the great great grandson หม่อม หลวม can have official titles bestowed on them, and merge then their identity in the title, given to them. Cpr. the edict of King Mongkut published in vol. 3 pag. 600 of พระราชบัญญัติ แล ประกาศ ต่าง ๆ ใน รัชกาล ที่ ๔ Bangkok 110. A หม่อม เจ้า can be raised to the dignity of พระองค์ เจ้า, and as such may have the title of กรม, corresponding, perhaps, to Royal Duke, bestowed on him. Amongst these Royal Dukes there is a difference in rank, corresponding to a certain extent to the titles of the officials, thus the lowest rank is กรมหมื่น, then follows กรมขุน, กรมหลวง, กรมพระ and กรมสมเด็จพระเจ้า. For a หม่อม เจ้า the expression for death is ถึง ชีพตักโฆย Skr. jīvitakshaya vanishing of life.

Princes are said to have come to the end of their exalted birth ล้น พระชนม์ varajanma. The death of the อุปราช an office wrongly translated "second King" is spoken of as ชีพตต having passed this life, or ทิพตต having gone to heaven. We read in history of Kings having died in the term of เสด็จ สวรรค์คต having gone to the heavenly abode Skr. svargagato. The same term applies to the death of the direct Heir to the Throne.

ลุดักราช ๙๒๖ ปี ขวด ฉอ ศก สมเด็จพระเจ้า หนษาดี ทม ประชวร ครั้น ถึง ฅวัน เสด็จ เตือน ยี่ ขึ้น เจ็ด ค่ำ เสด็จ สวรรค์คต พระชนมายุ ได้ ๖๕ พรรษา แต่ เสด็จ อยู่ ใน ราชสมบัตติ สาม ลิป ห้า พรรษา In the Chula-

sakraj 926 in the year of the Rat, His Majesty the King of Hongsavadi (Pegu) was ill and on Saturday, the 7th day of the second waxing moon entered the heavenly abode at the age of 65 years, after having reigned 35 years.

The common word for illness is ป่วย or เจ็บ e. g. ป่วย เปนโรค ; and the Priest is said to อบาท (Páli ábádha) the word for Princes is ประชวร (Páli prajvara.) The names for illness used in official language are of foreign origin, ภา to vomit becomes อาเจียน , ไอ cough is อกจรด boil is พระยอด speaking of the King, and is in official language วรรณโรค ; ลมชัก cholera is อหิวาตกโรค the dragon wind-illness.

For “eating” we find the words ยัด and แดก, which have always the connotation of contemptible,* and are only used amongst the lowest strata of the population ; กิน เข้า้ to eat rice กิน น้ำ to drink water are words of every day familiar occurrence ; whilst ดื่ม for drinking is not frequently heard. The polite word for eating is รับประทานอาหาร,

* Cpr. the children’s rhyme :—

ปวดท้อง จะ ร้อง หาใคร สาระพัด จะ ยัด เข้าไป กลัวย ทั้ง เสรือ ก็ไม่ เหลือ สัก ไบ

You have the belly-ache ; to whom do you complain ; you devour everything, of the whole bunch of plantains not a single fruit is left.

Skr. pradána, to be partaking (of food.) The two meals of the Priest are called **ฉันเช้า** the morning meal and **ฉันเพล** the midday meal. **ฉัน** is of Cambodian origin, just as the word **เสวย** (Skr. sevyā) a word used in speaking of the meals of Royalty. By an easy transition it is said of the King to **เสวยราชสมบัติ** to reign, to enjoy the Royal Treasure, and a term formerly used of a Governor of a Province was **กินเมือง**.

Whilst the common word for to sleep is **นอน**, the expression **จำวัด** is used in speaking of the Priest; and for Royalty we find **พักผ่อน** Cambod *băntôm*; **เจ้าที่พระพักผ่อน** retiring to rest.

The words for the bodily functions are in polite language veiled expressions; **จี้** faeces which, as we have seen, enters largely in composition to designate vicious addiction to a thing, such as **จี้เมา** drunkard, can not be used.

The expression **อุจจาร** is taken from Sanskrit, and we find then further for to urinate, the word **ปัสสาวะ**. We have then the words **ส่งหนัก** and **ส่งเบา** to void, and in speaking of Royalty we find **ส่งพระบังคนหนัก**, **ส่งพระบังคนเบา**.

The expressions **ล้างมือ** **ล้างตีน** to wash one's hands and feet are replaced by **ชำระพระหัตถ์**, **ชำระพระบาท** Cambodian *chom-reah*; **อาบน้ำ** to bathe is **สรงน้ำ**.

The movement from place to place ไปด้วย is expressed by the word ดำเนิน Camb, dām-nôn, followed by words which indicate whether such movement takes place by water (ทางน้ำ) ขลมารค jalamárga or by land (ทางบก) สถลมารค sthalamárga. The expressions are preceded by the word เสด็จ Cambod, sdäch Prince, and this word, it may be mentioned, is frequently heard in addressing a Prince and speaking of him, as in the elliptic question เสด็จ แล้ว ฤ has the Prince come, and the answer thereto ยังไม่ เสด็จ not yet, or เสด็จ แล้ว he has come.

Rest at a place in speaking of the King and Prince is ประทับ (หยุด).

เมื่อ เสด็จ พระราช ดำเนิน มา ถึง พระราชวัง มี ทหาร ประจำ พระราชวัง ประดับ พระเกียรติยศ แล ทหาร เป้า แตร สรรเสริญ พระบารมี แล้ว เสด็จ ออก ประทับ อยู่ ณ ห้อง พระโอรส ฝ่าย ตะวันออก.

When His Majesty arrived at the Royal Palace, a guard of honour was in attendance at the Royal Palace, and the band played the National Anthem, and His Majesty then stopped at the Audience Hall on the east side.

ทรง Cambod trǒng preceding words, signifies a state or action performed by Royalty, and it is in all cases used in an elliptic fashion, thus ทรง พระราชทาน was pleased (to enter) the Royal carriage ทรง ฝ่า พระที่นั่ง mounted the Royal charger, ทรงพระมหากรุณา was graciously pleased.

ฝ่าย พระสุริโยไทย ผู้ เป็น พระอรรคมเหณี ประดับองค์ เป็นพระยา มหาอุปราช ทรง เครื่อง สำหรับ ผนวรงค์ เสด็จ ทรง ช้าง พลาย นาค พิณาย สุริย สำหรับ กระษัตริย์.

Phra Suriyothai the Queen dressed as Crown Prince, put on the King's armour, and mounted the male Royal elephant called Nag Binay Suriya.

But ทรง ought not to be used where the Royal action is already expressed by other words e. g. ทรง ได้ ฝ่า ลอยง ฐิติ พระบาท the King has taken cognizance. เจ้า ที่ พระ บันทม retired to rest.

In communicating in writing with persons of different rank, etiquette prescribes certain formalities. The common word ถึง is an equivalent to "To" and this on Postcards is the indication for the address ถึง นาย แดง. More polite are the expressions ยัง, มา ยัง, แจ้ง ความ มา ยัง and especially this latter is a term, which may always be used in addressing persons not holding the highest titles.

A communication to an official with the rank of พระยา is preceded by the word ฌิยน; whilst for those who hold a rank equivalent to the rank of Ministers of State the phrase กบ ฌิยน is used. In this way the two Ministers who stood at the head of the Civil and Military Department (กระทรวง มหาดไทย, กระทรวง กระลาโหม) were addressed and also the so-called จตุสดมภ์ i. e. the four pillars of

means everything given to Royalty. A letter to the King contains the indication in the form **ขอ พระราชทาน** ทูลเกล้า ทูลกระหม่อม ถวาย.

The communications used by the Ministry to the Commissioners and Governors of Provinces are called **ทั่วย ตม** if they submit orders of a more private character ; and **สว ตม** if they submit Royal orders. In the latter case the Minister, whatever his other rank may be, addresses these orders as the holder of the office. Thus the Minister, who as Treasurer had formerly charge of the Ministry for foreign affairs, held the title : **ท่าน เจ้าพระยา ศรี ธรรมราช เดชชาติ อัมมาตยาธิบดี พิศิวัตตนาท โภษทิปัติ อภัย พิ รีย ปภา กรม พาท,**

The communications received from the Governors of Provinces are styled **ใบ ขอก**, and the communications from the dependent principalities are styled **สุภอักษร** illustrious letters.

The letter addressed from Sovereign to Sovereign is **พระ ราช สาสน** *vara rájasásana* ; whilst the King's letters to his officials and others are called **พระ ราช ทัถเลขา** Royal autographs.

Orders of the King if they are verbal are **พระ กระแส**, whilst those, which are to be promulgated in the form of Law by the responsible official to the people are **พระ บรมราชโองการ** Royal orders. If these orders are given to any official in particular, the formula employed is e. g.

ด้วย ขุน สุวรรณ อักษร รับ พระบรม ราชโองการ ไล่ เกล้า ไล่ กระหม่อม ทม
พระ กรุณาโปรดเกล้าโปรด กระหม่อม สั่ง ให้ ประกาศ ว่า

Khun Suvarn Akso received the Royal words which he placed on his head, by which His Majesty was graciously pleased to command that:—

Otherwise the formula used, is:—

มี พระ บรม ราชโองการ มช พระ บันฑูล สุรสิงหนาท. These are His Majesty's words promulgated as Royal orders like the roaring of the Lion (i. e. to be heard every where.)

In case in which new elements are introduced in Legislation, the Laws are promulgated by the King himself in a solemn Audience, in which the motives for such Laws are set forth, and also the date of promulgation in a preamble. The date chosen is one which is considered as an auspicious one.

ศุภมัสดุ พระพุทธ สาสนกาล เปน อติตภาค ลัม แล้ว ๒๔๓๙ พรรษา
ปีตยุบันกาล จันทรคตินิยม จุลศักราช ๑๒๙๘ มัถกะฎลัทธิจักรม ฅคุณมา กภาพักษ์
จตุตถิ์ ดิถี สุริยคติวิถี สุรัตน์ โกลสินทรศก ๑๐๕ มีนาคม มาศ เอกวิสดิม มาลา
หุณ พิเศษ วิวช ปัญจมรัชกาล เอกุณะ ดิงสติมะ สัทธิจณะะ อยัญรูปัญญา
สุตตระตีสตทิกทะเละ สหัสสิมทิวสเขตระ ปริเขต กาล กำหนด

พระบาท สมเด็จพระปรมินทรมหา จุฬาลงกรณ์ บดินทร เทพยมหามงกุฏ

บุญย รัตนราชวิมล ฆดมพงษ์ปวิพัตร ราชัตติยราช นิกรโธม จาตุรันต บรมหาจักร
 พรรติราช สังกาศ บรม ธรรมิก มหาชาติราช บรม นารถ บพิตร พระ จุล จอม
 เกลา เจ้า อยู่ หัว ผู้ ทรง พระ คุณ ธรรม อัน ประเสริฐ เสด็จ ออก ณ พระ ที่ นี้
 อมรินทร์วินิจฉัย มโหฬารวิमान โดย สถาน อุตสาหกรรม ภาย ใต้ พระ มหา นพ
 ปดล เสวตรนัทร เหนือ รัตน บรมยกั พร้อม ด้วย พระ บรม ฆษาณุวงษ์ แล เสนา
 บดี รัฐมนตรี องครมนตรี ข้า พูล ลของ เสด็จ พระบาท ภาวชิชาติ ราช ภิพาส ฝ่าย
 ทหาร พล เรือน เฝ้า พูล ลของ เสด็จ พระบาท บงาช โดย กำหนด ตำแหน่ง เปน
 อันดับ กัน

มี พระ บรมราช โองการ สำหรับ เหนือ เกล้า ๆ ให้ ประกาศ ให้ ทราบ ทั้ง
 กัน ทั่ว

May it be of good omen. In the 2439th year of the Buddha, and according to Lunar reckoning in the Chula Sakaraj 1258 in the year of the monkey, in the dark half of the month Phalguna, on the 14th day, and according to Solar reckoning in the Ratanakosindra Era 115, in the month of March, on the 21st day, on a Sunday, in the fifth Dynasty, and in the 29th year, and on the 10358th day of the Present Reign, His Majesty Vara Paramindr Maháchulálankárana Patindr Devya mahámankut Purusa Ratna Ráj Ravivamsa Varuttamavamsa Parivatr Varakhattiya Rajnikárotam caturant

Param mahácakrvarti Rájsankás Paramadharmika Mahárájahiráj Paramnártha Pavitr Phra Chula Chom Klao the most Illustrious King stepped out to the north side of the Palace Amarindr Vinichay Mahaisvariya to the north side under the nine storied umbrella under the jewelled ceiling, where there were assembled in audience the Members of the Royal Family, the Ministers, Privy Councillors, Councillors in Law, officials, the scholars, the Royal Attendants on the part of Soldiers and Civilians according to their Rank. There the Royal Orders were placed reverently on the head to be brought to the knowledge of all.

This appears to be in modern time a substitute of the old formula in which one of the officials addressed the King to call his attention to the necessity of some new legislation and when such Laws were likewise promulgated in solemn audience.

A fuller title than that above given is only used on rare and solemn occasions such as on the occasion of the sacred water rite, the bestowal of golden letter patents on the elevation to a Royal Dukedom and to the highest dignities of state.

It is as follows:--

พระ บาท สมเด็จ พระ ปรมินทรมหา จุฬาลงกรณ์ บดินทร เทพย มหามฤฎ
 บุ รุศย รัตนราช วัรมษ์ มุตมพงษ์ ปรี พิตร์ ราชดิยราชนิกร โรตม จาตุรันต บรม มหา
 จักรพรรดิ ราช สักการ ฎก โต ลู ซาติ สรัสุทธ เคระหนน จักรกริ บรมนชถ มหา
 มฤฎ ราช ฆง ฎร ลูจรัต มูล ลูลาติ อรรค อุกฤษฐ ไพบูลย บุรพา ลูล
 กฤษฎา ภินทร ลูภาธิการ รัสรฤษดี ัญญูลักษณ วิจิตร โสภากย สรรพงค์
 มหาชโน ตมวงค ประนต บาท บงกชยุคล ประสิทธิ สรรพ สุภผล อุดม
 บรม ลูชุมล ทิพย เทพวธว ไพศาล เกียรติคุณ อุดลย พิเศษ สรรพ เทวศร
 บุรกีษ วิลทติ ศักติ สมญา ฑินิต ประชา นชถ เปรม กมล ชาติยราช ประชุม
 มูลมุขมาตยา ภิรมย์ อุดม เตชา ธิการ บริบูรณ์ คุณ สยสยามาภินคร มุตเมภราช
 ดิลก มหา ปวีรช นายก อนันต์ มหัน ตวฤทธิ เตช สรรพ วิเศษ ศิรินทร
 อเนกชน นิกร สโมสรรสมมต ประสิทธิชยศ มโหดม บรม ราช สมบัติ
 นพปดล เสวตร ฉัตรวา ทิฉัตร ศิ วิรัต โนปลักษณ มหา บรม ราชา ภิศเกกา ภิสิต
 สรรพ ทศทิศ วิชิต ไชย สกลม ไท สววิยมหาสวามินทร์ มหศวมดินทร มหษามา
 ธิราชโรตม บรมนชถ ซาติ อาชา วไศรย พุทธา ทิไตร รัตน สรณา รักษ์
 อุดลย ศักติ อรรคนเรศ ราชิปติ เมตตา กฤษณา ลิตล ทฤไทย อโนปไมย
 บุญการ สกลไพศาล มหา รัษฎา ธิบดินทร์ ปรมินทร ธรรมิก มหษาชธาธิราช
 บรมนชถ บพิตร พระ จุล จอม เกล้า เจ้าอยู่หัว

It will be seen, that the epitheta from which these titles are formed, are taken from Sanskrit, and that they are in accordance with the exalted position reserved to the King.

We finally have to mention the diplomatic title, which is used in Royal autographs and in decrees conferring honours and decorations.

สมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้ากรุงสยาม
 ทั้งฝ่ายเหนือฝ่ายใต้ แลดินแดนทั้งหลายที่ใกล้เคียง คือลาวเฉียงลาวกวมมาลายู
 กะเหรี่ยง ๖๑๖ ๖๑๖ ๖๑๖ ๖

The official English translation is the following :—

Somdetch Phra Paramindr Maha Chulalonkorn,
 Phra Chula Chom Klao, King of Siam, both Northern
 and Southern, and all its Dependencies &c. &c. &c.
 Laos, Malays, Kareans.

APPENDIX II.

ON THE NOBLES OF SIAM.

In the examples we have selected to illustrate the usage of the language, we had to use, in speaking of persons, official titles, of which we have not given European equivalents. The reason is obvious, in as much as none of the titles correspond to those in use in European languages, and as only vague notions regarding these Siamese titles exist, and as on the other hand a true knowledge of Siamese customs and history can not be gained without them, we think it is not inopportune and not alien to the purpose of this grammar to reproduce here the essay which was written by His Majesty the King "on the Nobles of Siam," in the year 1886, adding thereto only such few remarks, as will make the matter treated in it clearer to foreign readers. With regard to the members of the Royal family, we have already in the chapter on the Palace language given the necessary explanations regarding their rank, and we may furthermore refer to:—GIBERT E. : *La Famille Royale de Siam* in "Bulletin de la Société Académique Indo-Chinoise 2e série t iii Octobre, 1883."

His Majesty writes as follows :—

พระ ราช นิพนธ์

ว่า ด้วย ธรรมเนียม ขุน นาง ไทย

ขุนนาง ใน เมือง เภา นี้ ไม่ได้ เป็น ลีบ ตระกูล เหมือน ดัร ประเทศ ช้าง
 ตวัน ตก เป็น ธรรมเนียม คล้าย กับ เมือง จีน ยล บันดาศักดิ์ กับ ออฟ
 ฟิศ ร่วม กัน เมื่อ มิ ยล บันดาศักดิ์ แล้ว ก็ มิ ออฟฟิศ ว่า ด้วย ถ้า
 ออก จาก ออฟฟิศ ก็ เป็น ลัน ยล บันดาศักดิ์ไป เวัน แต่ ที่ พระเจ้า แผ่นดิน
 โปรด ให้ มิ ยล คง อยู่ โดย ผู้ นั้น ได้ มิ ความ ชอบ มา แต่ เดิม เพราะ
 ฉะนั้น ขุนนาง จึง ได้ รับ ราชกาช ตลอด อยู่โดย มาก เมื่อ ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ผู้
 น้อย ก็ ตี มิ บุตร ต้อง ทวาย ตัว พระเจ้า แผ่นดิน เป็น มหาต เล็ก รับ ราชกาช เป็น
 แต่ กาช ไซ่ ลอย เล็ก น้อย ไกล เคียง พระ เจ้า แผ่น ดิน มิ เขี้ย ทวด
 ป้าง นิด หน่อย เมื่อ ได้ รับ ราชกาช อยู่ ไกล พระเจ้า แผ่นดิน ดัร นั้น ก็ ได้
 ฉิน ได้ ฟัง ราชกาช ซึ่ง ขุนนาง เจ้า พนักงาน นำ มา กราย ทูล แล พระเจ้า แผ่น
 ดิน รับ สั่งไป เป็น กาช ธิยณ ราชกาช อยู่ เสมอ เมื่อ พระเจ้า แผ่นดิน เห็น ว่า
 ผู้ นั้น คุ้น เคย ใน ราชกาช เข้า ป้าง แล้ว ก็ ไซ่ ให้ไป ตรวจ กาช ต่าง ๆ นำ ความ
 มา กราย ทูล แล ไซ่ ให้ไป สั่ง เลีย ด้วย ราชกาช ต่าง ๆ ป้าง มหาต เล็ก ผู้ นั้น
 ต้อง คิด ธิยบ ธิยง ถ้อย คำ ที่ จะ กราย ทูล ด้วย ปาก ป้าง ด้วย หนัลือ ป้าง เป็น
 เหมือน หนัร เอ เซ จน พระ เจ้า แผ่น ดิน เห็น ว่า ผู้ นั้น สมควร จะ มิ ตำแหน่ง
 ราชกาช ก็ ค่อย เลื่อน ยล ขึ้น ไป ที่ ละ น้อย ๆ ตาม ลำดับ ไม่ ว่า บุตร

ขุนนาง ผู้ใหญ่ ผู้ น้อย แล้ว แต่ พระเจ้า แผ่นดิน จะโปรด องค์เดียว เพราะ
 ธรรมเนียม เป็น ดังนี้ ถ้า ขุนนาง ผู้ใหญ่ ผู้ น้อย ผู้ใด มี บุตร ดี ที่ได้ ทด
 ลอง แล้ว พระเจ้า แผ่นดิน เห็น สมควร ที่ จะ ได้ รับ ราชการ สิบ ตระกูล บิดา
 ได้ ก็ ได้ เลื่อน ยศ ให้ สิบ ตระกูล บิดา ได้ ปี้ง แต่ ที่ ไม่ได้ สิบ ตระกูล
 เสีย นั้น โดย มาก เพราะ บุตร ไม่ ดี เหมือน บิดา กำหนด บันดาศักดิ์
 ขุนนาง พระเจ้า แผ่นดิน ต้อง ตั้ง นั้น ตั้ง แต่ ศักดินา ๔๐๐ ขึ้นไป ยก
 เสีย แต่ นาย รong หุ้ม แพร มหาต เล็ก ซึ่ง เป็น บุตร ขุนนาง ดัง เช่น ว่า ไว้ แล้ว
 โน ช้าง ต้น มี ศักดินา แต่ ๓๐๐ พระเจ้า แผ่นดิน ทรง ตั้ง เอง เพราะ เป็น
 คน ไข้ อยู่ ใกล้ เคียง เพราะ เหตุ ฉะนั้น กรม มหาต เล็ก เหล่า นี้ เป็น กรม
 สำคัญ ยิ่ง กว่า กรม อื่น ๆ ถึง ตัว นาย ที่ ได้ รับ สัญญา บัตร จะ มี ศักดินา
 น้อย ก็ เป็น ที่ ยำ เกรง นับถือ ของ คน ทั้งปวง มาก กว่า ขุนนาง ซึ่ง มี
 ศักดินา สูง ๆ กรม อื่น ๆ ด้วย เป็น เหตุ ที่ เป็น บุตร ขุนนาง มี ตระกูล ประกาศ หนึ่ง
 ไม่ รู้ว่า จะ เป็น อย่างไร ต่อไป ประกาศ หนึ่ง เป็น ผู้ ใกล้ เคียง ได้ ฟัง กรมเส
 พระเจ้า แผ่นดิน แน่ แท้ ประกาศ หนึ่ง เป็น ผู้ เฟ็ด หูล ได้ ง่าย ประกาศ หนึ่ง
 จึง ได้ มี เกียรติยศ เป็น ที่ นับถือ มาก

ขุนนาง ซึ่ง เป็น ธรรมเนียม มี ตำแหน่ง มา แต่โบราณ จน ถึง ปัตตยุบัน
 นี้ แบ่ง เป็น สอง พวก พวก หนึ่ง ฝ่าย ทหาร พวก หนึ่ง ฝ่าย พล เวื่อน
 บันดา เลขาไฟร์ หลวม ซึ่ง ขึ้น ใน กรม ฝ่าย ทหาร ก็ เป็น ไฟร์ หลวม ทหาร
 ขึ้น ฝ่าย พล เวื่อน ก็ เป็น ไฟร์ หลวม พล เวื่อน ถ้า เวลา จะ จำ คน ชัก

คน คน ใน ฝ่าย พล เวื่อน พัน พุต ซึ่ง เป็น เจ้า พนักงาน ใน กรม มหาด
ไทย เป็น ผู้ จ่าย ถ้า เป็น โพร หลม ทหาร พัน เทพ ราช ซึ่ง เป็น เจ้า
พนักงาน ใน กรม พระ กระลาโหม เป็น ผู้ จ่าย

แต่ ถึง แยก เป็น สอง ส่วน ไว้ อย่าง นี้ แล้ว ก็ ดี เมื่อ มี กษ ทพิ คึก
ต้อง เกณฑ์ เป็น ทหาร ไป รบ ทั้ง สอง ฝ่าย ทั้ง ชุนนง แล โพร ถ้า จะ
ว่า ที่ แห้ แล้ว ใน เวลา สงบ ไม่ มี ทพิ คึก ก็ เป็น พล เวื่อน ทั้ง สอง ฝ่าย
ทหาร พล เวื่อน นั้น แยก แต่ พอ รู้ กำหนด ว่า สอง ฝ่าย เท่า นั้น ถ้า เวลา
เข้า เฝ้า พระเจ้า แผ่นดิน พล เวื่อน เฝ้า ฝ่าย ขวา ของ พระเจ้า แผ่นดิน ฝ่าย
ซ้าย ของ ผู้ หัน หน้า เข้า มา ทาม พระเจ้า แผ่นดิน ทหาร เฝ้า ฝ่าย ซ้าย ของ
พระเจ้า แผ่นดิน ฝ่าย ขวา ของ ผู้ หัน หน้า เข้า มา ทาม พระเจ้า แผ่นดิน แต่
นับถือ กัน ว่า ทหาร เฝ้า ขวา พล เวื่อน เฝ้า ซ้าย ต้อง ไว้ ช่อง กลาง เหมือน
อย่าง เช่น ออก รับ แหก เมือง หรือ ตัง เช่น ออก ชุนนง ทุก คราว ใน
ตำแหน่ง ทหาร พล เวื่อน ทั้ง สอง ฝ่าย นี้ มี ท่าน อรรถ มหา เสนา บดี เป็น หัว
หน้า อยู่ ฝ่าย ละคน เรียก ว่า สมุห คือ เจ้า หมู สมุห นายก ฝ่าย พล เวื่อน
สมุห พระ กระลาโหม ฝ่าย ทหาร กรม อื่น ๆ นอก จาก นั้น ต้อง ขึ้น
สอง กรม นี้ ทั้งสิ้น แต่ มี ใช้ ขึ้น อยู่ ใน บังคับ ที่ เดียว กรม ต่าง ๆ
ต้อง ฟัง บังคับ พระเจ้า แผ่นดิน องค์ เดียว เป็น แต่ ขึ้น อยู่ ใน บาดูชิ แล
เป็น ผู้ รวบ รวม บาดูชิ ที่ จะ กะ เกณฑ์ แล แจก เบี้ย หวัด กำกับ ยืน หม
ว่า สัก เลข แล การ อื่น ๆ ไม่ มี อำนาจ จะ บังคับ บัญชา ลังไร ใน

กรรม อื่น ๆ ที่ เป็น กรรม ใหญ่ ๆ ได้ นอก จาก กรรม มหาตไทย กรรม
พระ กระลาโหม ซึ่ง เป็น กรรม ของ ตัว แท้ ๆ

ตำแหน่ง ขุนนาง นั้น ได้ ตั้ง เป็น ธรรมเนียม ขึ้น แรก แต่ ครั้ง สมเด็จพระ
บรมไตรภพโลกย์นารถ ที่ ๑ ซึ่งได้ เถลิง ถวัลย ราช สมบัติ ใน กรุง เก่า เมื่อ
จุล ศักราช ๗๙๖ เป็น แบบ สืบ มา ดังนี้ อรรค มหา เสนา บดิ ๒ ฝ่าย พล
เรือน คน หนึ่ง คือ เจ้าพระยา จักรกรี ฝ่าย ทหาร คน หนึ่ง คือ เจ้า พระยา
อรรค มหา เสนาธิบติ เป็น ชั้น ที่ ๑ รอง ลงไป จตุสดมภ์ สี่ คือ พระ คลัง
เจ้าพระยา ศรี ธรรม ราช วั เจ้าพระยา ธรรมมา ธิกรณ์ พระ นคร บาล เจ้าพระยา
ยมราช เกษตราธิบติ เจ้าพระยา พลเทพ ทั้ง ๔ นี้ เป็น จตุ สดมภ์ เสนาธิบติ
คำว่า จตุ สดมภ์ นั้น แปล ว่า เป็น เครื่อง คำ เครื่อง จุน ทั้ง ๔ ถัด ลงไป
เสนาบติ พระยา สิหราช เตโชไชย แม่ ทัพ บก พระยา สิหราช วิทธิ ไกร แม่
ทัพ เรือ ขุนนาง ทั้ง แปด ช้าง บน ที่ ว่า มา แล้ว นี้ ถือ ศักราช ๑๐๐๐
เสมอ กัน ตาม ธรรมเนียม ที่ ว่า กัน โดย โวหาร เป็น ลำนวน โปรภณ
ว่า เจ้า แผ่นดิน เป็น ไจ เมือง อรรค มหา เสนาธิบติ ๒ เป็น ตา เมือง จตุสดมภ์ ๔
เป็น ตัว เมือง ดิน เมือง เตโชสิหราช เป็น มือ เมือง ที่ เป็น ตำแหน่ง
โปภณ สืบ มา จน ทุก วัน นี้ ถัด ลงไป เสนาธิบติ หรือ มนตรี ๖ คือ
พระยา เพ็ชรพิไชย ว่า กรรม ล้อม พระ ราชวั ซึ่ง เป็น คน สนิท ของ พระ
เจ้า แผ่นดิน พระยา ราช สุภาวดี ว่า กรรม พระ สุรัสวดี คือ วม ชาญ วิ เลขา
ทั้ง ฝ่าย ทหาร พล เรือน ถ้า ฝ่าย ทหาร ก็ ดี พล เรือน ก็ ดี จะ จำ เลข

ชัก เลขา ต้อง พร้อม ด้วย กรม พระ สุรัสวดี เป็น กลาง พระยา ราช ภัคดี คลัง
 มหาสมบัติ เป็น ผู้ รักษา เงิน แล จ่าย เงิน รัช เงิน ทั้ง แผ่นดิน พระยา
 พระ เสด็จ บังคับ พระสงฆ์ ทั้ง แผ่นดิน พระศรี ภูปรีชา กรม อาลักษณ์ เป็น
 ผู้ สำหรับ รักษา พระ ราช กำหนด กตหมาย ฌบับ ช้าง ที่ ซึ่ง เป็น กลาง แล เป็น
 ผู้ แต่ง พระ ราช ศาสนา ซึ่ง ไป มา ต่อ เจ้า แผ่นดิน ทั้งปวง แล เป็น ผู้
 รัช พระ บรม ราช โอง การ แล ประกาศ พระ ราช กฤษฎ ฎีกา ต่าง ๆ พระยา อุไทย
 ธรรม พนังงาน กรม พระ ภูษา มาลา สำหรับ รักษา เครื่อง เบญจ ราช กฤษ รัตนที่
 แล เครื่อง ราชูประ โภค สำหรับ พระ เกียรติยศ พระเจ้า แผ่นดิน แล บังคับ การ
 ใน โรง แสง ตัน แสง หอก ดาบ ซึ่ง เป็น ที่ ไว้ อาวุธ หอก ดาบ ทั้งปวง ซึ่ง เป็น
 กำลักร แผ่นดิน แล รักษา หนังสือ ลัญญา ทม พระ ราช ไมตรี ที่ได้ ทำ
 ต่อ ประเทศ ทั้งปวง ชุนนง ทั้ง ๖ นี้ ถือ ศักดินา คน ละ ๕๐๐๐ เสมอ
 กัน เว้น แต่ พระยา พระ เสด็จ ถือ ศักดินา ๑๐๐๐๐

~~~~~  
 (TRANSLATION)

**ON THE NOBLES OF SIAM.**

~~~~~

The nobles in our State are not an hereditary class as
 in Western countries. The custom regarding them is
 near to that prevailing in China, where dignity and office
 are combined. If a person has a dignity, he occupies at
 the same time an office. If he leaves such office, his dig-
 nity ceases, unless the King allows him to keep his dignity

on account of services rendered. For that reason most of the nobles remain in the Government service during life time. If the nobles of rank have children, they present them to the King to enter the Government service as Royal Pages, to be employed in small matters near the person of King, and they then receive a small allowance. If they thus enter the Government service near the person of the King, they have an opportunity of paying attention to and listening to the Government work regarding which the nobles and officials address the King, and the King gives his orders. They are thus initiated into Government work. If the King sees, that a person gets thus acquainted with Government work, he will be employed in examining some matters, on which he will have to report to the King, and he will be employed in giving orders regarding the Government work. The Page will then have to learn the mode of addressing in speaking or in writing, and this is done in the form of essays, until the King sees, that the person is fit to enter, and receive an official place in the Government service, and he will then be raised in dignity by small degrees. But such promotion has nothing to do with the rank held by the father. Because, if any noble has a good son, who has proved himself to be such and, the King sees, that he is worthy of being in the Government service, and thus continue his father's family

tradition, he will be raised in dignity to continue his father's family. But there are many who cannot continue the family, because they are not worthy like their fathers.

The dignity mark of noblemen who are thus created by the King amounts from 400 rais upwards. Only the Pages specially attached to the King's service (literally those wearing silk) who, as was explained before, are the sons of nobles have a dignity degree of 300 only. The King appoints them himself, because they are attached to his person, and for that reason also the Department of Pages is a more important department than any other, and even if the person who receives his official instalment has only a small dignity-degree, he is more respected and feared by people, than a noble who has a higher dignity degree in any other Government Department. This is done because he is the son of a good family ; but whether he will continue good cannot be known ; however, he is near to the Royal person, and receives his commands direct ; and he may also more easily address the King, and thus he has more honour.

The nobles from olden times have been divided into two classes. One forming the military class, the other that of the civilians. All lieges who are dependent on the Military Department, remain lieges of that department, all

lieges dependent on the civilian class remain in that department. In case the service of the civilians is wanted, Phan Phut, who holds an office in the Krom Mahathai, employs them ; if they belong to the class of soldiers, Phan Thep, an official of the Kalahome Department, employs them.

But even if the population is thus divided into two classes, it must be understood, that in case of war, both classes will have to assist in war, whether they are officials or lieges. In truth it may be maintained, that in time of peace both classes may be considered as civilians. They are only so divided, that one may know their origin. If they appear before the King in audience the civilians are on the right side of the King and turn their face to the left ; and the soldiers on the left and turn their face to the right. So it is said, the soldiers appear in audience on the right and the civilians on the left : and a space must be left in the middle for receiving the guests of State (e.g. envoys) in the same way as the audience is generally given.

At the head of the soldiers and the civilians stand the Prime Ministers as Chiefs, who hold the title of "Master of the multitude," viz., Samuha Nayok for the civilians, and Samuha Phra Kralahome for the soldiers. All other departments are dependent on them, but not in such a way that they are under their direct orders. They have only

to obey the commands of the King. They are dependent only as far as the Government lists go, and they are included in the lists for the performance of Government work and for the distribution of the yearly allowance. They have to present the Government lists of the clients and do other work. They have not the right to give orders to any other great Department of State, unless it is dependent directly on the Mahathai or Kralahome.

The rank of nobles was first instituted in the reign of Phra Boramatrailokanarth, who reigned in Ayuthia in the, Chula Era 696(B. C. 1434) and thus the custom was derived. The Prime Minister on the side of the civilian holds the title of Chao Phya Chakrkri, and of the soldiers Chao Phya Aggamahasenadhibodi. The next lower rank is occupied by the 4 Chatustambh, viz., for the Treasury, Chao Phya Sri Dharmaraj, for the Palace Chao Phya Dharmadkikorn, for the city (guardianship of the town) Chao Phya Yomaraj, for Agriculture Chow Phya Boldeb. The word Chatustambh means literally the four supports.

Following these Ministers, Phya Siharaj Dejojai is the commander of the army, and Phya Siharaj Riddhikrai is the commander of the fleet. All these eight persons have a dignity of 10,000 rais and their functions are described according to ancient tradition as follows : the King is the

head of the State, the two Prime Ministers are the eyes of the State, the four supports are the body and the feet of the State, and Dejo Siharaj (the commanders) are the hands of the State. Of ancient offices which have come down from olden time, there are immediately following the Ministers, the six Montri (Councillors), viz., Phya Phet Phixai the chief of the defence of the Palace, a person closely related to the King, Phya Rajsubhavadi, the Chief of the Registrars Department, who keeps the lists of the population of soldiers and civilians. If persons are wanted for service, they must be called out with the cooperation of the Registrar's Department. Phya Rajbhakdi Khlang Mahasombatti has charge of the funds of the State, which he collects and for the expenditure of which he is responsible. Phya Phra Sedet commands all Priests of the Kingdom. Phya Sri Bhuprija the Chief of the Scribes keeps the originals of the Royal Laws ; he has charge of the correspondence of the King with other Sovereigns, and he receives the Royal commands, Royal Edicts and petitions. Phya Uthai Dharm, the Chief of the Royal apparel and Crown has charge of the Royal presents and Royal appurtenances, and he gives orders in the arsenal, where the arms, which serve for the defence of the State are kept, and he has also to guard the Treaties made with Foreign Powers. All these nobles have a dignity degree of 5,000 with excep-

tion of Phya Phra Sedet who has 10,000 rais.

It will be seen from the preceding, that the constitution of Siam was from of olden times a feudal one; the people were divided under chiefs appointed by the King, generally speaking into the two classes of civilians and soldiers: in these classes there were a number of divisions (กรม), and at the head of each was an official. The Siamese were agriculturists and consequently their dignity was defined by the amount of fields, which they were able to work. The ordinary free man was supposed to be able to work 25 rais [1 rai = $133\frac{1}{3}$ ft. sq.], and again this scale was made the foundation of any compensation (wergeld) to be paid for any injury, the amount of which is defined in the กรมศักดินา (หนังสือ อธิบาย กฎหมาย ไทย vol. 1 p. 95 in a law issued by the King Ekathotsarot A.D. 1593.) This wergeld was fixed in such a way, that in case where the two persons were of unequal rank the amount of the compensation to be paid was calculated on the higher scale.

What may be called the official nobility begins only with a dignity degree of 400 rais and rises then according to the office occupied up to 10,000 for the highest Ministers of State.

In a few instances at the appointment of a Somdet Chao Phya the dignity marks were made higher, and this is also the case with members of the Royal family.

The titles bestowed show in most cases the functions of the nobles or their special attributes in the official hierarchy, and such titles are in some instances adopted from Indian mythology as designating certain offices. Thus ยมราช Skr. Yama, พลเทพ Skr. Bala deva, วสุเทพ Skr. Vāsudeva a name of Krishna, and we must put in this category also the name of สุริยวงศ์ of the "Sun family" as designating the highest official nobles in the Land. For a full list of the titles see หนังสือสืบกฎหมาย เมืองไทย vol. 1. page 124, (frequently published since 1873, Bangkok Printing Office of D. B. Bradley.)

The titles are, commencing from the highest, the following สมเด็จ เจ้าพระยา. เจ้าพระยา. พระยา. เจ้าหมื่น. พระ. จมื่น. หลวง. ขุน. จ่า. หมื่น. กำนัน. พันทนาย. Of these titles เจ้าหมื่น. จมื่น. จ่า designate officials in the Royal Page Department. For the ขุน หมื่น. กำนัน พันทนาย chiefs of the serving classes, no official installations papers สัญญา บัตร are issued, as their dignity is under 300, and they would as a rule be appointed by the responsible Ministers on a หนังสือประทมน. In the same way the officials in the Provinces holding the titles of หลวง and ขุน receive in most instances only a paper from the responsible Minister. It may be mentioned, that they were anciently supposed to represent locally under the

Governor เจ้าเมือง the offices occupied in the Capital by two Prime Ministers and the จตุสดมภ์.

We have already given details about the titles of สมเด็จเจ้าพระยา and with regard to the titles of เจ้าพระยา it has only to be mentioned that those of the first rank are called, เอกอภุ and those of the second class มอ. A special dignity is conferred on all officials from the rank of Phya upwards by the bestowal of golden vessels and other marks of dignity such as Ivory litters.

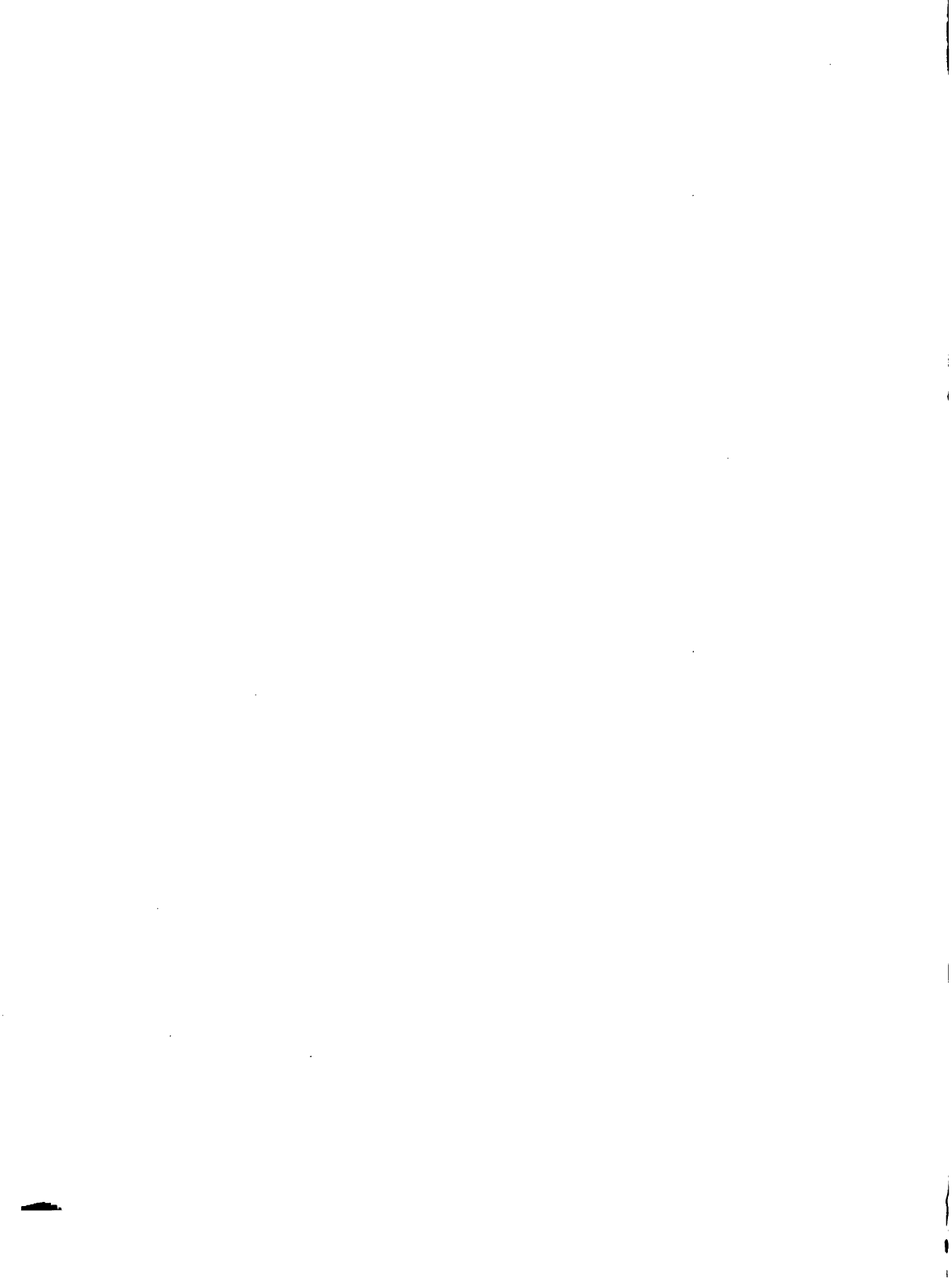
In some instances we find in ancient writings titles like ออกขุน, ออกหลม, ออกพระ, ออกยา, where ออก appears to have the meaning of คุณ "honourable" thus ออกยา, corresponding to the Cambodian oknha, is พระยา and it may be mentioned, that in many instances the official hierarchy of Siam and Cambodia is identical. (Cpr. Leclère: Recherches sur le Droit Public des Cambodgiens, Paris 1894.)

The titles พระ and พระยา are of Sanskrit origin vara and varyas meaning excellent and more excellent. The title หลม, ขุน หมื่น would appear to be the original ones. We may compare พระราชพงษาวดาร กรุงเก่า เล่มที่ ๑ แผ่นดิน พระบรมไตรโลกย์ นรต "พระราชทาน ชื่อ ขุน นม ตำแหน่ง นำ, ให้เอา ททช เป็น

สมุท พระ กลา โทม เอา พล เวื่อน เปน สมุหนายก เอา ชุน เมือง เปน พระ นคร
บาล เมือง เอา ชุน มี เปน พระ ธรรมาจิกรณ เอา ชุน นา เปน พระ เกษตกร เอา
เปน ชุน คลัง เปน โภษาธิบดี ถือ ศักดินา หมั้น หนึ่ง”

He was pleased to give names to the nobles in accordance with their land-holdings, putting at the head of the soldiers Samuh Phra Kralahom, and of the civilians Samuh Nayok ; making Khun Muang, Phra Nakhonbal ; making Khun Vang, Phra Dharmadhikorn; making Khun Na, Phra Ksetra; making Khun Khlang, Kosadhibodi all with a dignity of 10,000(rais). It is worthy of notice that in the ancient Departments of State, according to the Law the next highest title to the chief was ชุน thus ชุน ราชินิฎล สนิต ภัคิตี now พระยาหมั้น ศรี สหเทพ now พระยา

With regard to modern practice great alterations necessarily took place by the abolition of the office of the two Prime Ministers as such, by the Royal Decree of April 1st, 1892, instituting a Council of Ministers of equal rank amongst themselves. Furthermore exigencies of the State and the intercourse with foreign nations made great changes in the original constitution necessary. New offices and Ministries had to be created and to the ancient ones still existing new attributes had to be given and thus it happens that in many instances the title bestowed on a person does no longer correspond with the office he holds.

APPENDIX III.

CHRONOLOGY OF SIAM.

The three eras most frequently met with in Siamese Documents are the Buddha Era, the Mahasakaraj and the Chulasakraj. This last one was up to April 1, of the year 1889, when the Ratnakosindr Era was introduced the one in common use. The three ancient eras have that in common, that they are lunar-solar, i.e., whilst the days of the months are reckoned according to the age of the moon, we find, in order to make the months correspond to the actual seasons of the year, of which three are counted, viz. น้ำร้อน (คิมหันตฤดู) hot season, น้ำฝน (ฝนตกฤดู) rainy season, and น้ำหนาว (เหมันตฤดู) cold season, in every 19 years seven intercalary months introduced, and furthermore, if the vulgar reckoning of the age of the moon, of alternately 29 and 30 days should not correspond with the actual constellation, an intercalary day is introduced in the seventh month (about July) the month before the commencement of the Buddhist retreat (Vasso) เข้าพรรษา

The Buddhist Era commences, as is known, on the full moon day of May 543 B. C., the day ascribed to the birth

day and Nirvána of the Buddha. The months are reckoned from full moon to full moon in accordance with the actual constellation of the moon.

The names of the months are of Indian origin viz: —

วิสาขมาส เษษฐมาส อาสาฬหมาส สาวันนมาส พักษิมมาส อาลุขมาส กติกะมาส
มิดคิริมาส บุศยมาส มาฆมาส ผดุงนมาส จิตรมาส

The Chulasakaraj commences with the year 638 A. D. and a right calculation of its commencement and its relation to the Indian Era has been made by the French Astronomer Dom. Cassini (cpr. Laloubère : Du Royaume de Siam Règles de l' Astronomie vol ii.) Marsden in his : Chronology of the Hindoos. Philosophical Transactions vol. 80 p. 576 writes as follows : —

“ The French Astronomer Dom. Cassini by an ingenious deduction from no very circumstantial data, inferred that it (the Siamese Era) must have for its aspects a mean conjunction of the sun and moon, which happened on the 21st March 638 of the Christian Era. This preceded by a few hours the commencement of the established Hindoo year, to which it was evidently meant to be accommodated, though it is by him referred to the vernal equinox, which took place two days earlier. The length of the Siamese solar year he found to be 365d. 6h. 12' 36” and consequently 1152 of them should expire on the 11th April 1790, when the sun enters the Indian Zodiac, being 560

years later than the Era of Salaban." The Era of Salaban, (Sálivahana) here referred to is the Mahasakaraj of the Siamese and Cambodians which commences with the year 78 A. D.

As we stated before the reckoning of the year is lunar; there are twelve months in the year which are simply enumerated as เดือน ง่าย, เดือน ี่, เดือน สาม, เดือน สี่ etc.

The year commences in the fifth month (March April), and the intercalary month is added after the eighth month, which is then called respectively เดือน แปด and เดือน แปด สอง แปด or บุรพาสาท and อุตรสาท.

The months are alternately of 29 and 30 nights, the even months having thirty nights. The months are divided into two halves : the bright half (waxing) of the moon of 15 nights, ึ่งขึ้น, from new moon to full moon, and the dark half (waning) from full moon to new moon ึ่งแรม. In more formal writings these are called according to the Indian nomenclature สุกษี bright half, and กาศษี dark half.

The solar (stellar) year commences, when the sun enters the sign of Aries (Mesa). This is called the มหาสงกรานต์, when the index of the year is changed. At the end of the lunar year the names of the animals, after which each year is named is changed.

As in other countries of the Far East, the years are divided into cycles of sixty years. In each cycle of sixty years the names of the twelve animals after which each year is named return five times, viz. ๗๑ mouse, ๑๒ ox, ๑๓ tiger, ๑๔ hare, ๑๕ dragon, ๑๖ snake, ๑๗ horse, ๑๘ goat, ๑๙ ape, ๒๐ cock, ๒๑ dog, ๒๒ pig. In more formal writings we find the Indian equivalents employed viz. มุสิก, อูฐ, ฤๅษี, สัตตะ, นาค, สัปตะ, ชลชะ, เอพะกะ, มพะคะ, กุญชะ, โสณะ, ลูกร. The year itself is called สวัจนะ.

As the years occur in the circle of 60 years five times, and as the single years are enumerated from one to ten in the decade, no mistake can be made with regard to the particular year in the circle. The enumeration of the years according to decades is as follows :—

๑๑๑ first of the decade, ๑๑๒ second, ๑๑๓ third, ๑๑๔ fourth, ๑๑๕ fifth, ๑๑๖ sixth, ๑๑๗ seventh, ๑๑๘ eighth, ๑๑๙ ninth, ๑๒๐ last of the decade, and thus ๑๑๑, which is the first year in the first decade, would be the third in the second, the fifth in the third, the seventh in the fourth, the ninth in the fifth and would not occur in the last decade.

A date given would, therefore be as follows :—

ณวัน จันทร์ เดือน ยี่ ขึ้นสิบแปดค่ำ ปี ๑๑๑ นพศก ศักราช ๑๒๓๔
Monday, the eleventh day of the waxing month of the

second moon, in the year of the ox, the ninth of the decade 1239.

วัน อาทิตย์ เดือน ห้า ขึ้น ห้า ค่ำ ปี ขาน ยี่ เป็น นพศก ศักราช ๑๒๓๙.

Sunday, the fifth day of the waxing moon, of the fifth month of the year, of the tiger; still the ninth of the decade 1239.

วัน จันทร์ เดือน ห้า แรม ห้า ค่ำ ปี ขาน สี่วิจิตรศก ๑๒๔๐.

Monday the fifth day of the waning moon of the fifth month of the year of the tiger the last of the decade 1240.

In writing the following formula is used, e.g.

วัน ๒ ^{๑๑} + ๒ ค่ำ จุฬ ศักราช ๑๒๓๙ ปี อัฐ นพ ศก where the number to the left indicates the day of the week, to the right the month; the number written above the cross, the days of the waxing moon ; whilst days of the waning moon are placed below.

A week of seven days is likewise known to the Siamese ; the name of the days, corresponding to those in European languages, are as follows : วัน อาทิตย์ Sunday, วัน จันทร์ Monday, วัน อังคาร Tuesday, วัน พุธ Wednesday, วัน พฤหัสบดี Thursday, วัน ศุกร์ Friday, วัน เสาร์ Saturday. The names are taken from Indian languages.

We find in official writings the following names used: —for Sunday สุริยวัน and วันร ; for Monday จันทร์วัน and

ศศิภ ; for Tuesday อุกฤษ ; for Wednesday พุศภ ; for Thursday อห ; for Friday อสุภ ; for Saturday โสภ .

The present official era "Ratnakosindr" was introduced on the 1st April, 1889. Its commencement was laid at the removal of the capital to Bangkok in 1781, after the destruction of Ayuthia by the Burmans. It corresponds entirely in its calculations with the Gregorian calendar. The months are called after the sign of the Zodiac, viz.:—

April เมษายน Aries ; May พฤษภาคม Taurus ; June มิถุนายน Gemini ; July กรกฎาคม Cancer ; August สิงหาคม Leo ; September กันยายน Virgo ; October ตุลาคม Libra ; November พฤศจิกายน Scorpio ; December ธันวาคม Sagittarius ; January มกราคม Capricornus : February กุมภาพันธ์ Aquarius ; March มีนาคม Pisces.

A full explanation of the mode of calculating was given by Prince Devawongse in the official Gazette on the introduction of the Era (March 31st, 1889).

It has to be noticed, that in the astrological writings of the Brahmans two other Eras are met with, the commencement of which are laid the one อัน ชนะ สัน ตี 100 years

before the commencement of the Buddhist Era, and the other 86 years before the commencement of the Buddhist Era.

It must finally be mentioned, that the dates given in different Siamese books and manuscripts are in many instances difficult to verify, in as much as there are at the present time only extant modern compilations of old manuscripts, the originals of which have been destroyed in the conquest of Ayuthia by the Burmans.

Light on the history of Siam, and explanations with regard to its ancient culture can only be got, if an archaeological survey is undertaken and searches for manuscripts are made in temples. It may prove, that this last hope is futile, in as much as even palm leaves will not withstand the ravages of the insect world of a tropical country.

